

ஏதனம்

தெனியான்

ஏதனம்

-நெணியான்-

நூல்	:	ஏதனம் (நாவல்)
நூலாசிரியர்	:	தெணியான்
முதற்பதிப்பு	:	நவம்பர் 2016
அட்டை வடிவமைப்பு	:	க. பரணீதரன்
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	:	i - x, 1 - 128
அச்சுப்பதிப்பு	:	கௌரி அச்சகம் 207, சேர் ரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை, கொழும்பு - 11.
வெளியீடும், விற்பனையும்	:	பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை இல. 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11. தொ.பே : 011 2422321
விலை	:	ரூபா. 300/=
ISBN	:	978-955-9396-80-2

எழுத்தாளர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்களுக்கு.....

சாதிகள் இல்லையடி பரப்பா

எனது தந்தையார் அமரர் பூபாலசிங்கம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட எங்கள் புத்தகசாலை ஈழத்தில் தனக்கென ஓர் தனியிடம் பதித்து அரை நூற்றாண்டைக் கடந்து ஆழ வேரூன்றி நிலைத்து நிற்கின்றது.

இவ்வெற்றியின் காரணம் எங்கள் வியாபார சாமர்த்தியம் மட்டுமல்ல. எம் தந்தையின் ஆத்மசுத்தியும் அன்போடு ஈழத்தமிழ் உலகு தந்த ஆதரவுமே, இந்த நிலைத்தலின் உண்மைக் காரணம் என்பதை நன்கு உணர்கின்றோம்.

எம்மை வாழ்வித்த தமிழ் மக்களின் அன்பை நினைந்து நன்றியால் விம்மி நிற்கிறோம்.

இந்த ஏதனம் நாவலைப் படைத்துள்ள மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் தெனியான் அவர்கள் எங்கள் தந்தையாரோடு நன்கு பழகிய பண்பாளர். அந்த நட்பின் வேரை எங்கள் மீதும் பின்னிக் கொண்டவர்.

தொடர்ந்து இலக்கியத்தில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்.

கடந்த காலம் தொட்டு இன்றுவரை ஈழத்து இலக்கிய பரப்பில் சாதியம் குறித்து பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு விதமான நூல்கள் வந்த வண்ணமே இருந்தன - இருக்கின்றன.

சாதிப்படியில் சிக்குண்டு தவிக்கும் மனிதக்குரல்களை வெளி உலகிற்கு உரக்கச் சொல்லும் படைப்புகள் பல்கிப் பெருகியும் அவர்களின் நிலையை எடுத்து சொல்லியும் இன்னும், அதே சாதியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டத்தினரைப் பார்த்த வண்ணமே இந்தச் சமூகம் நகர்வதை அவதானிக்கும் அதே வேளை,

இப்படி சிக்குண்டு தவிக்கும் மனிதரின் நிலையை வெளி உலகிற்கு எடுத்து சொல்லும் எழுத்துக்களும் சமூகத்தில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த காலம் தோறும் தோன்றிய வண்ணமே இருக்கின்றன. அந்த வரிசையில் இந்த ஏதனம் நாவலும் சாதிக்கு எதிரான ஒரு நகர்வை முன்வைக்கின்றது.

இந்த மண்ணின் மகிமைகளை விட்டு விட்டு வெறும் சாதியத்தை தூக்கி பிடித்து பிளவுப்பட்டு இருப்போரை ஒரே அலைவரிசையில் அமரவைக்க கூடிய சக்தி, கலை இலக்கியங்களுக்கு மட்டும் உள்ளது. அதை நடைமுறைப்படுத்துவதே இன்றுள்ள பெரும் தேவையாகும்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் புதிய பங்களிப்பான இந்த நாவல் மூலம் தெனியான் அவர்கள் மகாகவி பாரதி, 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்று சாதிக்கு எதிராக மூட்டிய வேள்வியில் வெறுமனே குளிர்காயாது, அந்த தீப்பிழம்பிலிருந்து ஒரு புதிய தீப்பந்தத்தை உருவாக்கி சாதிக்கு எதிராக கொழுந்து விட்டெரியச் செய்திருப்பதைப் படிப்போர் உணர்வார்கள்.

சாதிகள் அற்ற சமுதாயத்தை அடுத்து தலைமுறையினருக்கு வழங்க வேண்டிய பொறுப்புச்சுமை எமக்குள்ளது என்ற வேட்கையை விதைக்க முயன்றுள்ளதை நூலாசிரியர் இந்த நாவல் மூலம் நன்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

இந்த நாவலை எமது பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிடுவதை எண்ணி உவகை கொள்கிறோம்.

வாசகர்களுக்கு பணிவோடு ஒரு வேண்டுகோள்! ஈழத்து பதிப்பு முயற்சிகளை வெற்றி பெறச் செய்வது உங்களின் கைகளிலேயே இருக்கின்றது. துணை செய்யுங்கள். இது எமது வியாபார வெற்றிக்கான வேண்டுகோள் அன்று. ஈழத் தமிழினத்தின் விழுமிய வெற்றிகான வேண்டுகோள்.

ஆர்.பி. ஸ்ரீதர்சிங்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

என்னுரை

தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் இதுபோன்ற ஒரு நாவல் இன்று வரை வெளிவரவில்லை என்று துணிந்து கூறிவிடலாம். இது வித்தியாசமான ஒரு நாவல். பொதுவாக நாவல்கள் அனைத்திலும் கதாபாத்திரங்கள் யாவும் அநேகமாக மனிதர்களாகவே இருக்கிறார்கள். விதிவிலக்காகச் சில நாவல்களில் மிருகங்கள், பறவைகள், தாவரங்கள் போன்றவைகளும் கதாபாத்திர அந்தஸ்தைப் பெறுவதுண்டு. ஆனால் இந்த நாவலின் பிரதான கதாபாத்திரம் மனிதர்களோ அல்லது மிருகங்கள் முதலியவைகளோ அன்று. இதன் பிரதான பாத்திரத்துக்குரிய பங்கினை ஏதனம் வகிக்கிறது. அதன் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்தில் கொண்டு ஏதனம் என்னும் பெயரையே இந்த நாவலுக்குச் சூட்டியுள்ளேன். ஏனம் என்னும் சொல், பேச்சு வழக்கில் ஏதனம் என்றே மக்கள் மத்தியில் சொல்லாடலாக இருந்து வருகின்றது. இல்லங்கள் தோறும் நித்திய பயன்பாட்டுக்குரியதாக புழங்கும் பாத்திரமே ஏதனம் இங்கு பாணங்கள் அருந்தக் கொடுக்கும் பாத்திரம் ஏதனம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஏதனம் பேச்சுமொழியில் மாத்திரமன்றி செம்மொழி வழக்கிலும் தமிழில் இடம் பெற்றுள்ள ஒருசொல். செம்மொழியாக வருமிடத்து ஏதனம், உயிர்ப்பு என்ற பொருளைத் தருகிறது. நீர் பருகக் கொடுக்கும் ஏதனத்தை மையமாகக் கொண்டு ஏனைய பாத்திரங்களின் இயக்கங்கள் யாவும், அதனையே சுற்றிச் சுற்றி நகர்ந்து வருவதனை இந்த நாவலில் கண்டு கொள்ளலாம்.

இதனை ஒரு வரலாற்று நாவலாகவே படைத்திருக்கிறேன். இது தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாறு கூறும் நாவல். வரலாற்று நாவல் அல்லது வரலாற்றுக் கற்பனை நாவல் என்பது இப்படித்தான் இருக்குமென்றும் ஒரு மனப்பதிவினைக் கடந்த காலத்தமிழ் நாவல்கள் வாசகர் உள்ளங்களில் உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றன. என்றோ ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து மடிந்துபோன இராசா-ராணிகளின் மகிமை பொருந்திய நாமங்களைப் பாத்திரங்களுக்குச் சூட்டி, கற்பனைக் கதைகளைக் கட்டியெழுப்பி சிருங்கார ரசம் சொட்டச்

சொட்டக் கதையை வளர்த்து வளர்த்துச் செல்லும் வரலாற்று நாவல்களே தமிழில் ஏராளமாக வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்த நாவல்கள் போன்ற ஒரு வரலாற்று நாவல்ல இந்தப் படைப்பு. இது ஓர் இராசா-ராணிக்கதையல்ல, இந்தச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த - வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சராசரியான சாதாரண மனிதர்களின் வரலாறு கூறும், நாவல், சுமார் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கி இற்றைவரை தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை ஏதனத்தைப் பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு இந்தச் சமூக வரலாற்று நாவல் படைத்திருக்கிறேன். சாதிய வேறுபாடுகளை இறுக்கமாகக் கட்டிக் காத்து வருகிறவர்கள், அதனால் பாதிப்புக்குள்ளாகி அவஸ்தைப்படுகிறவர்கள் ஆகிய இருதிறத்தாரின் வாழ்வோட்டத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்கள், அந்தமாற்றங்களுக்குள்ளே மாறாது கட்டித்துக் கருங்கல்லாக உறைந்து கிடக்கும் சாதியம் என்பவற்றை இந்த நாவல் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது.

வாசகர்களை ஈர்க்கவேண்டும் என்பனைக் கவனத்தில் கொண்டு கதை அம்சத்தினைப் பிரதானப்படுத்தி படைப்பினை நகர்த்திச் செல்வது எனது நோக்கமாக இருக்கவில்லை. எனது எழுத்துக்கும், வாழ்வுக்கும் ஓர் இலக்கு இருக்கிறது. இலட்சியம் இருக்கிறது இந்தச் சமூகத்தின் மீது மாறாத கரிசனை என்றும் எனக்குண்டு. நான் வரித்துக் கொண்டுள்ள இலக்கினை அடைய வேண்டுமென்னும் கூர்ந்த அக்கறையுடன் இந்த நாவலையும் படைத்திருக்கிறேன்.

சாதியம் பற்றிப் பேசுவது, எழுதுவது கண்டு முகம் சுழிப்பதில் எந்தவித அர்த்தமுமில்லை. சாதியம் அழிந்து போய்விட்டது என்பது பொய்மையான ஒரு கருத்து. சாதியத்தை அடைகாத்துக் கொண்டே சாதி என்பது இல்லை என்றும், அதனைத் தாங்கள் பார்ப்பதில்லை என்றும் பொய் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றும் கிராமப் புறங்களில் வெளிப்படையாகப் பார்க்கப்படும் சாதிய வேறுபாடு, நகரங்களில் மிகத் தந்திரமாக நாகரிக மயப்படுத்திப் பார்க்கப்படுகிறது.

அரசினர் கல்விக் கூடங்களில் இளம் மாணவச் சிறார்கள் மத்தியில் சாதியம் வளர்க்கப்படுகிறது. மாணவர்களைச் சாதி

சொல்லி ஏசித் தண்டிப்பதும், பாடசாலையை விட்டு அடித்துத் துரத்துவதும், சாதிக்குரிய பாடசாலைக்குச் செல்லுமாறு மிரட்டுவதும், ஆசிரியர்கள் பலர் சேர்ந்து வளர்ந்த மாணவனை அடித்து நொருக்குவதும், காகித மட்டையில் திருடன் என எழுதி, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த மாணவன் கழுத்திலே தொங்கவிட்டு பாடசாலையைச் சுற்றிவரும்படி பணிப்பதும் இன்றும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தகுந்த தருணங்களில் சாதியம் பார்ப்பதும், பதியம் வைத்து வளர்த்து எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குக் கையளிப்பதும் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. இவைகள் மாத்திரமின்றி இன்னும் பல கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன. போர்க்காலத்தில் அமுங்கிக் கிடந்த சாதியம் இன்று வெடித்துக் கிளம்பி தலை விரித்துத் தாண்டவமாடுகிறது. காலங்காலமாகத் தமிழர் மத்தியில் இருந்து வரும் இந்த ஒடுக்குமுறை, அநாகரிகம் என்பவை தமிழ் மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கின்றோம் என்று கூறிக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள் கவனத்தில் படுவதில்லை. அடக்குமுறைகள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். தாம் செய்யும், தமக்குள்ளே இருந்துவரும் அடக்கு முறைகள் பற்றி வாய்திறப்பதில்லை; வெட்கப்படுவதில்லை.

இந்த நாவலில் இடம் பெறும் சம்பவம் ஒன்றுதானும் எனது கற்பனையில் இருந்து உதித்தல்ல. அத்தனையும் உண்மைச் சம்பவங்கள். நான் நேரிற் கண்டவை, அவதானித்தவை, சொந்த அனுபவங்கள் யாவையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு கலைப்படைப்பாக உருவாக்கி இருக்கிறேன். பாத்திரங்களின் பெயர்கள் மாத்திரம் கற்பனையானவை. எழுத்தாளன் ஒருவன் ஏதோ ஒரு வகையில் தனது படைப்புகளுக்குள் விரவி நிற்கிறான் என்பது நிராகரிக்க முடியாத உண்மை. இலக்கியங்களைப் படைக்கின்ற பொழுது சுயபிரக்ஞையுடனும், அவ்வாறு இல்லாமலும் தனது படைப்புக்குள்ளே எழுத்தாளன் வந்து சேர்ந்து விடுகிறான். இந்த நாவலில் சுயபிரக்ஞையுடன் எனது சொந்த அனுபவங்கள் சிலவற்றைப் பதிவு செய்திருக்கின்றேன்.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை நிறுவநர் அமரர் ஆர்.ஆர். பூபால சிங்கம் அவர்கள் முற்போக்குக் கொள்கையைப் பின்பற்றி வாழ்ந்த ஒருவராக இந்த மண்ணில் பேருடன், புகழுடன் விளங்கியவர். நான் முதிரா இளைஞனான இருந்த காலம் முதல், கொள்கை அடிப்படையில் அவருக்கும் எனக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு இருந்து வந்தது. அந்த உறவின் தொடர்ச்சியாக இன்றும் அந்தத் தாபனத்துடனும், அவரது புதல்வர்களுடனும் செளசன்னியமான நல்லுறவு வளர்ந்து வருகிறது. அந்தத் தாபனத்தின் அதிபராக இன்றிருக்கும் பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதர்சிங் அவர்கள் கடந்த காலத்தில் எனது நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டு வைத்துள்ளார். அவற்றுள் எனது மணிவிழா நினைவாகக் “கானலின் மான்” என்னும் நாவலை வெளியிட்டு வைத்தார் என்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தகுந்தது. ஏதனம் என்னும் இந்த நாவலையும் இன்று அவரே வெளியிடுகின்றார். அவருக்கும் அவரது தாபனத்துக்கும் எனது நன்றி என்றென்றும் உரியதாகும். மேலும் கவிஞர் வதிரி சி. ரவீந்திரன், ஓய்வுநிலை அதிபர் க.தம்பிமுத்து, எழுத்தாளர் மு. அநாதரட்சகன், ‘ஜீவந்தி’ ஆசிரியர் க. பரணீதரன் ஆகியோருக்கும், இந்த நூலை அச்சுப் பதிவு செய்திருக்கும் கௌரி அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தெனியான்

கலையருவி

31.07.2016

கரணவாய் வடக்கு,

வல்வெட்டித்துறை

ஏதனம்

வகுப்பறையில் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வகுப்பறை ஒரு சிறையாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அந்தச் சிறையை உடைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் எப்போது கிடைக்குமெனத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இன்று பள்ளிக்கு வராமல் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று ஒரு கணம் எண்ணி மனம் குழப்புகிறான். வராமல் இருந்தால்.....? அந்த வகுப்பில் படிப்பித்துக் கொண்டு நிற்கும் ஆசிரியர் திருப்பி நின்று வகுப்பறைக்கரும்பலகையில் எதையோ எழுதுகிறார். அவன் தலைநிமிர்ந்து கரும்பலகையைப் பார்க்கிறான். ஆசிரியர் என்ன எழுதுகிறார் என்பது அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. இது நல்ல சந்தர்ப்பம். ஆசிரியர் திரும்பி நிற்கும் போது, வகுப்பறையை விட்டு எழுந்தோடி விடுவோமா? என திடீர் எண்ணமொன்று அவன் உள்ளத்தில் உதிக்கிறது. மறுகணம் அது முடியாத காரியம் என்கிறது மனம். மாட்டிக் கொண்டு விடவேண்டி வரும் எல்லோரும் சேர்ந்து கலைத்து அழக்கிப் பிடித்துப்போடுவார்கள். நைசாகத்தான் மெல்ல நழுவவேணும் எனத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான். தீர்மானித்தவனால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. மனம் ஒரு நிலையாக நிற்பதாக இல்லை. அங்கிருந்து கிளப்புக்கிளம்பென உந்திக் கொண்டிருக்கிறது. அருகில் அமர்ந்திருக்கும் கோபாலனிடம் தணிந்த குரலில் இரகசியம் போல மெல்ல வினவுகிறான்:

“கோயிலிலே சக்கரைத்தண்ணி வாக்கத் துடங்கி இருப்பினமே?”

“நீ அதையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்!”

“சொல்லடா.... கோபால்.... சொல்லு!”

“ஓ..... துடங்கி இருப்பினம்”

“அப்ப நான் போகப்போறன்”

“இஞ்சையேன் வந்தனீ?”

“பணிசு நீ தருவியே!”

“பணிசு வாங்கித்தின்னவே நீ வாறாய்?”

“பின்னை என்னத்துக்கு... படிச்சுக்கிழக்கவே! பணிசு வாங்கிக் கொண்டு ஒளிச்சோடப்போறன்”

“நாளைக்குக் குண்டித்தோல் உரியும்”

“அதை நாளைக்குப் பாப்பம். நீயும் வாறியே!”

“நான் வரயில்லை... நீ போ”

“வாடா கோபால்!”

“ஏன்றா என்னை இழுக்கிறாய்”

“துணைக்கு.....”

“வாத்தியாரிடடை அடிவாங்கிறதுக்கோ.....!”

“போடாபோ..... என்னோடை துணையாவாடா! வாத்தியார் அடிச்சால் உன்னை நான்தான் கூட்டிக்கொண்டு போனான் எண்டு சொல்லி உன்ரை அடியையும் நான் வேண்டுவன்”

“வேண்டாமெபா தருமு..... பள்ளிக்கூடம் விட்டாப்போல போகலாம்”

“அப்ப எல்லாரும் வந்துவிடுங்கள். வீட்டுக்குக் கொண்டு வரத்தராயினம். முந்திப் போனால் வாங்கிப்போடலாம்”

“குடிச்சிட்டு வரலாம், வீட்டுக்கு என்னத்துக்கு?”

“அம்மா பாவம். வாங்கிவந்து குடுக்க வேணும்”

“தருமு... கொஞ்சம் பொறபா.... தலைமை வாத்தியாற்றை மேசையிலே கிடக்கிற மணிக்கூட்டை மயில்வாகனம் வாத்தியார் அடிக்கடி பாக்கிறார். தனக்கு அவசரமெண்டால் இரகசியமாக நேரத்தைக் கூட்டிவிடுவார்.”

“கொஞ்ச நேரந்தானே கூட்டுவார்”

தலைமை வாத்தியார் சொடுக்குச்சொடுக்கென்று அவசரமாகப் பாடசாலைக் குள்ளே வருகிறார். பாடசாலை வளவுக்குள்ளேயே அவர் வீடு. குடும்பத்துடன் அங்கு வசிக்கிறார். வீட்டுக்கு இடையிடையே போவதும், பள்ளிக்கூடத்துக்குள்ளே வருவதுமாக அவர் ஓடிக்கொண்டிருப்பார். இப்பொழுது மாணவர்களுக்குப் பணிசு வழங்குவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்து முடித்து விட்டு அவர் திரும்பி வருகிறார். தனது மேசைக்கு வந்து மணிக்கூட்டில் நேரம் பார்க்கிறார். உரிய நேரம் வந்துவிட்டது அவர் முகத்தில் தெரிகிறது. மேசைமீது வைத்த மணியைக் கையில் தூக்கி “கிணுங்கிணுங்” என பலமாகக் குலுக்குகிறார். அந்த மணிச் சத்தம் அடங்குவதற்குள் பெரிய வகுப்பு மாணவர் இருவர் பணையோலையில் இழைத்த பெரிய கடகப் பெட்டிக்குள்ளே பணிசுகளைப் போட்டு நிரப்பித் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

அந்தப்பாடசாலையிலுள்ள பெரிய வகுப்பு எட்டாம் வகுப்பு. அதற்குமேல் படிக்க விரும்பினால் வேறு பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும். அப்படிப் போய்ப்படிக்கும் மாணவர் தொகை வெகுகுறைவு. சின்ன முதலில் வந்து சேரும் மாணவர்தொகையில் நான்கில் ஒரு பகுதிதானும் எட்டாம் வகுப்புவரை படிப்பதில்லை. ஆண்டுதோறும் வகுப்புக்குவகுப்பு இடைவிலகல் மாணவர் தொகை அதிகம். கல்வியில் அக்கறையின்மை, வறுமை என்பன அவர்கள் கல்விக்குத் தடுப்புச் சுவர்களாகக் குறுக்கே எழுந்து நிற்கின்றன.

பாடசாலையின் பிரதான மண்டபம் கிழக்கு மேற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. தெற்கில் இருந்து இன்னொரு சிறிய மண்டபம் வந்து பிரதான மண்டபத்தின் மேற்கு அந்தத்துடன் இணைகிறது. இந்த இரு மண்டபங்களும் பொருந்தி இணையும் மூலையுடன் சேர்ந்து வேறொரு சிறிய கட்டடம் அது பழைய கட்டடம். பாடசாலையின் தொடக்க காலத்தில் கட்டப்பட்டது. இப்பொழுது சின்னமுதல் பெரிய முதல் இரண்டு வகுப்புகளும் அங்கு நடக்கின்றன. பிரதான மண்டபத்தின் மேற்குப் புறத் தொங்கலில் சுவரோரமாக சிறிய ஒருமேடை. மேடையின் மேல் தலைமை வாத்தியாருக்குரிய மேசை. அந்தமேசைக்குப் பின்புறச் சுவரில் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது

சரசுவதிபடம். இரண்டு தொடக்கம் எட்டுவரை இரண்டு மண்டபங்களுக்குள்ளேயும் அருகருகே நெருக்கமாக வகுப்புகள். தலைமை வாத்தியார் தனது கதிரையில் அமர்ந்த வண்ணம் ஒரே பார்வையில் எல்லா வகுப்புகளையும் நோட்டமிடுவார். சின்னமுதல், பெரியமுதல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கும் பொது இடைவேளைக்கு முன்னர் பணிசு கொடுத்து முடித்துவிடுவது வழக்கம். வகுப்புகள் முடிந்து இனி அவர்கள் வீடுகளுக்குப் புறப்படுகின்ற நேரம்.

சிறிய வகுப்புகளில் தொடங்கி ஒவ்வொரு வகுப்பாக ஒரு மாணவனுக்கு ஒரு பணிசு வீதம் கொடுத்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். ஐந்தாம் வகுப்புக்குள்ளே வந்து விட்டார்கள். தருமனுக்கும் ஒரு பணிசு கிடைத்து விட்டது. தொடர்ந்து விநியோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் பணிசைப் பெற்றுக் கொண்டு வகுப்பறைகளை விட்டு விரைவாக வெளியேறுகிறார்கள்.

இப்பொழுது இடைவேளை நேரம் அமைதியாக இருந்த பாடசாலையில் ஒரே கூத்தும் கும்மாளமும். அரைமணி நேர ஓய்வு வேளை, மாணவர்கள் வகுப்பறைகளுக்குள் அடக்கி வைத்திருந்த உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்ற சமயம். மீண்டும் மணி அடித்ததும் பெட்டிப் பாம்புகளாக அடங்கி வகுப்புகளுக்குள் வந்து அடைந்து கொள்வார்கள்.

தருமன் கையில் கிடைத்த பணிசை அவசர அவசரமாக அவக்அவக்கென்று தின்று தீர்க்கின்றான். மண்டபத்தின் ஒரு மூலையில் வாளியில் தண்ணீர் வைத்துக்கிடக்கிறது. சின்னப் பிள்ளைகள் கிணற்றுக்குப்போகக் கூடாது, கிணற்றில் தண்ணீர்; அள்ளக்கூடாது என்பது தலைமை வாத்தியாரின் கண்டிப்பான கட்டளை. அதனால் சின்னவர்கள் அனைவரும் வாளியில் நிறைந்திருக்கும் தண்ணீரை அள்ளிக் குடிக்கிறார்கள் தருமன் தண்ணீர் வாளி அருகே வருகிறான். வாளியைச் சுற்றி எல்லோரும் நெருக்கி நிற்கிறார்கள். தருமன் பொறுமையாகக் காத்துநிற்பதற்கு முடியவில்லை. அவனுக்கு அவசரம் காய்ந்து கிடந்த வயிற்றுக்குள் பணிசுபோனதும் அவனுக்குத் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. தண்ணீர்

குடிக்காது இங்கிருந்து நழுவுவதற்கு இயலவில்லை. ஏப்பம் மேலெழுந்து விக்கல் வரும்போலத் தோன்றுகிறது. நெஞ்சில் முட்டிக்கொண்டு வருகிறது. சுற்றி நிற்கின்றவர்களை இடித்துக் கொண்டு முன்னேறி மூக்குப்பேணி ஒன்றைக் கைப்பற்றுக்கின்றான். வாளித் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி வயிறு முட்டக் குடிக்கிறான். வயிற்றில் முட்டிய ஏப்பம் மேலெழுந்து வருகிறது. வாயைத் திறந்து பெரிதாக ஏப்பம் விடுகிறான்.

அவன் பசிக்களை தீர்ந்துபோனது. வகுப்பறைகளைப் பார்க்கின்றான். தனது வகுப்புக்குள் யாருமில்லை மற்றைய வகுப்புகளும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன. மண்டபத்துக்கு வெளியேயுள்ள சிறிய மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அதிபரைப்பார்க்கிறான். அவர் வீட்டுக்குப் போய் விட்டார். இடைவேளை முடியும் நேரம் பார்த்துத்திரும்ப ஓடிவருவார். ஆசிரியர்கள் பழைய கட்டடத்துக்குள்ளே ஒன்றுகூடி பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தன்னை யாரும் கவின்க்கிறார்களா? என்று தருமன் நோட்டமிடுகிறான் ஆகா.... இதுவே தகுந்த தருணமெனத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான். புத்தகங்களைக் கையில் எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்தவாறு, யாரும் சந்தேகிக்காத வண்ணம் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவி, வெளிவாசல் கேற்றைத் தாண்டி வீதிக்கு வருகின்றான். வெறிபிடித்த பந்தயக்குதிரையாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து காற்றாகப் பறக்கிறான். பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஓட்டப்பந்தயத்தில் இதுவரை அவனை யாரும் ஜெயித்ததில்லை. அப்படி ஒரு வேகம்.

இப்பொழுது அவன் ஓடிவந்தானா! அல்லது பறந்து வந்தானா! அவனுக்கே அது புரியவில்லை. தன்னைத் தானே ஓடி முந்திவிட்டதான ஒருவிதப் பெருமிதம் அவனுக்கு.

அவன் இராவாடி மரத்தின் கீழ் நிழலில் தரித்து நிற்கிறான். பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பும் மாணவர் அந்த மரநிழலில் சற்றுநேரம் தங்கிச் செல்வது வழக்கம். சுட்டெரிக்கும் வெயில் காயும் நேரத்தில் குளுகுளு என்ற மரநிழலில் மென்மையாகத் தழுவிச்

செல்லும் பூங்காற்று இதமான சுகம் தரும். அவர்கள் வந்த தூரம் பெரிதல்ல. கண்ணெதிரே விரிந்து பரந்து கிடக்கிறது பெரியவெட்டை வெளி. ஆள்நடமாட்டம் குறைவான அச்சந்தரும் பெருவெளி, அந்த வெளியைப் பெரும்பாலும் அவர்கள் ஓடியே கடப்பார்கள். அதைத் தாண்டிச் செல்வதற்குத் தயார்படுத்தி உற்சாகம் அளிக்கும் நிழல்தரு மரமாகவே இராவாடி கிளை பரப்பிச் சிலுசிலுத்துச் சாமரம் வீசுகிறது.

தருமன் ஆழமாக மூச்சை இழுத்து விட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்துகிறான். அவன் தனக்குள் புன்னகைத்தவாறு தான் கடந்துவந்த பாதையைக் கண்களை மூடிக்கொண்டு நினைவு கூருகிறான். பாடசாலை வீதியில் சிறிது தூரம் ஓடி, பின்னர் பட்டென்று மதகருகே ஒழுங்கையில் திரும்பி, நரசிங்கர் கோயிலைக் கடந்து, குடிமனைகளைத் தாண்டி, கண்ணகை அம்மன் ஆலய வெட்டைவெளியின் ஆரம்பத்தில் இராவாடி மரநிழலில் நின்று கொண்டிருப்பதை மீட்டுப்பார்கிறான்.

அவன் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுகிறான். அவனுக்கு தனக்குள் ஒருபெருமிதம். பள்ளிக்கூடச் சிறையை உடைத்து வெளியேறிவிட்டதான இறுமாப்பு. மற்றையவர்கள் யாராலும் இப்படிச் செய்ய இயலாதெனக் கர்வம். திடீரென்று திரும்பி தான் ஓடிவந்த பாதையை நோக்குகிறான். ஒரு தலைக் கறுப்பும் அவன் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை. பயந்தாங் கொள்ளியள். வாத்திமாருக்குப் பயந்து இருக்கிறார்கள். அவன் நெஞ்சை நிமிர்த்துகிறான்.

அவன் ஓட்டமெடுக்கத் தயாராகும்போது ஒருதலைக்கருப்புத் தெரிகிறது. அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆரடா அவன்! அவ்வளவு துணிச்சல் உள்ளவன்! எனக் கூர்ந்து பார்க்கிறான். அந்த உருவம் வேகமாக ஓடிஓடி நெருங்கி வருகிறது. இப்போது வந்து கொண்டிருப்பவன் யாரென்று அவன் இனங்கண்டு விடுகிறான். அரையில் கட்டி இருந்த துண்டு வேட்டியை அவிழ்த்தெடுத்துத் தோளிள்மேல் போட்டுக் கொண்டு கோவனத்துடன் ஓடி வருகிறான். அப்படி வருகின்றவன் யாராக இருக்கும்? வேறு யாருமல்ல கிட்டிணன்தான். அவன் அரையில் களிசான் அணிந்ததே இல்லை.

எப்போதும் அந்த வேட்டித்துண்டுதான். அவன் சேட்போட்டுக் கொள்வது அபூர்வம். அவனிடமுள்ள ஒற்றைச் சேட்டை என்றாவது ஒருநாள் அணிவான். அவன் ஒரு திக்குவாயன். ஒழுங்கில்லாத பல்வரிசை, திறந்த வாயில் இருந்து நீர் எப்போதும் வடிந்து நெஞ்சில் பரவும். அவன் உடலில் வீணர் நெடி எப்போதும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். இரண்டாம் வகுப்புக்கு வந்த பிறகு, மேலே போவதற்கு மனமில்லாதவன்போல மூன்றாண்டுகள் அசையாமல் குந்தி இருக்கிறான். அவன் வகுப்பில் இருந்தாலும் இல்லாது விட்டாலும் ஆசிரியர்கள் கருத்தில் எடுப்பதில்லை.

அவனை அவர்கள் எவரும் கண்டுகொள்வதில்லை. அவன் பாடசாலையில் இருந்து ஓடிவந்துவிட்டது அதிசயமல்ல. அவனை யாரும் கவனத்தில் கொள்ளமாட்டார்கள்எல்லவா!

அவன் இராவாடி மர நிழலுக்கு வரும் வரை அரையில் கட்டிய வேட்டியை அவிழ்த்தெடுக்க மாட்டான். நிழலில் சிறிது நேரம் நின்று ஓய்வெடுப்பான். பின்னர் வேட்டித்துண்டைத் தோள்மேற் போட்டுக் கொண்டு, ஸ்ரேறிங்கைப் பிடித்து கார் ஓட்டுவது போல கைகளால் பாவனை செய்து கொண்டு. ஓர்.....ஓர்..... என்று வீணர் தெறிக்க ஓசை எழுப்பிய வண்ணம் கௌசணத்துடன் ஓடத் தொடங்குவான். இன்று வழமைக்கு மாறாக முன்கூட்டியே வேட்டித் துண்டை அவிழ்த்தெடுத்து தோளில் போட்டிருக்கிறான். இப்போது அவனுக்குள்ள அவசரத்துக்கு விரைந்தோடுவதற்கு வேட்டி தடையாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவனுக்கு வேறென்ன அவசரம்! அவனும் “சக்கரைத் தண்ணி”க்குப் போவதற்காகத்தான் ஓடி வருகிறானென தருமன் விளங்கிக் கொள்ளுகிறான்.

அவனை முந்தித் தான் போய்ச் சேர்ந்து விட வேணும் என்ற மன உந்தல் தருமன் உள்ளத்தில் உதிக்கிறது. ஓட்டமெடுப்பதற்கு முன்னம் மீண்டும் வந்த பாதையைப் பார்க்கிறான். இன்னும் சிலதலைகள் தெரிகின்றன. பலபேர் சேர்ந்து சென்றால் வீட்டுக்கு கொண்டுவரத் தரமாட்டார்கள் என்ற கவலை அவன் மனதில் உறுத்துகிறது. எல்லோரையும் தான் முந்திவிட வேணுமென்று

மீண்டும் நினைக்கிறான். இன்னொரு வகையில் அவன் மனதுக்குள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சி. நாளைக்குப் பள்ளிக் கூடத்தில் தலைமைவாத்தியாரின் விசாரணை நடக்கத்தான் போகிறது. தான் மாத்திரம் தனித்துப்போய் நிற்க வேண்டியதில்லை. ஒளிச்சோடி வருகிறவர்கள் எல்லாரும் துணையாக வரத்தான் போகிறார்கள். தன்னோடு சேர்ந்து பிரப்பம்பழம் தின்னத்தான் போகிறார்கள் என்று திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளுகிறான். தலைமைவாத்தி ஒருகொதிசூடலன். தன்னில் எப்பவும் அவருக்கு ஒருகண். நல்ல அன்பு என்றுதான் சொல்லவேணும். மற்றவர்களுக்கு இரண்டு கொடுத்தால் அவனுக்கு ஒன்று கூடக் கிடைக்கும். அவ்வளவு பாசம். முழங்காலுக்குக் கீழேதான் தருவார். வாங்கி வாங்கி அவனுக்கு மரத்துப்போச்சு. இப்ப உறைக்காது. அசையாமல் நிற்பான். அதை நாளைக்குப் பார்க்கலாம்!

அவனுக்குத் தன் கண்களை நம்பவேமுடியவில்லை. கண்களைக் கூசி திரும்பவும் கூர்ந்து பார்க்கிறான். அவன்தான், கோபாலன் தான், ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குப் பின்னே தவராசா, ஆனந்தன், வேலாயுதம், சின்னவன், பொன்னுத்துரை, நல்லதம்பி, மணியன், கனகம் எல்லாரும் வருகிறார்கள்.

தருமன் சில கணங்கள் கோபாலனுக்காகக் காத்து நிற்கிறான். அவன் ஓடி வந்து மூச்சிழுத்த வண்ணம் தருமன் முன் தரிக்கிறான். “டேய், கோபால் நீ வருவாயெண்டு எனக்குத் தெரியுமெடா” என அவனை வரவேற்பதுபோல, கிண்டலும் கேலியுமாகக் கூறிவிட்டு, “என்றை வாலையிடியடா” எனச் சொல்லிக் கொண்டு ஓடுவதற்கு ஆரம்பிக்கின்றான். அவனைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் ஓடுகிறார்கள்

தருமன் வீடு வந்து சேருகிறான்.

அவன் தாய் செல்லி காலையில் எழுந்து கூலிப்பிழைப்புக்குப் போனவள், இன்று எந்த வேலையும் கிடைக்காது ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்து வீட்டில் தங்கி இருக்கிறாள்.

“அம்மா செம்பும் இரண்டு போத்திலும் தாணை!” தருமன் அவசரமாகக் கேட்கிறான்.

“ஏதனங்களுக்குத் தராயினம்”

“நான் வாங்கி வருவன்.... நீ தானை”

அம்மாவுக்குத் தெரியும். அவன் படுசுழியன். நினைத்ததை எப்படியும் செய்து முடித்துப்போடுவான்.

“செம்பும் இரண்டு போத்திலும் கையிலே கொண்டு வர ஏலாது. ஒண்டைக் கொண்டுபோ” அம்மா செம்பும் ஒரு போத்தலும் அவன் கையில் கொடுத்தனுப்புகிறாள்.

தருமன் அவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வருகிறான்.

கோபாலன் வீடுதாண்டித்தான் கோயிலுக்குப் போகவேண்டும்.

அவனை எப்படியும் இழுத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமெனத் தருமன் தனக்குள் தீர்மானிக்கிறான்.

கோபாலன் வீட்டு முற்றத்துக்கு வந்து, அங்கு நின்று குரல் கொடுக்கிறான்.

“கோபால்..... கோபால்..... வா போவம்”

“அம்மா..... அம்மா..... தருமன் வந்து விட்டானென” கோபாலன் தாயிடம் கொஞ்சி மன்றாடுகிறது தருமன் செவிகளில் வந்து விழுகிறது.

“நீ நல்லஆக்களைத்தான் சினேகிதம் பிடிச்சிருக்கிறாய். அதுதான் திட்டம் போட்டு பள்ளிக்குடத்திலே இருந்து ஒளிச்சு வந்திருக்கிறியள்” அவன் தாய் சீறிச்சினக்கிறாள்.

பழியைத் தன்தலைமேல் அவள் சுமத்துகிறாள் என்பதைத் தருமன் விளங்கிக் கொண்டு மௌனமாக நிற்கிறான்.

“அம்மா, உனக்கும் வாங்கி வாறன்”

“எனக்கோ.....! உனக்கும் நான் கரைச்சுத்தாறன். நீ கோயிலுக்குப் போக வேண்டாம்”

கோபாலனின் தந்தை கள் இறக்கி விற்கும் தொழிலாளி, அவர்கள் கையில் காசு எப்போதும் புரளும். அதனால் கோபாலன்

தாய் இப்படிக்க கதைக்கிறாளென தருமனுக்கு மனதில் படுகிறது. அதன் பிறகு அங்கு நிற்பதற்கு அவன் விரும்பவில்லை.

“கோபால் நான் போறன்” குரல் கொடுக்கிறான்.

“தருமு நீ போ..... அவன் வரேல்லை” என்கிறாள் தாய்.

“தருமு போகாதெயடா..... போகாதெயடா..... நானும் வாறன்.. நில்லடா” தாயின் குரலை மேவி கோபாலன் குரல் மன்றாடுகிறது.

“சொன்னால் கேள். நீ போக நான் விடமாட்டான்” தாய் எச்சரிக்கிறாள்.

“அம்மா..... என்றை அம்மா..... கோயில் சக்கரைத் தண்ணி நல்ல ருசியெனை” கோபாலன் கெஞ்சிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

“அதென்ன கண்டறியாத ருசி! கண்ட இடத்திலேயும் பூசை பாக்கிறகுணம், நீ போறதெண்டாப்போ. கொய்யா வரவிட்டுச் சொல்லுவன்”

தகப்பனிடம் தன்னை ஒருபோதும் தாய் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டாள் என்பது கோபாலனுக்குத் தெரியும். இப்போது கோபத்தில் சொல்லுகிறாள் என்று அவனுக்கு விளங்குகிறது.

“அம்மா இண்டைக்கு ஒருநாள் மட்டும்..... பிறகு போக மாட்டேன்”

“பள்ளிக்குடத்திலே இருந்து ஒளிச்ச வந்திருக்கிறாய். உனக்குப் படிப்பிலே கவனமில்லை. கண்டகழிசடையளோடை சேர்ந்து கெட்டுப் போனாய், நீ ஒழுங்காப்படி.... இல்லையொண்டால்.....!

தன்னைத்தான் கழிசடையென கோபாலன் தாய் சுட்டிப்புச் சொல்லுகிறாள் என்பது தருமனுக்குப் புரிகிறது. அதன்பிறகு கோபாலனை இன்று எப்படியும் இழுத்துக் கொண்டு போக வேணும் என்ற ஓர்மம் மனதில் இறுகுகிறது. அவசரப்பட்டுக்கொண்டு நின்றவன் முற்றத்தைவிட்டு அசையாமல் நிற்கிறான்.

“அம்மா ஒமெண்டு சொல்லணை, தருமன் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறான்”

“சரி..... இண்டைக்கு மட்டும் போவிட்டுவா. பிறகு கேக்கக்கூடாது, பள்ளிக்கூட உடுப்பை மாத்து, தலையை இழுத்து, முகத்துக்குப் பவுடர்போடு”

தருமன் ஒரு தடவை தன்னைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறான். பள்ளிக்கூடத்துக்கு அணிந்து கொண்டுபோன மண்நிறக் களிசானுடன் வந்து நிற்கிறான். சேட்டைக் கழற்றி வீட்டில்போட்டு விட்டு திறந்தமேனியும், ஒழுங்காக வாரிவிடாத பரட்டைத் தலையுமாகத் தோற்றுகிறான். தலை சீவச் சொல்லித்தானும் அம்மா சொல்லவில்லை. அம்மா பாவம்! என நினைத்து மனம் வருந்துகிறான்.

“அம்மா... செம்பைத் தாருங்கோ!

“ஏன் செம்பு?

“சக்கரைத் தண்ணி வாங்கி வாறன்”

“ஆருக்கு.....?”

“அம்மாவுக்கு..... தங்கச்சிக்கு”

“போடாபோ..... இஞ்சை கொண்டுவர வேண்டாம்”

கோபாலன் தருமனுடன் சேர்ந்து தெருவுக்கு வருகின்றான்.

சின்னவன், ஆனந்தன், வேலாயுதம், கனகம் இன்னும் சிலரும் ஒன்றாகக் கூடி கோயிலை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களைக் கண்டு கொண்டதும் தருமனுக்குள்ளே மீண்டும் ஒரு உத்வேகம் பிறக்கிறது.

“டேய் கோபால், எல்லாரும் போறான்களடா! நாங்கள் சுணங்கிப் போனோம். வாடா..... ஓடுவம்”

இருவரும் கோயிலை நோக்கி வேகமாக ஓடுகிறார்கள்.

ஏதனம்

வடபிரதேசத்திலுள்ள பிரசித்திபெற்ற முருகன் ஆலயங்களுள் இதுவும் ஒன்று. பதினைந்து தினங்கள் இங்கு மகோற்சவங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இது பாடல் பெற்ற ஒருதலம் என்பது பலரும் அறியமாட்டார்கள். உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் நவாலி சோமசுந்தரப்புவரும் பக்தி பரவசத்துடன் பாடிப்பரவி வழிபட்ட தலம். புலோலி சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தனார் கடைசிக் காலத்தில் குடும்ப உறவுகளை அறுத்து துறவுபூண்டு வந்து தங்கி இருந்து தவமியற்றிய பெருமைக்குரிய ஆலயம்.

தலவிசேடங்கள் யாவும் ஒருங்கே அமைந்த திருக்கோயில். இது போன்ற இன்னொரு திருக்கோயிலைத் தரிசிப்பது அரிதினும் அரிது. இந்த ஆலயத்தின் தலவிருட்சம் வன்னிமரம். அதனை வில்வமரம் என்றும் அழைப்பார்கள். பூசை வேளைகளில் சுவாமியை அர்ச்சிப்பதற்கு ஏனைய மலர்களுடன் வில்வத்திரமும் எடுப்பார்கள். பின்னர் அடியார்களுக்குத் திருநீறு சந்தனத்துடன் வில்பம் வழங்குவார்கள். இங்கு எழுந்தருளி இருக்கும் முருகனை “வன்னி மரத்தான்” என்று அடியவர்கள் சொல்லிச் சொல்லிவழிபடுவார்கள். ஆலயச்சுற்று மதிலுக்குள்ளே ஒருசிறிய கேணி. வெளியே வடக்கு வீதியோரத்தில் இன்னொரு பெரியகுளம். ஆலயமதிலுக்குள்ளே உள்ள கேணியில் ஒருகாலத்தில் கற்பூரம் விளைந்ததாக ஒரு ஐதீகம். கர்ப்பக்கிருகத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் மூலவர் வள்ளியை மணம் புரிந்த முருகன் அல்ல. ஆறுமுகங்கள் கொண்ட சுப்பிரமணிய சுவாமிதான். அவர் வந்து சேர்ந்ததுக்கும் ஐதீகமான ஒரு கதை உண்டு. ஆலயத்தில் இருந்து சுமார் நூறு மீற்றர் தொலைவில் கத்தும் கடல் பாக்குநீரினை அலை எறிந்துகிடக்கிறது. அந்தக் கடல் அலை தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டுவந்து கரைசேர்ந்தவரே மூலமூர்த்தியான ஆறுமுகப்பெருமான் விக்கிரகம் என்பார்கள்.

ஆலயத்தைச் சூழப்பரந்த வெளிப்பிரகாரம். வடக்கில் பருத்தித்துறையில் இருந்து காங்கேசன்துறை நோக்கி நீண்டு செல்லும் பிரதான வீதி. ஆலயத்துக்கு மேற்குத் திசையில் பிரதானவீதியில் இருந்து வளைந்து வளைந்து தெற்குநோக்கிச் செல்லும் இன்னொரு வீதி. வண்டிகளில் வியாபாரப் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கு வசதியாகப் ஒல்லாந்தரால் போடப்பட்டவீதி அதுவென்பது வரலாறு கூறுகிறது. வடக்கு வீதியோரத்தில் இரண்டு சிறிய கோயில்கள். அவைகளுக்கு அப்பால் இரண்டு மடங்கள். ஆலயத்தின் கிழக்கு வீதி ஓரத்திலும், மேற்கு வீதியோரத்திலும் உயர்ந்து வளர்ந்து கிளையோச்சி நிழல்பரப்பி நிற்கும் இலுப்பை மரங்கள். தெற்கு வாசலையும், கிழக்கு வாசலையும் அண்டி நிற்கும் இனிய கனிதரும் மாமரங்கள். கிழக்கு வாசலில், வாசலுக்குச் சற்று விலகி ஒரு தேர்முட்டி. அதனருகே நிறுத்தி வைக்கப் பெற்றிருக்கும் இரண்டு தேர்கள். தேர்களை ஒட்டி சப்பைரதத்தின் அடித்தட்டு நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தென்கிழக்கு மூலையில் பூசைக்குக் கொய்யும் பூக்கள் பூத்துக்குலுங்கும் பூங்கொல்லை, வழிபாட்டுக்காக ஆலயத்துக்குள்ளே செல்லும் அடியார்கள் கால்களைக் கழுவிக் கொள்வதற்கு வசதியாக, தெற்கு வாசலை ஒட்டி ஒரு கிணறு, கிழக்கு வாசலுக்கு நேரெதிரில் வேலியோரத்தில் வேறொரு கிணறு, அந்தக் கிணற்றுக்கு மிக நெருக்கமாகத் தெற்கே பெரிய ஒரு மடம்.

அந்த மடம் வடக்குத் தெற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. பாத்திரங்கள் பண்டங்கள் வைத்தெடுப்பதற்குப் பாதுகாப்பான இரண்டு அறைகள். விநாந்தைபோல இருக்கும் பரந்த மண்டபம். வடக்கிலும் மேற்கிலும் வாசல் விட்டகுட்டிச்சுவர்கள். தெற்குப் புறமாக அரைச்சுவர். அந்தமடத்துக்கு அப்பால் ஒரு தேநீர்க்கடை.

ஆண்டு தோறும் ஆனிமாதம் ஆலயத்தில் மகோற்சவங்கள் ஆரம்பித்து விடும். சில தினங்களில் சிறப்பான திருவிழாக்கள் நடைபெறும். அந்தத் தினங்களில் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து பக்தர்களின் தாகத்தைச் சாந்தி செய்வதற்கு அன்றைய உபயகாரர்கள் தவறமாட்டார்கள். தண்ணீர் பந்தல் வைக்கும் புண்ணிய கைங்கரியம் திருநாவுக்கரசு நாயனார் காலத்திலும்

நடைபெற்றது என்பது சமயம் கூறும் வரலாறு. பெருஞ் செலவு செய்து திருவிழாக்கள் செய்யும் உபயகாரர்கள் இந்தக் கைங்கரியத்தைக் கைவிடுவார்களா? சர்க்கரைத் தண்ணீர், ஊறுகாய்த் தண்ணீர், மோர்த்தண்ணீர் என மூன்று வகையான பானங்களைக் கரைத்து வைத்து வழங்குகிறார்கள்.

இன்று ஆலயத்தில் இரண்டாந்திருவிழா, வழமையாகச் சிறப்பாக நடக்கும் திருவிழாக்களுள் ஒன்று. தொடர்ந்து பின்னால் வரும் திருவிழாக்காரர்களின் அதிகரித்து செலவு மேலே மேலே உயர்ந்து செல்வதற்கு ஆரம்பித்து வைக்கும் திருவிழா. சிறப்பான திருவிழாக்களின் முக்கியமான ஓர் அம்சம் தண்ணீர்ப்பந்தல். அந்தத் தண்ணீர்ப்பந்தல் இன்று இல்லாமலோ போய்விடும்!

தருமன், கோபாலன் இருவரும் விரைந்து வந்து ஆலயத்தின் கிழக்கு வீதியில் மிதக்கிறார்கள். கோயிலின் கிழக்குப் புறப்பிரதான வாசலைக்கண்டு ஒரு கணம் பிரமித்து நிற்கிறார்கள். அந்த வாசலில் கரவெட்டியாரின் அழகான சிகரம் மாளிகை போன்று கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கிறது. சிகரத்தின் இரு அந்தங்களிலும் உயரக்கட்டிய ஒலிபெருக்கிகள் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. நீர்வேலியின் செழித்து மதர்த்த வாழைகள் மதாளித்த பெரிய பெரிய குலைகளோடு தூண் சிகரக் கால் களுடன் பொருந்தி நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. செவ்விளநீர்க்குலைகள் அங்கங்கே கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. தோரணங்கள் வரிசையாகக் கயிறுகளில் அசைந்தாடுகின்றன. மணிமாலைகள் கோயிலுக்குள்ளே கவர்ச்சியாகப் பளிச்சிட்டுக் கண்சிமிட்டுகின்றன.

எங்கும் கண்களுக்கு ரம்மியமாக, கோவில் புதுப்பொலிவுடன் எழில் சிந்துகிறது. பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசம் தரும் செளந்தரிய கோலங்கள் அழகொளிரும் அந்த. லாவண்யங்களைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டு நிற்பதற்கு அவர்களுக்கு எங்கே முடிகிறது? ஒரு சில கணங்களில் சுதாகரித்துக் கொண்டு தாங்கள் வந்திருக்கும் காரியத்தில் கவனம் கொள்கிறார்கள். தருமனுக்கு வியப்பு! அவனை முந்திக் கொண்டு பலர் செம்பு போத்தல்களுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அயற்கிராமங்களில் இருந்தும் வேறு

பாடசாலைகளில் படிக்கின்றவர்கள் அங்குவந்து கூடிவிட்டார்கள். மடத்தை நோக்கி எல்லோரும் ஓடுகிறார்கள். முன்புறமாக மடத்தைச் சுற்றி வந்து, மேற்குப் பக்கம் அரைச்சுவருக்கு வெளியே வந்து சேருகிறார்கள்.

மூன்று பெரியசாடிகள் வரிசையாக மடத்துக்குள்ளே வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஒருசாடியில் சக்கரைத் தண்ணீர், இன்னொன்றில் ஊறுகாய்த்தண்ணீர், அடுத்துள்ள சாடியில் மோர் நிறைந்து கிடக்கிறது. மடத்துக்குள்ளே இருக்கின்றவர்கள் எதுவேண்டுமானாலும் மூக்குப் பேணியில் வாங்கிக் குடிக்கலாம். அங்கு போடப்பட்டிருக்கும் வாங்குகளில் சிலர் ஆற அமர்ந்து ருசித்து குடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறுசிலர் நின்ற நிலையில் அவசரமாகப் பருகுகிறார்கள். சாடிக் கொருவராக நின்று அள்ளி அள்ளி பேணிகளில் வார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். மடத்துக்குள்ளே சீமெந்துத்தரையில் ஒரு துளிதானும் சிந்தாமல் வெகுபக்குவமாகக் குடித்துமுடித்து விட்டு, உரிய இடத்தில் பேணிகளை அடுக்கி வைக்கிறார்கள்.

அரைச்சுவருக்கு வெளியே ஒரு கூட்டம் திரண்டு மொய்த்துக் கொண்டு நிற்கிறது. முதியவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள், சிறுவர்கள் எனப் பலர் அங்கு கூடி விட்டார்கள். மண்டபத்துக்குள்ளே சுவர் ஓரமாக சர்க்கரைத் தண்ணீர்ச் சாடி கிடக்கிறது. சுவருக்கு வெளியே நிலத்தில் மழை வெள்ளம் போலச் சர்க்கரைத் தண்ணீர் பெருகிநிற்கிறது. அந்த வெள்ளத்துக்குள் கால் புதைய நின்று ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு முந்தி முன்னுக்கு வரப் பிரயத்தனப்படுகிறார்கள். சுவர் அருகே வந்து விட்டவர்கள் கைகள் இரண்டையும் இணைத்துக் கோலிப்பிடித்த வண்ணம், தலைகுனிந்து கைகளில் நாடியைப் பதித்தவாறு கெஞ்சுகிறார்கள்.

“நயினார்..... நயினர்..... எனக்கு..... எனக்கு.....”

“ஐயா..... ஐயா..... எனக்கு..... எனக்கு.....”

“டேய் எல்லாருக்குந்தான் ஊத்தப்போறன். ஒழுங்காக நிலிலுங்கடா.....!” சுவருக்கு உட்புறம்நின்று சாடியில் அள்ளி அள்ளி சர்க்கரைத் தண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் குடுமிக்காரர் எச்சரிக்கிறார்.

“நயினார்..... நயினார்..... எனக்கூத்துங்கோ.....
எனக்கூத்துங்கோ.....”

“டேய் நாயளே...! கையைப் பதிச்சுப்பிடயங்கடா! சொன்னால்
கேக்கமாட்டியள், முதுகிலே இரண்டு போட்டிடிவன். அப்பதான்
ஒழுங்காக நிற்பியள்” அருகில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்
வாழைமடலைக் கையில் தூக்கிக்காட்டுகிறார்.

வாழைமடலைக் கண்டதும் குழப்பம் கொஞ்சம் குறைகிறது.
கோலிப்பிடித்திருக்கும் கைமண்டையில் உயரப்பிடித்து சர்க்கரைத்
தண்ணீர் ஊற்றுகிறார். ஊற்றுகிற சர்க்கரைத் தண்ணீர் தெறித்துப்
பறந்து மூக்கை, முகத்தை நனைத்துக்கொண்டு, பெருமளவு
கைமண்டையில் இருந்து வழிந்து கீழே வடிகிறது.

“என்னடி..... உனக்கு ஒட்டைக் கையே..... கையை நெருக்கிப்பிடயடி”

“என்டா.... நானும் ஊத்திக் கொண்டு நிற்கிறன். நீயும் குடிச்சுக்
கொண்டு நிற்கிறாய்! அவளவு பெரிய பேளை வயிறே! திண்ணாமல்
குடியாமல் கிடக்கிறது..... கிடைச்ச இடத்திலே விட்டு நிரப்பிறது”

“உங்களாலேதான்ரா..... கோயிலுக்கு வாற தெருவெல்லாம்
ஒரே மூத்திரநாத்தர்”

“என்டி தெய்வி..... பேரனையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டாய்!
அவன் கைமண்டையிலே குடிப்பனே! அவன்ரை வாயிலே நீ
கையைப் பிடயடி! எனக்குத்தான் அரையண்டந்தாறாய்..... நான்
குனிஞ்சு ஊத்தவேணும்”

தருமன் அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளே நுழைந்து ஒருவாறு
முன்னுக்கு வந்து விட்டான். கைகளைச் சேர்த்துக் கோலிப்பிடித்து,
நாடியை அதில் பதிய வைத்து குனிந்து நிற்கிறான். கோலிப்பிடித்த
அவன் கைகளுக்குள் சர்க்கரைத் தண்ணீர் வந்து விழுகிறது.
அவன் மூச்சுவிடாது உறிஞ்சி உறிஞ்சி விரைவாகக் குடிக்கிறான்.

அவர் ஊற்றுகிறார்,

அவன் குடிக்கிறான்

அவர் ஊற்றுகிறார்,

அவன் குடிக்கிறான்

அவர் ஊற்றுகிறார்..... ஊற்றுகிறார்.

அவன் குடிக்கிறான்.. குடிக்கிறான் குடித்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

“டேய்... நீ குடிக்கக்குடிக்க எங்கேயெடா போகுது! உதென்ன வயிறோ..... அல்லது பீப்பாவோ!..... சரி.....சரி போதும் விடு”

தருமன் மெல்லத்தலை நிமிருகிறான், வயிறு விண்விண்ணைப் பொருமி வெடித்து விடுமாப்போல வீங்கிக் கிடக்கிறது.

கோபாலன், வேலாயுதம், கனகம், ஆனந்தன், கிட்டினன் என்று பள்ளியில் இருந்து வந்தவர்கள் எல்லோரும் குடித்து முடித்து விட்டார்கள்.

இனி, வீடுகளுக்குக் கொண்டு செல்வதற்குச் செம்பு, போத்தல்களில் வாங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட வேண்டியதுதான்,

கோயிலில் காலைப்பூசைக்குப் பிறகு மதிய காலப் பூசையும் நடந்து முடிந்துவிட்டது. விரதகாரர்கள் பலர் தரிசனம் முடித்துக் கொண்டு வீடுகளுக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். இப்பொழுது கோயிலில் சனநடமாட்டம் குறைவு. மாலைப்பூசை வேளை சுவாமி வெளிவீதி, சுற்றி வருவார். இரவு நடைபெற இருக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் ஹெள்ளோட்டம்போல அது இருக்கும். அந்தநேரம் சனவெள்ளம் அலைமோதும். இரவு நேரத்திருவிழாக்கண்டுள்ளிப்பதற்கு வருவதற்கு வசதி இல்லாதவர்கள் மாலைத் திருவிழாவுக்கு வருவார்கள். சனம் பெருங்கூட்டமாக வந்து கூடுவதற்கு முன்னர் தாய்க்குச் சர்க்கரைத் தண்ணீர் வாங்கிப் போடவேணுமென்று தருமன் எண்ணுகிறான். சனக்கூட்டம் வந்து பெருகிவிட்டால் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வதற்குத் தரமாட்டார்கள். இதுதான் தகுந்த தருணம் என்று அவன் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான்.

மொய்த்துக் கொண்டு எல்லோரும் நிற்கிறார்கள். இப்போது தான் முதற்போய்க் கேட்டு, இல்லையென்று தூரத்திவிட்டால் பிறகு ஒன்றுமே செய்ய இயலாது, யாராவது பாத்திரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு முன்னுக்குப் போகட்டுமென அவன் காத்து நிற்கிறான்.

எவரும் அசைவதாகத் தெரியவில்லை. எல்லோரும் அவனைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

கோபாலன் காத்துக்காத்து நின்று பொறுமை இழந்து போகிறான். அவனுக்குச் சலிப்பாக இருக்கிறது. தருமன் அங்கிருந்து கிளம்புவதாகத் தெரியவில்லை.

“தருமு.... வா போவம்”

“பொறு..... அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் வாங்கவேணும்”

போத்தலை கோபாலன் கையில் கொடுத்துவிட்டு, தான்கொண்டு வந்த செம்பைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு முன்னுக்கு வருகிறான். அவன் பணிவாகக் குறுகி நின்று “நயினார்” எனச் செம்பை நீட்டுகிறான்.

“டேய் இப்பதானே வயிறு பிரியக் குடிச்சனீ..... பிறகென்னடா?”

“அம்மாவுக்கு.....”

“கோத்தை வீட்டிலே கிடந்து கொண்டு உன்னட்டைச் செம்பு தந்து விட்டவளே! அவளை வந்து குடிக்கச் சொல்லடா.... போடா.....”

“நயினார்..... நயினார்.....” தருமன் இரந்து கெஞ்சிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

“பாவமாக்கிடக்கு..... கொஞ்சம் குடுத்து கலைச்சு விடுங்கோ பொன்னையா அண்ணே”

“சும்மா இருங்கோ தம்பி! நீங்கள் கண்டி, கம்பளைக்கு உங்கடை கடைகண்ணிகளைப் பாக்கப் போய்விடுவியள், இஞ்சை இருக்கிற எங்களுக்கெல்லோ தெரியும் இவன்கடை குணம், பாவமெண்டு கொஞ்சம் இடங்குடுத்தால் தலைக்கு மேலே ஏறி விடுங்கள்”

“சின்னப்பிள்ளை மண்டாடுகிறான் குடுத்துத் துலையுங்கோ” என்கிறார் கம்பளை முதலாளி தாமோதரம்பிள்ளை. இன்று நடைபெறும் திருவிழாவின் பெரியபங்காளி, அவர் பேச்சைத் தட்டிக்கழிக்க கொதியன் பொன்னையாவால் முடியவில்லை.

தருமன் செம்பைநீட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

கொதியன் மூக்குப் பேணியினால் இரண்டு தடவைகள் கோலிக்கோலி அவன் செம்புக்குள் ஊற்றுகின்றார். இன்னும் மூன்று

நான்கு தடவைகள் ஊற்றினால் செம்பு நிரம்பிவிடும். அவன் நீட்டிக்கொண்டு நிற்கும் செம்பைப் பின்னுக்கு எடுக்கவில்லை.

“அவ்வளவுதான் போடா.... போ....” கொதியன் உறுக்கி விரட்டுகிறார்.

தருமன் முகம் சட்டென்று வாடிப்போகிறது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் நாக்கு நனைக்கத்தானும் போதாது. அவன் ஏமாற்றத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு அங்கிருந்து மெல்ல விலகுகிறான்.

அவனைத் தொடர்ந்து செம்புகளோடு நிற்கின்றவர்கள் ஓடிவந்து நீட்டுகிறார்கள்.

கொதியன் முணுமுணுப்பு அடங்கவில்லை. சினந்து சிடுசிடுத்த வண்ணம் ஒவ்வொரு செம்புக்கும் இரண்டு இரண்டு தடவைகள் அள்ளி ஊற்றுகிறார்.

வீடு புறப்படுவதற்கு தருமன் மனம் இன்னும் ஏவவில்லை. தயங்கித் தயங்கி நிற்கிறான்.

“வாடா தருமு போவம்” கோபாலன் திரும்பவும் நச்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

தருமன் மனதில் இருந்தாற்போல ஒருபுதிய ஆசை, ஒருதடவையேனும் இதுவரை அவன் மோர் குடித்ததில்லை. இன்றைக்கு அதைச் சுவைத்துப் பார்க்க வேணும். தண்ணீர்ப் பந்தல்களில் கைமண்டையில் குடிப்பதற்கு மோர் ஊற்றப் படுவதில்லை. மோர் கைகளில் இருந்து வீணாக வழிந்து பூமியில் பெருகி நிற்க யாராவது அதை வார்ப்பார்களா? சர்க்கரைத் தண்ணீர் தீர்ந்து போனால் உடனே தண்ணீர் ஊற்றி கரைத்தெடுக்கலாம். மோர் உடனடியாக அடிப்பத் தயாரித்தெடுக்க முடியுமா! மோர் கண்டநிண்டவர்களுக்குரிய பாணமல்ல.

இன்று எப்படியும் மோர் குடித்தாக வேண்டும். மனத்துக்குள்ளே உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான். செம்புக்குள் உள்ள சர்க்கரைத் தண்ணீர் கீழே சிந்தாமல் போத்தலுக்குள்ளே நிதானமாக விடுகிறான். அந்தப் போத்தலைக் கோபாலன் கையில் கொடுக்கிறான். பின்னர் மடத்துக்கு முன்பக்கம் வந்து மோர்ச்சாடிக்கு எதிரில் வெளியே நிற்கிறான்.

மடத்துக்குள் இருக்கின்றவர்களுக்கு மோர் அள்ளி அள்ளி வழங்கிக் கொண்டு நிற்கிறார் கந்தவனம்பிள்ளை. தருமன் செம்பைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு அங்கு நின்று கொண்டிருப்பது சற்றுநேரத்தக்குப் பின்னர்தான் அவர் கண்களில் படுகிறது.

“டேய்..... ஏன்ரா உதிலே நிற்கிறாய்! விரதகாரர் வாறபோறவழி, விலகி அங்காலே போடா”

“நயினார்... கொஞ்சம் மோர் தாருங்கோ” தயங்கித் தயங்கி மெல்லக் கேட்கிறான் தருமன்.

அவன் கேட்கக்கூடாத ஒன்றைக் கேட்டுவிட்டான் என்ற எண்ணத்தில் தீயில் மிதித்து விட்டவர் போலத் துள்ளிக்குத்து, “என்னடா..... என்னடா கேட்டனீ... மோர் குடிக்கப்போறியோ!” எனப் பலமாகக் கத்திக்கொண்டு பாய்ந்து வருகிறார்.

தருமன் நிற்கும் இடத்தில் இருந்து அசையவில்லை,

அவர் போட்ட சத்தத்தில் மடத்துக்குள்ளே உள்ளவர்களின் பார்வை தருமன் பக்கம் திருப்புகிறது, அவன் கோரிக்கையை அவர்கள் கேட்டு திகைத்துப் போகிறார்கள்.

“நான் சொன்னேன்..... கேட்டியளே! இடங்குடுத்தால் மடம்புடுங்கிக் கொண்டு போவிடுவன்கள். அவனவனை அந்தந்த இடத்திலே வைக்கவேணும்” பொன்னையர் திரும்பி நின்று எல்லோரையும் பார்த்துக் கூறுகிறார், பின்னர் அங்கே இருக்கும் சிவப்பிரகாசத்தைக் குறிப்பா நோக்கி, “தம்பி, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என வினவுகிறார்,

சிவப்பிரகாசம் தங்களுக்குள்ளே இருக்கும் ஒரு அறிவாளி என்பது கொதியனின் எண்ணம். அவரைக் “கிளாக்கர்” என்றுதான் வெகுமரியாதையுடன் எல்லாரும் அழைப்பார்கள். அவர் கொழும்பில் உத்தியோகமாக இருக்கிறார்.

சிவப்பிரகாசம் மெல்லச் சிரித்தவாறு மௌனம் சாதிக்கிறார். அவர் மௌனம் கொதியனுக்குக் கட்டோடு பிடிக்க வில்லை. தனது கருத்தை ஆதரித்து அவர் இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லாதிருப்பது ஏமாற்றமளிக்கிறது. மனதுக்குக் கொஞ்சமும் திருப்தி இல்லை. “இவன்கள் கொழும்பு கண்டியிலே இருந்துவிட்டு

ஊருக்கு வாறது கோயில் திருவிழாவுக்கே! அதொரு சாட்டு, பனங்கள்ளுக் குடிச்சுத் சூடாத்திறதுக்குத்தானேவாறான்கள், கள்ளுக் குடிக்க அவன்கடை வீடுவழிய திரியிறவங்கள் இப்பிடித்தான் இருப்பங்கள்” கொதியன் வன்மத்தோடு மனதில் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். பின்னர் மோர் வார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் தாமோதரம்பிள்ளையை பார்த்து. “மோர் அள்ளி செம்புநிறையக் குடுத்துவிடு, அவன் மோரைக் குடிச்சுப்போட்டு கோயில் வீதியெல்லாம் பீச்சித்தள்ளிப்போட்டுப் போவான்” என்கிறார் நக்கலாக,

அவர் நக்கல் நளிணம் கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் வாய்விட்டுப் பலமாகச் சிரிக்கிறார்கள். அந்தச் சிரிப்பு தனக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகக் கருதிக் கொண்டு மேலும் உற்சாகமாகக் கூறுகிறார்.

“பால், தயிர், மோர், நெய் பிறவியிலேயே திண்டு குடிச்ச அறியாததுகள் இந்த எளிய சாதியள், மோர் கேக்கிறான். மோர்”

“உதிலே நிக்க வேண்டாம், ஓட்டா” பல குரல்கள் ஒன்றாக எழுந்து அவனை விரட்டுகின்றன.

தருமன் ஏமாற்றத்துடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அங்கிருந்து மெல்ல நகருகிறான்.

கைமண்டையில் குடிக்கும், பட்டாளம் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றது. ஒரு பகுதி கோயிலுக்குத் தெற்குப் புறமாகச் சென்று வீதியில் மிதந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்கிறது. தருமன் கோபாலனுடன் இன்னொரு கூட்டம் கிழக்கு வீதிக்கெதிரிலுள்ள ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்து வருகிறது. சர்க்கரைத் தண்ணீருக்கு வரும் போதிருந்த அவசரம் இப்போது அவர்களிடம் இல்லை. ஆடிப்பாடி, கல்லெறிந்து சண்டை போட்டுக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தருமன் அவர்களுடன் சேர்ந்து தான் வருகிறான். ஆனால் அவன் மனம் உளைந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனால் உற்சாகமாக இருப்பதற்கு இயலவில்லை. கோபாலன் வீட்டுக்கு அண்மையில் அவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் வீட்டுக்கு, சீனியப்பு வீடு தாண்டித்தான் போய்ச் சேரவேண்டும். சீனியப்பு வீட்டுக்கு எதிரில் வரும் போது, கோபாலன் உள்ளத்தில் திடீரென ஒரு எண்ணம் பிறக்கிறது.

ஏதனம்

சீனியப்புவின் தண்ணீர்ப் பந்தல் கோபாலன் நினைவுக்கு வந்து விடுகிறது.

“சீனியப்புவின் தண்ணீர்ப்பந்தலுக்குப் போவமா?” எனக் கோபாலன் கேட்கிறான்.

“தண்ணீர்ப்பந்தலல்ல.... கருப்பணிப்பந்தல்...” என தருமன் திருத்துகிறான்.

“சீனியப்புவும் கைமண்டையிலேதான் ஊத்துவரோ?” கேட்டுக் கோபாலன் சிரிக்கிறான்.

“இல்லை... இல்லை.... பிளாவிலேதான் ஊத்துவார்” என்கிறான் வேலாயுதன்.

“அப்ப எங்களுக்குத்தரார்....” தருமன்.

“ஏன்?” வேலாயுதன்.

“கைமண்டைதான் எங்களுக்குரியது” என்கிறான் கோபாலன். எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.

“சீனியப்பு எங்கடை அப்புவெல்லே!” என்கிறான், தருமன்

சீனியப்பு என்ற சீனியன் ஒரு முருக பக்தர். கதிர்காமத்தில் கொடியேறிவிட்டால் கதிர்காமயாத்திரை செல்வதற்கு அவர் தவற மாட்டார். தலைமொட்டை அடித்து மாணிக்கக் கங்கையில் நீராடி, வள்ளி தெய்வயாணை சகிதம் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகப்பெருமானை வழிபட்டு, கழுத்தில் உருத்திராக்க மாலை தொங்க ஊருக்குத் திரும்புவார். கதிர்காமக் கந்தனின் திருநீறு, மாவடு, மாணிக்க கங்கைத் தீர்த்தம் என்று உறவினர்கள், அயலவர்கள், ஊரார்கள் அனைவருக்கும் பக்தி பரவசத்துடன்

வழங்கிப் புளகாங்கிதப்படுவார். தொண்டைமாளாறு செல்வச் சந்நிதி முருகன் ஆலயத்துக்கு விசேட காலங்களிலும், வெள்ளிதோறும் சென்று தரிசனம் செய்வார். ஊரிலுள்ள முருகன் கோவிலுக்குச் சென்று வழிபடுவதற்குக் குறித்த நேரகாலமென்று ஒன்றில்லை, எந்தநாள் எந்த நேரம் என்று அவராலும் முன்கூட்டிக் கூறுவதற்கு இயலாது. எந்த வேளையிலும் அவர் முருகன் சன்னிதானம் சென்றுவருவார். நினைவுந்தல் உள்ளத்தில் எழும்போது சிலசமயம் நள்ளிரவிலும் முருகன் ஆலயம் நாடிச் செல்வது அவர் இயல்பு.

அவருக்கு இப்போது எந்தக் கால் கட்டுமில்லை; கை கட்டுமில்லை. மனைவியானவள் இறந்து பலகாலம். மக்களுக்கும் உரிய காலத்தில் மணஞ்செய்து வைத்து விட்டார். அவர் இளைய மகள் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். “காடு வா எண்ணுகிறது வீடு போ எண்ணுகிறது” என முதுமை அடைந்தவர்கள் பொதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது போல அவரும் வாய்விட்டு இடையிடையே கூறிக்கொள்ளுகிறார். ஆனால் அவரால் சும்மா இருப்பதற்கு இயலாது. முன்னர் போலப் பனை மரங்களில் ஏறிக்கள்ளுக் கருப்பநீர் இறக்குவதற்கு அவரால் முடியாது. மக்கள், மருமக்கள் இறக்கி வந்து கொடுக்கும் கள்ளை வைத்து விற்பனை செய்வது தான் இப்போது அவருக்குரிய வேலை,

தவறணை முறை ஒழிக்கப்பெற்று வடபிரதேசத்தில் மரவரிமுறை நடைமுறைக்கு வந்தபிறகு, சில இடங்களில் பிரதான வீதி ஓரங்களில் கள்ளுக்கொட்டில் என்று கூறப்படும் தனியார் விற்பனை நிலையங்கள் முளைத்து விட்டன. பருத்தித்துறை காங்கேசன்துறை பிரதான வீதியோரத்தில் கள்ளுக் கொட்டில்கள் சில தோன்றி விட்டன. சிறிது தூர இடைவெளிகளில் அவைகளில் வைத்து கள்ளு விற்பனை நடைபெற்று வருகிறது. அவைகளில் ஒன்று கோபாலன் தந்தைக்குச் சொந்தமானது. வேறொன்று சீனியனுக்கும் அவர் உறவுகளுக்கும் உரியது. அங்குதான் அவர்கள் இறக்கும் கள் விற்பனை செய்யப்படுகிறது. சீனியன் குடும்பத்து உறவினர்கள் காலை, மாலை இருவேளைகளிலும் இறக்கி வந்து கொடுக்கும் கள்ளை விற்றுமுடிப்பது சீனியன் வேலை. ஊரில் இருக்கும் முருகன் கோயில் திருவிழாக்கள் தொடங்கிவிட்டால், தான் ஏதாவது ஒரு

தெய்வப்பணி செய்யவேண்டுமென நீண்டகாலமாக அவர் யோசித்தார். ஆலய வீதியில் தண்ணீர்ப்பந்தல் ஒன்று நிறுவி அடியார்கள் தாகம் தீர்க்க சீனியனை அனுமதிப்பார்களா? அல்லது சீனியன் தண்ணீர்ப்பந்தலில் எல்லாரும் வந்து பானம் பண்ணுவார்களா? அப்படி ஒரு எண்ணமே அவர் உள்ளத்தில் எழக்கூடாது. அதனை அறிந்தாலே அவர் உயிருடன் வாழ்வதற்கு முடியாத பேராபத்து வந்து சேரும். சீனியன் இவைகள் யாவும் உணர்வார். தனது தணியாத தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கு இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். கருப்பநீர்த்தானம் பண்ணத் தீர்மானித்தார்.

அந்தத் தீர்மானம் அவர் மனதுக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. ஒரு கல்லில் இரண்டு காய்கள் விழுத்திவிட்ட பெருமை, முருகபக்தர்களுக்குப் பதனீர்த்தானம் பண்ணி புண்ணியம் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். அந்தப் பக்தர்கள் பின்னர் கள்ளுப் பருகுவதற்கு விரும்பி வரும் சமயங்களில் வேறு இடந்தேடிப் போவார்களா? சீனியனை நாடியே எல்லாரும் வருவார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு நல்ல வியாபாரம் நடைபெறும். இந்த இரகசியம் சீனியன் வெளியில் சொல்லிக் கொள்வதில்லை. தான் புண்ணிய கைங்கரியம் செய்வதாகவே கூறிக்கொண்டு பதனீர்ப்பந்தலை ஆரம்பித்தார். தூர இடங்களில் இருந்து முருகன் கோயிலுக்குக் காலையில் வருகின்றவர்கள், வழிபாடு எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு சீனியன் வீடு தேடி வரத் தொடங்கினார்கள் சீனியன் தினமும் பனை வடலியில், இளமோலை வெட்டி வந்து அதில் பிளாக் கோலி வைத்திருப்பார். வருகின்றவர்களை வீட்டு முற்றில் வைத்து பச்சையோலைப் பிளாவில் பதனீரை வார்த்துக் குடிக்கக் கொடுப்பார். சிலர் அங்கு வரும்போது கையில் மாங்காய் கொண்டு வருவார்கள். அந்த மாங்காயைக் கொத்தி பெல்லும் பெல்லாகச் சீவியெடுத்து கருப்பநீரில் போட்டுக் கடித்துச் சப்பிக் குடிக்குமாறு கொடுப்பார். அவர்கள் இதம்பதமாகச் சுவைத்துச் சுவைத்து அனுபவித்துக் குடிப்பார்கள்.

ஒரு பிளாமாத்திரம் தினமும் சீனியன் கோலிவைப்பார். அந்த ஒரு பிளாவைத் தண்ணீரில் கழுவிக்கழுவி வந்தவர்கள் அனைவரும், ஒருவர் மாறி ஒருவராக அந்தப் பிளாவில் பதனீரைப் பருகுவார்கள்.

கள்ளு விற்பனை செய்யும் இடங்களில் நிலைமை வேறு. ஒரே பிளாவில் எல்லோரும் கள்ளுக்குடிக்க மாட்டார்கள். கள்ளுப் பிளாவிலும் மூன்று வகையுண்டு. பனையோலையை விரித்துக்கோலி, தளிர்களை ஒன்று சேர்த்து அந்த ஒலைச் சட்டத்தினால் சுற்றிக்கட்டி, பின்னர் கீழ்நோக்கி மடித்து அதிலும் ஒரு கட்டுக்கட்டி, தளிர்களை நறுக்கி விட்டால் அது கொண்டைப் பிளா அது உயர்ந்த சாதியார் என்பவர்களுக்குரியது. தளிர்களை நீட்டி சட்டத்தினால் இரண்டு கட்டுக்கட்டி மிகுதியை நறுக்கி விட்டால், அது இரண்டுப் கட்டுப்பிளா ஒடுக்கப்பட்டவர்களுள் குடிமக்களாக இருப்பவர்களுக்குரியது. ஒரு கட்டுப் போட்டு மிகுதித்தளிரை நறுக்கிவிட்டால், அது ஒரு கட்டுப்பிளா ஒடுக்கப்பட்டவர்களுள் அடிமைச்சாதிக்குரியது. கள்ளுப்பிளாவில் இப்படியொரு நுட்பமான சாதிப்பகுப்பு. தங்கள் சாதிக்குரியது மாறியாரும் பிளாவில் கள்ளுக்குடிக்க மாட்டார்கள்.

சீனியனின் பதநீர்ப்பந்தலில் ஒரு பிளாத்தான்.

“சீனியப்பு வீட்டை ஒருக்காப் போகத்தான் வேணும்” என்கிறான் தருமன்.

“ஏன்ரா.....?” பலர் கேட்கிறார்கள்.

“கருப்பணி குடிக்கவாறவைக்கு கைமண்டையிலே ஊத்தச் சொல்ல வேணும்” என்று கூறிச் சிரித்துக் கொண்டு நடக்கிறார்கள்.

கோபாலனுக்கு மறுதினம் பற்றிய எண்ணம் மனதுக்கு வருகிறது. தலைமை வாத்தியாரிடம் பள்ளிக்கூடத்தில் அடிவாங்க வேண்டி வரும் என்பதை நினைத்துப் பயந்து கொண்டிருந்தான். படுக்கைக்குச் செல்லும்வேளையிலும் மன அமைதியுடன் அவன்படுத்து உறங்க வில்லை. மனம் குழம்பிக்கொண்டு கிடந்தான்.

அடுத்தநாள் காலைப்பொழுது அழுது வடிந்து கொண்டு விடிந்தது.

இந்தப் பொழுது ஏன்தான் விடிந்ததென்று கோபாலனுக்குக் கவலையாக இருக்கிறது. படுக்கைவிட்டு எழும்புவதற்கு மனமின்றி புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கிடக்கிறான். இன்று பள்ளிக்கூடம் போகாமல் விட்டால் தலைமை வாத்தியாரின் பிரம்படியில் இருந்து தப்பிவிடலாம்

பிறகு அவர் மறந்துபோய் விடுவார். அவர் பெரிய மறதிக்காரன், மழைதூறிக் கொண்டிருக்கும்வேளையில் சுருக்கிக் கட்டின குடையை விரித்துப் பிடிக்காது. அதைத்தலைக்குமேல் உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு போகும் மறதிக்காரர். இன்று போகாமல் நிற்கலாம். ஆனால் அம்மாவுக்கு என்ன காரணம் சொல்லலாம்? சுகமில்லை என்று சொல்லலாம். உடனே வைத்தியரிடம் அழைத்துப் போவதற்குக் கிளம்பி விடுவார். இவன் தருமனால்தான் எல்லாம் வந்ததென நினைத்து, பழியை அவன் தலையில் போட்டு தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொள்ளுகிறான்.

“தம்பி எழும்பு, பள்ளிக்குடம் போகவேணும்!” அம்மாவின் அன்பான குரல் கேட்கிறது.

அவன் வாய் திறக்கவில்லை.

அவனது கள்ளமௌனம் அம்மா, விளங்கிக் கொண்டுவிடுகிறார்.

“கோபால் எழும்பு! குளிச்சுச் சாப்பிட்டு வெளிக்கிடு!” சற்று இறுக்கமாக அம்மா குரல் ஒலிக்கிறது.

இனி அம்மாவைத் தாடாத்த முடியாதென்பது அவனுக்குப் புலப்படுகிறது. அம்மா, நல்ல அம்மா, ஐயாவுக்குக் காட்டிக் கொடுக்காமல் விட்டுவிட்டார். ஐயா அறிந்தால், அவரிடமும் அடிவாங்க வேணும். பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியாரிடமும் வாங்க வேண்டி நேர்ந்திருக்கும்.

கோபால் பள்ளிக்கூடம் போவதற்கு இன்று தயங்குகிறான் என்பதை அம்மா விளங்கிக் கொள்ளுகிறாள். அதற்கான காரணமும் புரிகிறது. ஆனால் அதை அம்மா வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவனைக் கிணற்றுக்கு அழைத்துச் சென்று குளிப்பாட்டுகிறாள் பின்னர் அழைத்து வந்து காலை உணவு உண்ணக் கொடுக்கிறாள். அவனுக்கு உண்ண முடியவில்லை, “என்ன... சப்பாடு இறங்கு தில்லை” கேலியாகக் கேட்டுக் கொண்டு அவனுக்கு ஊட்டி விடப்பார்க்கிறாள். அம்மா அவன் மறுத்து விட்டு எழுந்து விடுகிறான்.

அவன் தலைசீவி, முகத்தில் லேசாகப் பவுடர் பூசி, புத்தகங்களைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டில் இருந்து புறப்படுகிறான்.

அவன் பள்ளிக்கூடம் புறப்பட்டுச் செல்லும் சமயங்களில் அம்மாவிடம் வந்து காசு கேட்பது வழக்கம். பள்ளிக்கூடத்துக்கு அண்மையில் ஒருகடை, அதற்குத் தும்புக்கட்டை கடை என்றே பெயர் சொல்லுவார்கள். கடைகாரர் தலையும் மீசையும் நரைத்த ஒரு கிழவர். தும்புக்கட்டை போல அடர்த்தியான வெள்ளை மீசை. அவர் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கென்றே அந்தக்கடை நடத்துகிறார். கொப்பி, பென்சில், அழிற்ப்பர், கறுவாப்பட்டை, ரப்பர்மிட்டாய், பல்லி முட்டாய் என எல்லாம் விற்பனை செய்கிறார். வீதி ஓரத்தில் வீட்டோடுதான் அந்தக்கடை, வீட்டுக்குப் பின்புறம் பெரிய வளவு அந்த வளவுக்குள் வளர்ந்து நிற்கும் மாமரங்களில் இருந்து உதிர்ந்து விழும் பிஞ்சுகள், கொய்யாக் காய்கள், அடிவடலிக்குள் நிற்கும் இலந்தைப் பழங்கள் அண்ணமுண்ணாப் பழங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கி, பிடுங்கி வந்து வைத்து பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கு விற்றுக் காசாக்குவார். அவர் மனைவி கிழவி அவருக்குச் சமைத்துக் கொடுக்கும் நேரந்தவிர மிகுதிநேரம் முழுவதும் வளவுக்குள் திரிந்து பொறுக்கி வந்து கொடுப்பார். அவர் பள்ளி மாணவர்களுக்குள் எப்படியோ விற்று முடிப்பார்.

கோபாலனுக்கு ரப்பர் மிட்டாய் என்றால் உயிர். அதன் மாப்போன்ற மெல்லிய மேற்பகுதி வாயில் போட்டதும் விரைவாகக் கரைந்து போகும். அதன்பிறகு உள்ளே கிடக்கும் உருளை வடிவான சிறியதுண்டு நன்றாக முறுக்கக்காய்ச்சி எடுத்த பண்பாணிபோலத்தான். அதனை வாயூறிவாயூறி ருசித்து ருசித்துத் தின்பான். கறுவாப்படை சில வேளையில் வாங்கிச் சப்புவான், சில நாட்கள் தருமனுக்கும் கொடுப்பான்.

இன்று வேண்டா வெறுப்புடன் அவன் புறப்படுகிறான். தாயிடம் வந்து காசு கேட்கவில்லை. அவன் தாய்க்காரிக்கா தெரியாது? அவன் மனதில் மன்னை என்பது அவள் விளங்கிக் கொள்ளுகிறாள். தானாக முன் வந்து பத்துச்சத நாணயம் ஒன்றினை அவன் கையில் தாய் வைக்கிறாள். அவன் சேட்பையில் போட்டுக்கொண்டு மெல்லப்புறப்பட்டு ஆடி அசைந்து கொண்டு போகிறான். தாய் அவன் பின்னால் நின்று பார்த்து விட்டு, உதட்டுக்குள் மெல்லச் சிரித்தபடி தனது வேலைகளைக் கவனிக்கத் திரும்புகிறாள்.

கோபாலன் நேரே பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. தருமனைத் தேடிக் கொண்டு வருகிறான். தருமன் இன்று பாடசாலைக்கு மட்டமடித்து விடுவான் என்றே அவன் எதிர்பார்த்தான். அவன் எதிர்பார்ப்பு பொய்த்துப்போனது. தருமன் பாடசாலை செல்வதற்குத் தயாராகி விட்டான். கோபாலனுக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. மனதிலெழுந்த எண்ணத்தை மறைக்காது தருமனிடம் கேட்கிறான்.

“தருமு, நீயும் வாறியா?”

“வராமல்.....!”

“இண்டைக்கு வாத்தியாரிட்டை வாங்கிக் கட்டப்போறம்”

“நாளைக்குப் போனாலும் விழுந்தானே! சரி... சரி... வா போவம்”

இருவரும் பள்ளிக்கூடம் வந்து சேருகிறார்கள். அவர்களைப் போல, நேற்றைய தினம் ஒளித்தோடிப்போனவர்கள் பலரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

கோபாலனுக்கு மனதில் ஒரு திருப்தி. எல்லோருக்குந்தான் விழப்போகிறது என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான்.

தலைமை வாத்தியார் விசாரித்தால் சர்க்கரைத் தண்ணீருக்குப் போன சங்கதி சொல்லக்கூடாது என்று எல்லோருக்கும் சொல்லி வைக்கிறான். அப்படிச் சொன்னால் நிச்சயம் அடிவிழும். திருவிழா பார்க்கக் கோவிலுக்குச் சென்றதாகவே கூறவேண்டும். கோயில், சுவாமி என்று சொன்னால் அவர் கையில் பிரம்பெடுக்கமாட்டார். அப்படியொரு சமய நம்பிக்கை. ஆசிரியர்கள் பலர் முருகன் கோயில் மகோற்சவகாலத்தில் விரதம் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். காலையில் எழுந்து ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபாடு முடித்த பிறகே, பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் அனைவரும் நெற்றியில் விபூதி பூசி, சந்தனத் திலகமிட்டு சைவ ஆசாரசீலராக என்றும் விளங்குவார்கள். கதர் நான்கு முழுவேட்டி பெரும்பாலான வர்கள் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். கதர்த் துணியில் நஸனலுடன் தோளில் சால்வையும் போட்டிருக்கிறார்கள். சிலர்,

சிலர் சில தினங்களில் திறந்த உடம்பைக் கதர்ச்சால்வையினால் போர்த்து மூடிக் கொண்டு பாடசாலை வருகிறார்கள்.

காலைநேரம் தினமும் தேவாரம் பாடியே பாடசாலை ஆரம்பிக்கிறது. பிற்பகல் மீண்டும் தேவாரத்துடனேயே முடிகிறது. வெள்ளிக்கிழமை தோறும் விசேட கூட்டுப்பிரார்த்தனை நடைபெறுகிறது. தேவார திருவாசகத்துடன் சிவபூரணம் முற்றாக ஓதுவார்கள். ஆசிரியர் ஒருவர் சிவபூரணம் சொல்லிக் கொடுக்க மாணவர்கள் அனைவரும் தொடர்ந்து சொல்லுவார்கள். அதன்பிறகு சமயப்பிரசங்கம் இடம்பெறும், பாடவேளைகள் கடந்து போனாலும், அது பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. சமயப் பிரசங்கம், பிரார்த்தனைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று முடியும்.

பிற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் சிறார்களின் எதிர்கால மேம்பாடு கருதி, கல்வி சமயம் என்பவற்றில் வளர்த்து விடும் நோக்கத்துடன் நிறுவிய பாடசாலை. அந்தப் பாடசாலையின் பின்னணியில் இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பது அந்தச் சமூக மக்கள் மத்தியில் இருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஐவர் கொண்ட ஒரு சபை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பாடசாலை வளவுக்குள் சிறிய கோயில் ஒன்று வைத்து சமய வழிபாடுகள் செய்கிறார்கள்.

சமயம், கோயில், வழிபாடு என்றால் இங்கு தனிமதிப்பு. நேற்றுப்பாடசாலை முடிவதற்கு முன்னர் இடையில் சில மாணவர் ஓடிப்போய்விட்டார்கள் என்பது தலைமை வாத்தியாருக்குத் தெரிய வந்துவிட்டது. தருமன் அவர் கண்களில் பட்டபோது, “இருவாறன்..... எல்லாருக்கும் நீதான் வழிகாட்டி” எனப் போகிறபோக்கில் சொல்லிக் கொண்டு போனார். முழங்காலுக்குக் கீழ் அல்லது பிருஷ்டத்தில் எல்லாருக்கும் அடி விழத்தான் போகிறது. தருமனுக்கு ஒன்றேனும் நிச்சயம் கூட விழும். தருமன் அது கேட்டுப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை, அவர் கடும் மறதிக்காரர். சொல்லுவார், பிறகு மறந்துபோய் விடுவார் தண்டனையில் இருந்து தப்பிவிடலாம்.

அவன் எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. அவர்கள் விசாரணையோ, தண்டனையோ இல்லாது தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

அங்கு எட்டாம் வகுப்புக்கு மேலும் வகுப்புக்களை நடத்த வேண்டும் என்பது ஆசிரியர்கள், இயக்குநர் சபையினர் விருப்பம்

ஆனால் பௌதீகவளங்கள் போதுமானதாக இல்லையென்று சாக்குப்போக்குக் கூறித் தட்டிக்கழித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் கல்வி அதிகாரிகள். இவர்கள் உயர் கல்வி பெறுவது உயர்அதிகாரிகளுக்கு உள்ளூர் விருப்பமில்லை. அதனால் அந்த வகுப்புக்கு மேல் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் வேறுபாடசாலைகளை நாடிச் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது. அவர்களுடைய வழிகாட்டிகள் அங்கு கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்கள்தான் அந்த மாணவர்களுக்குரிய கல்விவழிகாட்டலை ஒரு சமூகப்பணியாக ஆசிரியர்கள் ஈடுபாட்டுடன் செய்கிறார்கள்.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்து அந்த மாணவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை ஆசிரியர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். சைவ ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் சைவக் கோயில்கள் போலத்தான் கதவுகள் திறந்து ஒடுக்கப்பட்ட சாதியாரை உள்ளே அனுமதிப்பதில்லை. கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் அனுமதி பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் சைவம் வளர்க்கத் தோன்றி பாடசாலையில் கற்றுத்தேறிய மாணவர்களைக் கொண்டு போய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் சைவாசிரியர்கள் சேர்த்துவிடுவார்களா? என்ன செய்யலாம் எனச் சிந்தித்தார்கள்! ஒரேயொரு மார்க்கம் அவர்களுக்குத் துலக்கமானது. ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி கற்பிக்கப்படும் அரசினர் மத்திய கல்லூரியில் அவர்களைச் சேர்ந்து விடுவது தவிர வேறு மார்க்கமில்லையெனத் தீர்வு கண்டார்கள்.

அரசினர் மத்திய கல்லூரி அதிக தூரத்தில் இல்லை. அவர்கள் படிக்கும் அந்தச் சைவப் பாடசாலையில் இருந்து வேகமாக நடந்தால் ஒரு பத்து நிமிட நேரத்தில் அந்தக் கல்லூரியைச் சென்று அடைந்து விடலாம். வசதிகுறைந்த சமூக மாணவர்கள் நடந்து செல்வதற்கு வசதியான இடம். ஆனால் ஒரு தூரதிஷ்டம் தமிழ்மொழி மூலம் படித்து எட்டாவது வகுப்புச் சித்தியடைந்த மாணவர்கள் ஆங்கிலமொழி மூலம் கற்பிக்கும் ஆறாம் வகுப்பில் வந்து சேரவேண்டி நேர்ந்தது. மூன்றாண்டு காலம் அந்தக் கல்லூரியில் வீணானது. ஆனாலும் வேறுவழியொன்று இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தென்படவில்லை. ஆரம்ப வகுப்புமுதல் ஆங்கிலமொழி மூலக் கல்விகற்றுக் கொண்டிருக்கும் சிறியமாணவர்களுடன், ஒரேவகுப்பில்

கற்கவேண்டி நேர்ந்தது. இவர்கள் போல வேறுதமிழ் பாடசாலைகளில் கல்விகற்று வந்த மாணவர்களும் இருந்தமை மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது.

அரசினர் மத்திய கல்லூரி அதிபர் சராசரியான கல்விமான்கள் போன்றவரல்ல. மிக வித்தியாசமான ஒரு ஆளுமை. கேம்பிறிஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்று கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். பொறுப்பு வாய்ந்த மிக உயர்ந்த அரசு பதவிகள் அவரைத் தேடிவந்தன. அந்தப்பதவிகளைச் சிறுதுரும்பாக ஊதித் தள்ளிவிட்டு, மனம் விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்தார், கல்லூரி அதிபர் பதவி. அவர் ஒரு உளவியல் அறிஞர் 'சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு' என்றிருப்பவர். எதனையும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாத முதிர்ந்த ஞானப்போக்கு, தன்னைப்பற்றி, தனது உடைநடைபற்றி ஒருபோதும் அக்கறை கொள்ளாதவர். கேம்பிறிஜ்சில் படித்தவர், இப்போது அணிந்து கொள்வது வேட்டி நஸனல்தான். அவை அழுக்கில்லாது இருந்தால் அவருக்குப் போதுமானவை. அந்த உடைகள் கசங்கிப் போய்க்கிடந்தால் அவர் கண்டு கொள்ளமாட்டார். மாணவர்களின் கல்வியில் மிக அக்கறையுள்ளவர். கல்லூரி நிருவாகத்தில் வேண்டிய அளவு கண்டிப்பானவர். கல்லூரியில் வகுப்புக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் கையில் பிரம்புடன் விறாந்தையில் இடையிடையே நடந்து செல்வார். அந்த ஒரு 'விசிற்றே' வகுப்பறைகளில் என்ன நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவர் அவதானிக்கப் போதுமானது,

ஒரு தினம் அதிபர் விறாந்தையில் மெல்ல நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைத் திரும்பிப் பார்த்த ஓர் ஆசிரியர், மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதை நிறுத்திவிட்டு விறாந்தைக்கு ஓடிவருகிறார் "ஸேர்..... ஸேர்....." என்று அதிபரைத் தொடர்ந்து வந்து, "ஸேர்.... நஸனலை மறுபக்கமாகப் புரட்டிப் போட்டிருக்கிறீயன்" என்றார் மிகப் பணிவாக. "நீ ஏன் அதைப்பார்க்கிறாய்! போய் உன்னை வேலையை ஒழுங்காக்கப்பார்" கூறிக்கொண்டு அதிபர் தொடர்ந்து நடக்கிறார். அங்கு நடந்ததைக் கருத்தில் கொள்ளாது அவர் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஒருவகைப் போக்கு என்றே பலரும் கருதினர். அவரை நன்கு விளங்கிக் கொண்டவர்கள் அது ஞானப்போக்கு என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்கள்.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மாணவர்களை அரசினர் மத்திய கல்லூரியில் சேர்ப்பதற்கு அந்த அதிபரைச் சந்தித்துப் பேசினார்கள்.

அதிபர் அவர்களை வரவேற்று முழுமனதுடன் கல்லூரியில் இணைத்துக் கொண்டார்.

அரசினர் மத்திய கல்லூரி அந்த மாணவர்களுக்குப் புதிய அனுபவம். ஒரே சாதியைச் சார்ந்த உடன் மாணவர்கள், அதே சாதியைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் என, கடந்த காலம் பள்ளிக்கூடச் சூழலில் பழகியவர்கள். ஆனால் அரசினர் கல்லூரி அப்படி இல்லை. மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் வித்தியாசமானவர்களாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் அப்படி நடக்கக் கூடாதென்று தடுப்பதற்கு அந்தக் கல்லூரிபோல, அவர்களுமென்ன அரசுடைமைகளா? அவர்கள் இந்தச் சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள். மத்திய கல்லூரியில் சேர்ந்த காலம் முதல் வகுப்பறையில் பின் வரிசையில் புதியவர்களை இருத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். புதியவர்கள் வயதில் மூன்றாண்டு மூத்தவர்கள். தோற்றத்தில் பெரியவர்கள். பின்வரிசையில் இருப்பதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆங்கிலக் கல்வி கற்று அரசு உத்தியோகம் பெறும் ஆவல் அவர்களுக்கும் உள்ளூரவந்து விட்டது. அதனால் எல்லாச் சீண்டுதல்களையும் சகித்துக் கொண்டு பொறுமையாக இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இப்போது எஸ்.எஸ்.ஸி வகுப்பில் கல்விகற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வருட முடிவில் அரசினர் நடத்தும் இறுதி ஆண்டுப்பரீட்சை. அந்தப்பரீட்சையில் சித்திபெற்று விட்டால் பெரும்பாலானவர்கள் தங்கள் இலக்கை அடைந்து விடுவார்கள். ஆனால் நீண்டகாலமாக அவர்களுக்கு பெரிய ஒரு மனக்குறை. வெளியே சொல்ல இயலாத சீண்டுதல்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

கல்லூரியில் தண்ணீர் பருகுவது, கல்லூரிக்கு வந்தகாலம் முதல் அந்த மாணவர்கள் எதிர்கொள்ளும் முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. கல்லூரிக் கிணற்றில் அவர்கள் தண்ணீர் அள்ளிக்குடிக்க முடியாது. கிணற்றுப் பத்தலுக்குள் கால் வைக்க இயலாது. பத்தலுக்கு வெளியே கைகளைச் சேர்த்துக் கோலிப்பிடித்து நிற்க

வேண்டிடும். உயர்சாதிக்காரர் என்பவர்கள் கிணற்றில் நீரை அள்ளி கைமண்டையில் ஊற்ற, குனிந்து நின்று அந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்க வேண்டும். சிலசமயம் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றுவதற்கு சிலர் மறுப்பார்கள். வீம்பு பண்ணிக் கேலியும் கிண்டலும் செய்து அவமானப்படுத்துவார்கள்.

ஒருவனுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளே, அதை அனுபவிப்பவன் கொதித்தெழுந்து, அந்தக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராடத் தூண்டுகிறது. நிமிர்ந்தெழுந்து விட்டால் உலகத்தில் பலவீனமானவன் என்று ஒருவனும் இல்லை என்பதைப் பொறுமையை இழந்த அவர்கள் உணர்ந்து விட்டார்கள். தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைக்கு எதிராக அவர்கள் செயற்படத் தீர்மானித்தார்கள். வளர்ந்தவர்களாக இருக்கும் மாணவர்கள் அதிகம் பேரில்லை. அவர்கள் ஐந்து பேரும் கூடி, இரகசியமாக ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

ஏதனம்

அன்று அரசினர் மத்திய கல்லூரியில் இடைவேளை நேரம் மாணவர்கள் தாகம் தீர்ப்பதற்கு கல்லூரிக் கிணற்றைச் சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்கள் ஐவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கிணற்றை நோக்கி வருகிறார்கள். மாணவன் ஒருவன் கொடியைப் பிடித்து இழுத்து துலாவைத் தாழ்த்தி, வாளியில் நீரைக் கோலி அள்ளி மேலே உயர்த்தி எடுத்துத் தனது நண்பர்களுக்கு ஊற்றிக் கொண்டு நிற்கிறான். அவர்கள் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவன் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் துலாக் கொடி இன்னொருவன் கைக்கு மாறுகின்ற சமயம், ஐவரில் ஒருவன் சட்டென்று பத்தலுக்குள் கால் வைத்து துலாக் கொடியை எட்டிப் பிடிக்கிறான். கிணற்று மிதியில் ஏறிநின்று துலாவை இழுத்துத் தாழ்த்தி, வாளியில் நீரை மொள்ளுகிறான். இப்போது பத்தலுக்குள் வந்து நிற்கும் நண்பர்களுக்குத் தண்ணீர் வார்க்கிறான். தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு நின்றவன் திகைத்துத் துலாக் கொடியைக் கைவிட்டு கொதிப்புடன் வெளியேறுகிறான்.

எதிர்பாராது நடந்த சம்பவத்தினால் மாணவர்கள் அனைவரும் ஒரு கணம் திகைத்து விலகி நின்று பார்க்கிறார்கள். பின்னர் கல்லெறியப்பட்ட காகங்களாக அவர்களில் இருந்து தூரவிலகி சிதறிப் போகிறார்கள். அந்த மாணவர்கள் தூரப்போய் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். வளர்ந்த மாணவர்கள் சிலர், அந்த ஐவரை நெருங்கிப் போவதற்கு அஞ்சி முறுகிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்குத் தகவல் பறக்கிறது. எல்லோரும் கிணற்றுக்கு விரைந்து ஓடி வருகிறார்கள். அந்தக் காட்சி கண்டு அவர்கள் மனம்கொதிக்கிறது. இதுவரை நடக்காதது இன்று நடந்து விட்டதெனக் குமுறுகிறார்கள். அவர்கள் முகங்களில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கிறது.

அவர்களுக்குள் சற்று வித்தியாசமானவர் தர்மகுலசிங்கம் ஆசிரியர். அவர் வகுப்பில் இருந்து எழுந்து நிதானமாக நடந்து வெளியே வந்து கிணற்றை நோக்குகிறார். அவருக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அந்த ஐந்து மாணவர்கள் பக்கமுள்ள நியாயத்தை எடுத்துக்கூறினால் எவர் காதுகளில் ஏறப்போகிறது? யாரும் ஏற்கப்போவதில்லை என்பது அவருக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். அவர் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் திரும்பி உள்ளே போகிறார். அதிபர் வெளியேவராது காரியாலயத்துக்குள்ளே அமர்த்திருக்கின்றார்.

அதிபர் செவிகளுக்குத் தகவலைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறார்கள். அதிபர் கையில் பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு இப்போது வரப்போகிறார். அவர்கள் செய்கின்ற முறையற்ற காரியத்தை நேரிற் பார்க்கப்போகிறார். அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறாரென தங்கள் மனம் போல ஆசிரியர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அதிபர் வருகையை எதிர்பார்த்துத் துடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

அதிபர் காரியாலயத்துக்குள் இருந்து அசையவில்லை. அவர் வருகையை எதிர்பார்த்து உள்ளம் குமுறிக் கொண்டு நிற்கும் ஆசிரியர்களால் அவரது அலட்சியத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த மாணவர்களைப் பிடித்து, தாங்களே தண்டனை வழங்கவும் முடியவில்லை. அவர்கள் வளர்ந்த வாலிபர்களாக இருக்கும் மாணவர்கள். இந்தக் காரியம் செய்தவர்கள் எதற்கும் துணிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களுடன் நேருக்கு நேர் முட்டப் போனால் அவமானப்பட வேண்டி நேர்ந்துவிடும். அந்த அவமானத்தை எங்கே போய் கழுவுவது? எந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடிப் போக்குவது? வாழ்நாள் எல்லாம் ஒரு கறையாகச் சுமந்து திரியவேண்டியதாகி விடும். அதிபர் வெளியே வந்து அவர்களைச் சரியான முறையில் கவனிக்க வேண்டுமெனப் பதறிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

அதிபர் அங்கு வரவே இல்லை; ஆசிரியர்களால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. அவர்கள் அதிபர் காரியாலயம் நோக்கி விரைந்து வருகிறார்கள். கெம்பிக் கொண்டு வந்து காரியாலயத்துக்குள்ளே பலர் நுழைந்து விட்டார்கள்.

அதிபருக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. இதற்கு முன்னர் அதிபர் காரியாலயத்துக்குள்ளே ஆசிரியர்கள் கூட்டமாக இப்படி வந்து நிற்பதில்லை. அவரிடத்திலுள்ள ஒருவகை இறுக்கமும், அவர் ஒரு கல்விமான் என்ற மதிப்பும், அதற்குரிய நியாயங்கள் என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். அதிபரிடம் அளவாகப் பேசி காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். தேவையற்ற வீண்கதைகள் பேசிக்காலத்தை விரையமாக்குவது அவருக்குக் கட்டோடு பிடிக்காதென்பது ஆசிரியர்கள் அறிவார்கள். ஒருவர், இருவராக உள்ளே வந்து தங்கள் காரியம் முடித்துக் கொண்டு போவது வழக்கம்.

அந்த ஆசிரியர்கள் இன்று இப்படிக் கூட்டமாக உள்ளே வந்து நிற்கிறார்கள்! கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக்குடித்திருக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதி மாணவர்கள் மேலுள்ள சீற்றமா? அல்லது தன் மீதுள்ள அதிருப்தியா? அதிபர் எண்ணிப்பார்க்கிறார். இரண்டுந்தான் என்பது அவருக்கு விளங்குகிறது. இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக மூலவராக இருப்பது அவர்கள் உள்ளங்களிலுள்ள சாதிவெறி என்பது அவர் அறிவார்.

அதிபர் அனைத்தும் உணர்ந்தவராக மௌனமாக அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆசிரியர்களால் வாய் மூடி மௌனமாக நிற்கமுடியவில்லை.

“நாங்கள் இனி மானம் மரியாதையோடையெளியிலே திரியேலாது”

“தலைக்கு மொட்டாக்குப் போட்டுக் கொண்டுதான் வெளியிலே வரவேணும்”

“இவன்கடை கொழுப்பை இப்பவே அடக்கி வைக்கவேணும், விட்டு வைச்சால் தலைக்குமேலே ஏறி விடுவான்கள்”

“எல்லாம் முளையிலே கிள்ளிப் போட்டுவிடவேணும்”

“நாங்கள் அரையிலே சீலை கட்டிக் கொண்டு கௌரவமாக வாழமுடியாது”

“நீங்கள் எல்லாரும் இருக்க... இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் இப்பிடி நடந்ததோ? எண்டு எங்களை வெளியிலே கேக்கப்போகினம்”

“இந்த எளியசாதியளுக்கு இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே இடங்குடுத்ததுதான் பிழை”

ஒருவர்மாறி ஒருவர் சொல்லிக் கொதித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அதிபர் தொடர்ந்து மௌனமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் முகத்தைப் பார்த்து யாரும் எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

அவர்கள் செய்தகாரியத்தை அவர் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாரா? அல்லது வெறுத்துக் கண்டிக்கிறாரா?

யாருக்குத் தெரியும் அவர் மனக்கருத்து!,

ஆசிரியர்கள் கொதித்து பொங்கி வழிந்த பிறகு, சிறிது நேர இடைவெளிக்குப் பின்னர், “அவர்களை வரச்சொல்லு!” என காரியாலயச் சேவகனை அதிபர் பணிக்கிறார்,

ஆசிரியர்கள் உள்ளங்களில் நம்பிக்கை மெல்லத் துளிர்க்கிறது. அதிபர் அவர்களை அழைத்து தகுந்த தண்டனை வழங்கப் போகிறாரென ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இயந்திரம் பூட்டி நீர்முழுவதும் இறைத்துக் கிணற்றைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். இனிமேல் அவர்கள் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளக் கூடாது என்று கட்டளை இட வேண்டுமென மனதிலுள்ள எண்ணத்தைத் தங்களுக்குள் இரகசியமாகப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

மாணவர்கள் ஐவரும் அடக்க ஒடுக்கமாக அதிபர் காரியாலயத்துக்குள் வந்து கைகட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களை அருகில் நிறுத்தி வைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க ஆசிரியர்கள் கண்களில் இருந்து பொறிபறக்கிறது. அவர்கள் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்திருந்தால் இதுவரை அடித்துத் துவைத்துப் போட்டிருப்பார்கள்.

அதிபர் அவர்களைத் தங்கள் முன்னிலையில் வைத்துத் தண்டனை வழங்க வேண்டுமென்பது ஆசிரியர்களின் விருப்பம்.

அதிபர் தலையைத் தூக்கி அந்த மாணவர்களை ஒரு தடவை நோக்குகிறார். அந்தப் பார்வை ஏதோ பேசுகிறது. அந்தப் பார்வைக்கு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனக்குத்தனக்கு மனதில் தோன்றிய

விதமாகப் பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்த கொதிப்பு இன்னும் தணிந்த பாடாக இல்லை. சற்று நேரத்தின் பின்னர் ஆசிரியர்களை நோக்கி நீங்கள் வகுப்புகளுக்குப் போகலாம் என்று அதிபர் சொல்லிக்கொண்டிருக்க இடைவேளைக்குரிய நேரம் முடிந்து மணி அடிக்கிறது. இனிமேல் வகுப்புகளில் பாடம் நடைபெற வேண்டிய நேரம். அதிபர் ஆசிரியர்களை வகுப்புகளுக்கு அனுப்புகின்றார். அவர் உளவியல் அறிவுள்ளவர். வயது வந்த மாணவர்களைப் பலர் முன்னிலையில் வைத்துத் தண்டிக்கக்கூடா தென்று எண்ணுவது நியாயமான சிந்தனைதான். தனிமையில் வைத்து அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கப் போகிறாரெனத் தமக்குள் பேசிக்கொண்டு ஆசிரியர்கள் வகுப்புக்களை நோக்கிப் போகிறார்கள்.

இப்பொழுது அதிபர் காரியாலயத்துக்குள் அதிபரும் அந்த ஐந்து மாணவர்களுந்தான். அதிபர் அவர்களைப் பார்த்து, “ஏன் மேனை வீண்கரைச்சல் தேடுகிறியள்!” என்கிறார். அதிபர் தங்களிடம் இருந்து எந்தப்பதிலும் எதிர்பார்க்கவில்லையென்பது அவர்களுக்கு விளங்குகிறது.

அரைமணி நேரத்துக்கு மேல் கழிந்து ஒரு பாடவேளை முடிகிறது. அடுத்த பாடம் தொடங்குகின்ற நேரம், “நீங்கள் வகுப்புக்குப் போங்கோ” அதிபர் அவர்களை அனுப்பி வைக்கிறார்.

சுவடு பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்களுக்குத் தெளிவாக ஒன்று புரிந்துவிட்டது. அவர்களுக்கு எந்த ஒரு தண்டனையும் அதிபர் கொடுக்கவில்லை என்பது.

அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்காது சுமமா விட்டு வைக்கக் கூடாதென்று ஆசிரியர்களும், அவர்களுடைய வளர்ந்த மாணவர்களும் கறுவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரே வழி தகவலை வெளியே கசிய விடுவது தான். ஆசிரியர்கள் சிலர் மூர்க்கமாகச் செயற்படுகிறார்கள். இரகசியமாகத் தகவலை வெளியே அனுப்புகிறார்கள்.

செய்தி வெளியே சென்று சில நிமிட நேரத்துக்குள் பெருங்கூட்டம் கல்லூரி வெளிப்புறக்கேற்றில் வீதியோரமாக வந்து கூடுகிறது.

எந்தக்காலத்திலும் நடக்காத ஒன்று நடந்து விட்டது. அவர்கள் வெளியே வரட்டும், அடித்துக் கொல்லுவோம். சம்மா விட்டு வைத்தால் “ஆட்டைக் கடிச்சு, மாட்டைக் கடிச்சு, கடைசியில் ஆளையும் கட்டிச்சுப் போடுவாங்களேன்” துள்ளிக் குதித்து எக்காளமிடுகிறது.

பின்னர் முக்கால் மணிநேரம் கழிந்து கல்லூரி மணி மீண்டும் அடிக்கிறது. வகுப்புகள் யாவும் முடிவடைந்து விட்டன. மாணவர்கள் கல்லூரி விட்டுப் புறப்பட்டு அங்கிருந்து வெளியேறிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்கள் அவமானத்தால் இறுகிக் கறுத்த முகங்களுடன் அதிபர் காரியாலயத்துக்குள்ளே வருகிறார்கள். அவர்கள் கல்லூரி விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்பு கைச்சாத்திட்டு விட்டுச் செல்ல வேண்டுமல்லவா! கைச்சாத்திடுவதற்கு காரியாலத்துக்குள் வந்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் “நீங்கள் என்ன பேசாமல் இருக்கிறீயள்?” என அதிபரை நேருக்குநேர் மெல்லிய சினத்துடன் வினவுகிறார்.

அதிபருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இன்றுவரை எந்தவொரு ஆசிரியரும் அவரை எதிர்த்து இப்படிப் பேசியதில்லை. சாதிவெறி இது மாத்திரமல்ல, இன்னும் பேசும் எனத் தனக்குள் நகைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

ஆனால் அதிபரிடம் சிறிய சலனந்தானும் வெளிப்படவில்லை “இது அரசாங்கப் பாடசாலை” என்று மாத்திரம் கூறுகிறார்.

“ஆற்றை அரசாங்கம்? எங்கடை ஆக்கள்தான் அரசாங்கத்திலே இருக்கினம்” என்கிறார் அந்த ஆசிரியர் அலட்சியமாக,

அந்த ஆசிரியரின் உறவினர் ஒருவர் இந்த அரசாங்கத்தின் உயர்பதவியில் இருக்கிறார் என்பது அதிபர் அறிவார். அதனை அதிபர் என்றும் பொருட்படுத்துவதில்லை என்பது அந்த ஆசிரியர் உள்ளத்திலுள்ள பெரிய மனக்குறை. இப்போதும் அவர் பேச்சை அதிபர் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“நான் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிவரும்” என்கிறார் அதிபர்,

“தேச வழமையை மீறி நடந்த அவன்களிலெயல்லோ சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேணும்”

“அதைக் கோட்டிலே போய்ப் பேசுங்கோ!” என்கிறார் அதிபர் அலட்சியமாக

“கோட்டிலுள்ள அப்புகாத்துப் பிறக்கிறாசிமார் அவன் கடை ஆக்களே?”

“எனக்கொரு கடமை இருக்கு. நான் சட்ட நடவடிக்கை தான் எடுப்பேன்”

“போலிசு வருமாக்கும், கேற்றிலே வந்து நிற்கிற சனத்துக்கு, வாறபொலிசு மறுமொழி சொல்லட்டும்”

அதிபருக்குள்ளே மெல்லச் சினம் மூளுகிறது.

“இதிலே நிண்டு வீண்கதை பேச வேண்டாம்” அதிபர் மெல்ல எச்சரிக்கிறார்.

“நடக்கிறதை நீங்களுந்தான் இருந்து பாக்கப்போறியள்” ஆசிரியர் கறுவிக் கொண்டு விறுக்கென்று வெளியே நடக்கிறார்.

“வாருங்கோடா.... வாருங்கோடா.... வெளியிலே வாருங்கோடா.... உங்களை இண்டைக்குக் கொல்லாமல் விடமாட்டம்” ஆக்கிரோசமாக குரல்கள் வெளியில் எழுகின்றன.

அதிபர் அந்த மாணவர்கள் ஐவரையும் அழைத்து தனது காரியாலயத்துக்கு முன் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார். பின்னர் காரியாலயத்தை மூடிவிட்டு, அந்த மாணவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு தனது விடுதி அறைநோக்கி நடக்கிறார்.

இந்தச் செய்தி அவர்கள் முன்னர் படித்த சைவப் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர் தர்மகுலசிங்கம் மூலம் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது.

சைவப் பாடசாலையில் வகுப்புகள் முடிவடைந்து மாணவர்கள் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஆனால் ஆசிரியர்கள் ஒருவர் தானும் பாடசாலையில் இருந்து வெளியே செல்லவில்லை, அந்த மாணவர்களுக்கு எந்தவொரு கஷ்டமும் நேராத வண்ணம் பாதுகாப்பாகச் சாதி வெறியர்களிடம் இருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டுமெனக் கூடக்கூடி ஆலோசிக்கிறார்கள். சமாதானமுறையில் சாத்வீக வழியில் அவர்களை மீட்டுக் கொண்டு வருவதற்கு எந்த மார்க்கமும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

நேரம் கடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நேரம் ஆக ஆக ஆசிரியர்கள் மத்தியில் பதற்றம் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகிறது. ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாது குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இறுதியில் ஆசிரியர் ஒருவர் உள்ளத்தில் ஒரு எண்ணம் உதிக்கிறது. “தடியன் மார்க்கண்டனைக் கூப்பிடுவம்” என நல்ல யோசனை ஒன்றை முன்வைக்கிறார்கள். அவர் கூறிய ஆலோசனை சிலருக்கு முதலில் விளங்கவில்லை. சற்று நேரத்தின் பின்னர், “சரி அப்படித்தான் செய்ய வேணும். வேற வழியில்லை” என எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

தடியன் மார்க்கண்டனை உடனடியாக அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்கு ஆசிரியர் ஒருவர் விரைவாகப் புறப்பட்டுப் போகிறார்.

தடியன் மார்க்கண்டன் ஓங்கி உயர்ந்து, பரந்த உடல் கட்டுள்ள ஆஜான பாகு. அவன் தனித்து நின்று நான்கு பேரை அடித்து வீழ்த்தக்கூடிய பராக்கிரமசாலி. அவன் உடல் வளர்ந்த அளவுக்கு மூளை வளராதவன். அப்பாவித்தனமானவன். எவருடனும் சண்டை சச்சரவுக்குப் போகாதவன். அச்சமென்றால் எதுவென்று அறியாதவன். ஆனால் அவனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டால் போதும், யார் தடுத்தும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. “சாது மிரண்டால் காடும் இடங்கொள்ளாது” என்பது அவனுக்கு வெகுபொருத்தம்.

அயல் ஊரில் ஒரு சண்டியர் குடும்பம். அண்ணன், தம்பி அனைவரும் சண்டியன்கள் என்று பெயர் எடுத்தவர்கள். அவர்களுக்கு அவன்மீது ஒருகண். அவன் யாருக்கும் அஞ்சாது இருப்பதும், ஒரு பலசாலியாகத் தலை நிமிர்ந்து திரிவதும் அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினை. அவன் தங்களுக்கு அடங்கி, பணிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு. அதனால் தாங்கள் அவனை அடக்கி வைத்து விடவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அவர்கள் இடையிடையே அவனைத் வலிந்து சீண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சீண்டு தலை அவன் பெரிதாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அவர்களுடைய அந்தரங்க நோக்கம் என்ன என்பதும் அவன் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

ஒருநாள் அண்ணன், தம்பி நால்வரும் அவனைத் தேடிக் கொண்டு அவன் வீடுவரை வந்து விட்டார்கள். முதன் நாள் அவர்கள் வீட்டுக்கு முன்னுள்ள வீதியில் அவர் வந்து கொண்டிருக்கும்போது வலிந்தொரு தனகல், அவர்களை எச்சரித்து விட்டு அவன் வந்து விட்டான். அடிக்கடி நடக்கிற சம்பவம் என்பதால் அப்போதே அதை அவன் மறந்து போனான்.

அவன் வீடு தேடி வந்து நிற்கும் சண்டியர்கள் கைகளில் கொட்டன் பொல்லுகளும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவன் வீட்டுப் படலையில் நின்று, “மார்க்கண்டன் வாடா வெளியிலே! நீ பெரிய சண்டியன் எண்டால் வெளியிலே வாடா!” எனத் தமிழருடன் கூப்பாடு போடுகிறார்கள்.

மார்க்கண்டன் எழுந்து வீட்டுக்கு வெளியே வருகிறான். அவர்கள் கைகளில் ஆயுதங்களுடன் வந்து நிற்பது கண்டு அவன் திகைத்துப்போகவில்லை. அவனால் அப்போது அவர்களைக் கோபிப்பதற்கும் முடியவில்லை.

“என்ன சங்கதி?” அவர்களைப் பார்த்துச் சாதாரணமாகக் கேட்கின்றான்.

“நீ பெரிய சண்டியன்.....” ஒருவன் ஓடிவந்து கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பொல்லால் ஓங்கி அவன் தோளில் அடிக்கிறான்.

அந்த அடியை வாங்கிக் கொண்டு தடியன் மார்க்கண்டன் தனது வீட்டுவளவுக்குள் திரும்பி ஓடுகிறான். தங்களுக்கு அஞ்சி அவன் ஓடுகிறான் என்று சண்டியர்கள் கெக்கட்டமிட்டுப் பலமாக் சிரிக்கிறார்கள்.

அவன் ஓடிச் சென்ற வேகத்தில் கையில் கிடைத்த உலக்கை ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்து வருகின்றான். அவன் சுழன்று சுழன்று உலக்கையால் அவர்களைப் போட்டு அடிக்கத் தொடங்கினான் அவர்கள் அத்தனை பேராலும் அவனுக்கு எதிர்த்து நின்று ஈடுகொடுக்க இயலாது தடுமாறுகிறார்கள். அவன் வீட்டுக்கு முன்னுள்ள வெட்டவெளியை நோக்கி மெல்லமெல்லப் பின்வாங்கி ஓடுகிறார்கள். அவன் சினம் அடங்கும்வரை அவர்களைத் தூரத்தித் தூரத்தி அடிக்கிறான். அவர்கள் உயிர்தப்பினால் போதுமென

அங்கிருந்து ஓடுகிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் அவன் அடி அகோரம் தாங்க இயலாது நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கிறான். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் தனது சினம் அடங்கிய பிறகு நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தவனைத் தூக்கி நிறுத்தி, அவனுக்கு தண்ணீர் பருக்கி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறான்.

இதன்பிறகு தடியன் மார்க்கண்டனுக்கு அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் ஒரு தனிமதிப்பு. சண்டியர்களை அடக்கி வைத்த சண்டியனல்லவா அவன்! அழுதபிள்ளையும் அவன் பெயர் கேட்டால் வாய்முடும். ஆனால் அவன் என்றுமுள்ள அப்பாவியான நல்ல மனிதன்தான்.

குருபக்தி என்றால் என்னவென்று மற்றவர்கள் அவனிடமே கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி ஒரு குருபக்தி! குருவிசுவாசம்! இன்றும் தனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் முன் வளர்த்த நாய்க்குட்டியைப்போல காலுக்குள் வந்து நிற்பான். அவர்கள் என் என்றால் அவன் எண்ணெயே கொண்டு வந்து விடுவான். ஆசிரியர்கள் சொல் அவனுக்கு மந்திரம்போல. அவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் அதைச் செய்து முடித்துவிட்டுதான் வேறு காரியம் பார்ப்பான்.

அவனை அழைத்து வரச்சென்ற ஆசிரியருடன் கூடவே அவன் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தான். அவன் கூலி வேலைகள் செய்யச் செல்லும் வேளைகளில் கொண்டு செல்லும் பெரிய வெட்டுக்கத்தி கையோடு எடுத்து வந்திருக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்தில் தான் செய்து கொடுக்க வேண்டிய ஏதோவொரு அவசர வேலை இருக்கிறது என்ற எண்ணத்துடனேயே கத்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

மாணவர்கள் யாருமே பாடசாலையில் இல்லை. ஆசிரியர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு இன்னும் செல்லவில்லை. அவர்கள் மனம் குழம்பிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்பது அவனுக்கு விளங்குகிறது. அந்தக் குழப்பத்துக்குரிய காரணம் என்னவென்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. அதனைத் தனது ஆசிரியர்களிடம் அவன் வலிந்து போய்த் தானாகக் கேட்டறிந்து கொள்ளப் போவதில்லை.

“மார்க்கண்டு, வேட்டியை மடிச்சுக்கட்டு, கத்தியை கையிலே இறுக்கிப்பிடிச்சுக் கொண்டு இங்கிலீஸ் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போ.

அங்கே எங்கடை பொடியள் நிக்கிறான்கள், அவன்களைக் கூட்டிக் கொண்டுவா” தலைமை வாத்தியார் மார்க்கண்டனிடம் கூறுகிறார்.

மார்க்கண்டன் மறுபேச்சுப் பேசவில்லை. வேட்டியை மடித்துச் சண்டிக் கட்டுக்கட்டி, அவிழ்ந்து விழாதவாறு முடிச்சுப் போடுகிறான். கத்தியைக் கையில் எடுக்கிறான். “போ விட்டு வாறன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு வீதியில் இறங்கி நிமிர்ந்து விரைவாக நடந்து வருகிறான். அவனுக்குப் பத்து நிமிட நேரங்கூடத் தேவைப் படவில்லை. கல்லூரி வாசலில் கூடி நின்று கூப்பாடுபோட்டு ஆர்ப்பரிக்கின்றவர்கள் கண்களில் அவன் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. அவன் தனது நடை வேகத்தைக் கூட்டி அவர்களை நோக்கி பளபளக்கும் கத்தியை வீசிக் கொண்டு வருகின்றான்.

இதுவரை அங்கு நின்று கொக்கரித்தவர்கள். “சண்டியன் மார்க்கண்டன் வாறான்ரா” எனச் சொல்லிக் கொண்டு மெல்ல நழுவிப்போகத் தொடங்கினார்கள்.

மார்க்கண்டன் கல்லூரி வாசல் வரை வந்து விட்டான். இப்பொழுது ஒருவர்தானும் அங்கே இல்லை.

அவன் வெளிக்கேற்றைத் தாண்டி கல்லூரி வளவுக்குள் வருகிறான். அங்கும் எந்தத் தலைக் கறும்பும் தென்படவில்லை.

அதிபர் தங்கி இருக்கும் விடுதி அறையை நோக்கி வருகிறான்.

அதிபர் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் அறைவாசலுக்கு வந்துவிட்டார்.

“ஐயா, இவையளைக் கூட்டிக் கொண்டு போக வந்தனான்” என்கிறான் மார்க்கண்டன்.

அதிபர் கல்லூரி வெளிக்கேற்றைப் பார்க்கிறார்.

அங்கே ஒரு காக்கை குருவிதானும் இல்லை.

“சரி, கூட்டிக்கொண்டு போகலாம்” அதிபர் அனுமதித்து விட்டார்.

மாணவர்கள் ஐவரையும் முன்னே விட்டு, பளக்பளக்கும் வெட்டுக் கத்தியை வலதுகையில் இறுகப்பிடித்த வண்ணம் தடியன் மார்க்கண்டன் தலை நிமிர்ந்து வீதியில் வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

ஏதனம்

தருமன் முன்னர்போலப் பள்ளிக்கூடம் ஒழுங்காக இப்போது போவதில்லை. அவன் பள்ளிகூடத்தை முற்றாகக் கைவிடவுமில்லை. கைவிட்டுவிட்டுச் செய்யக்கூடிய காரியமென்று எதுவுமில்லை. அவன் பிறந்த குடும்பம் முன்னரைவிடப் பெருத்துவிட்டது. ஒரு அக்கா, ஒரு தம்பியுடன் இரண்டு தங்கைமார் பிறந்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் தொகை பெருகிவிட்டது. குடும்பப் பொறுப்பு பெரும்பாரமாகிவிட்டது. ஆனால் தந்தை செல்லன் முன்போலவே குடும்பத்தில் அக்கறையில்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஒரு கூலித் தொழிலாளி. சோம்பல் அறியாது வேலை செய்யும் உடல் உழைப்பாளி. வேலைகள் செய்து முடித்து வீதிரும்புகையில் உடல் அலுப்பைத் தீர்க்கவென கொஞ்சம் மது அருந்த ஆரம்பித்தார். கள்ளத்தவிர வேறு எந்தவொரு மதுவையும் அப்போது அவர் கையால் தொடுவதில்லை. குடித்துப் பார்த்து அவற்றின் ருசியைத்தானும் அவர் அறிந்தகொள்ள விரும்புவதில்லை. கள்ளு அவருக்கு மருந்துபோல. கள்ளைக் குடித்தால் நன்றாய் உறங்கி காலையில் சோம்பலில்லாது எழுந்து வேலைக்குச் செல்ல முடிகிறது. உழைப்பதற்காகக் குடிக்கத் தொடங்கி அவர், இப்போது குடிப்பதற்காக உழைக்கிறார்.

காலையில் எழுந்து கூலிவேலைக்குச் சென்றால் இரவு எட்டு. ஒன்பது மணியாகும் அவர் வீடு வந்து சேருவதற்கு. வீடுவரும் போது அவர் வெறும் கையுடன்தான் வந்து சேருவார். அன்று கிடைத்த கூலிக் காசு முழுவதும் தீர்ந்துபோகும் வரை குடிப்பார். தினமும் வெறுங்கையுடனேயே அவர் வீடு திரும்புவது வழக்கம். இரவுவேளை நிறைவெறியில் தள்ளாடித்தள்ளாடி நடந்து வருவார். இருளில் தட்டுத்தடுமாறி நடக்கும் போது தெருவெங்கும் காறிக்காறித்துப்பிக் கொண்டே வருவார். அந்தக் காறுதலும் துப்புதலும் செல்லன் குடித்துவிட்டு வெறியுடன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான்

என்ற செய்தியை ஊருக்குச் சொல்லும். வீட்டு வளவுக்குள் வந்த பிறகும் அந்தக் காறுதல், துப்புதுல் நிற்பதில்லை.

வீட்டில் இருக்கும் பிள்ளைகள் என்ன செய்கிறார்கள்? உணவு உண்டார்களா? பள்ளிக்கூடம் போனார்களா? அவர்கள் உடுப்பதற்கு உடைகள் உண்டா? மனைவி கூலிப்பிழைப்புக்குப் போனாளா? வீட்டில் அடுப்பெரிந்ததா? அவர்கள் என்ன ஆனார்கள்? என்பதிலெல்லாம் அவருக்கு அக்கறை இல்லை. அவர் விசாரித்து அறிந்து கொள்வதுமில்லை அவர் வீட்டுப் படலை திறந்து உள்ளே வரும் போது, “எடியே.... சின்னி.....” என்று அதிகாரத்துடன் குரல் கொடுப்பார். அந்தக்குரல் கேட்டுப் பிள்ளைகள் மூலைக்குமூலை ஓடிப்பதுங்குவார்கள். தருமன் அவர் கண்களில்படாது மெல்ல மறைந்து விடுவான். பிள்ளைகளைப் போல மனைவி சின்னியால் ஓளிந்து மறைந்து இருப்பதற்கு இயலுமா?

வாய்க்கு ருசியாக என்றைக்கும் அவருக்கு ஆக்கி வைக்கவேண்டும். கறிகள் எல்லாம் காரமாக இருக்க வேண்டும். உப்புப்புளி கொஞ்சம் தூக்கலாக இருக்கவேண்டும். பெரிய பெரிய மீன் துண்டுகள் போட்டு ஆக்கி இருக்கவேண்டும். சில சமயங்களில் மீன்பொரித்து இசைவாக வைத்திருக்க வேண்டும். நண்டு. இறால், கணவாய்க் காலங்களில் அவைகளைத் தேடி என்ன விலை கொடுத்தென்றாலும் வாங்கி சமைத்து வைக்க வேண்டும். இவைகளில் சின்னக்குறை நேர்ந்தாலும் மனைவியை இழுத்துப் போட்டு அடிப்பார். அவள் கூலி வேலை செய்து வாங்கி கொண்டு வரும் காசில்தான் இவ்வளவும் செய்தாக வேண்டும். அவர் தின்று முடிந்ததும் அட்டகாசம் அடங்கி விழுந்து படுத்துவிடுவார். அதன் பிறகுதான் தாய் பிள்ளைகளுக்கு உணவு பகிர்ந்து கொடுப்பார். அவர்களுக்கு அரை வயிறு கால் வயிற்றுக்கே தின்னக் கிடைப்பதும் அபூர்வம். தாய் சின்னி சிலநாட்களில் வெறுந்தண்ணீர் மாத்திரம் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்வாள்.

அவர் தாண்டவம் ஆடிமுடித்துவிட்டு விழுந்து படுத்து அடுத்தகணம் குறட்டைவிட ஆரம்பித்துவிடுவார். ஆனால் அவர் மனைவி சின்னி, அவர் அடிபட்டு வீங்கிக் கிடக்கும் இடங்களைக் கைகளினால் தடவித்தடவி விட்டுக் கொண்டுக் கண்ணீர்

சிந்தியவண்ணம் சின்னக் குழந்தையை அணைத்து வைத்தவாறு பாயில் சரிந்து கிடப்பாள். தாயானவள் பட்டினியாகப் படுத்துக்கிடப்பது சின்னப் பிள்ளைகள் அறியமாட்டார்கள். தருமனும் அவன் அக்காவும் விளங்கிக் கொள்வார்கள். சில இரவுகளில் உணவு உண்டு கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் தருமன் விசாரிப்பான்.

“அம்மா சோறு கிடக்கா?”

அம்மா சோற்றுப் பானையைச் சரித்து ஒரு தடவை உள்ளே பார்ப்பாள், “ஓம் கிடக்கு என்னம் கொஞ்சம் போடுறன் சாப்பிடு” என்பாள்.

அம்மா தனக்கு மறைத்துப் பொய்கூறுகிறாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். கோப்பையில் ஒரு தடவை அம்மா போட்டுக் கொடுக்கும் சோற்றுக்கு மேலதிகமாக இரண்டாவது தடவை அவன் அவளிடம் சோறு வாங்கி உண்பதில்லை.

“கொஞ்சம் போடுறன் சாப்பிடு” அவனை வற்புறுத்துவாள்.

“எனக்குப் போதுமம்மா.....” சொல்லிக் கொண்டு அவன் எழுந்து விடுவான்.

அவன் அறிவாள், அம்மா உண்பதற்குச் சோறு இருக்கிறதா என்பதை அறிவதற்காகவே அவன் கேட்கிறான் என்ற உண்மை. அந்தச் சமயங்களில் அவன் விழிகள் மெல்லப்பனிக்கும். தனக்கு உண்பதற்கு உணவில்லையே என்ற கவலையில் அவன் கலங்குவதில்லை. மகன் தருமனுக்குத் தன் மீதிருக்கும் அக்கறை கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்து போவாள்.

தகப்பன் செல்லன் கொஞ்சம் நிதானமாக வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் சிலவேளைகளில் தருமனை அழைப்பார்.

தருமன் எழுந்து சென்று அவர் முன் அடக்கமாக நிற்பான்.

“என்னடா காலிலே கஞ்சி ஊத்திக் கொண்டு வந்தனியே! இரடா இதிலே....! அவர் உறுக்குவார்.”

அவன் பீதியுடன் அவர் முன்னே அமருவான்.

“நீ பெரிய படிப்பாளி... நான் கேக்கிறதாக்கு மறுமொழி சொல்லு பாப்பம்”

அவன் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து இருப்பான்.

“என்ன தலையைக் குனியிறாய்! நிமிர்ந்திரடா!” அவர் கட்டளை இடுவார்.

அவன் தலை தூக்கி அவர் முகம் பார்த்திருப்பான்.

“பெரிய படிப்பாளி நான் கேக்கிறதுக்கு மறுமொழி சொல்லு! சொல்லுவியோ பாப்பம்” கேட்டுக் கொண்டு வினாவைத் தொடுப்பார்.

“ஏழைந்து மையன்னா... ஒன்றை முக்கால் தையன்னா.. எண்டால் என்னடா பொருள்”

அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்காது. அப்போது மௌனமாக முழித்துக் கொண்டிருப்பான்.

“உன்னை வாத்திமாரிட்டைப் போய்க் கேட்டுப்பாரடா! அவன்களும் இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லமாட்டார்கள். எனக்குச் சொல்லித் தந்தது ஆர்தெரியுமோ? என்றை அப்பு. நான் அவரிட்டை இதெல்லாம் படிச்சிருக்கிறேன். இப்போதைய வாத்திமாருக்கு எனக்குள்ள அறிவு இல்லை. என்றை அறிவென்ன..? அனுபவமென்ன? என்றை உலக அனுபவம் உந்த வாத்தியாருக்கு எங்கே இருக்கப்ப போகுது, நீ நாளைக்குப் போய், உன்னை வாத்திமாரிட்டைக் கேட்டு வந்து சொல்லவேணும், என்ன சொல்லுவியோ.....?” அவர் வினாவுகிறார்.

மனதிலுள்ள அச்சத்தினால் அவன் சம்மதித்துத் தலை அசைக்கிறான்.

“நீ போய்க் கேட்டாலும் இதுக்கவன்கள் பொருள் சொல்லத் தெரியாது முழிப்பான்கள். நான் உனக்கெல்லாம் சொல்லித்தாறன். அப்புவிட்டை நான் படிச்சது போலே என்னட்டைப் படிச்சு வைச்சுக் கொள். நான் சொல்லித் தந்ததெண்டு உன்னை வாத்திமாருக்குப் போய்ச் சொல்லிக்குடு, சொல்லுவியோ?”

“ஓம் சொல்லுவன்”

“சரி, கவனமாகக் கேள்! தமிழ் இலக்கம் உனக்குத் தெரியுமோ! அதெல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லித்தாறாங்களில்லை. தமிழ்

இலக்கத்தில் ஏழைக்குறிப்பது எ என்ற எழுத்து ஐந்தைக் குறிப்பது
 ரு என்ற எழுத்து, இரண்டு எழுத்துகளோடையும் மையைச் சேர்த்தால்
 எருமை என்று வரும். ஒன்றைக்குறிப்பது க என்ற எழுத்து
 முக்காலைக் குறிப்பது மு என்ற எழுத்து. இரண்டு எழுத்துக்
 களோடையும் தையைச் சேர்த்தால் கழுதை வரும். இப்ப
 விளங்குதோ! இதைக் கேட்டு எல்லாரையும் மடக்கிப்போடலாம்.
 நான் இன்னும் உனக்குச் சொல்லித்தர வேணும் இண்டைக்கு
 இது போதும்போ,” என பெரிய அறிவாளியாக நன்றாக வாய்
 திறந்து ஏளனமாகப் பலத்துச் சிரிப்பார்.

பெரிய ஒரு பாடம் முடித்த திருப்தியுடன் தப்பினேன்
 பிழைத்தேனென்று அங்கிருந்து அவன் எழுந்து போவான்.

தருமன் எட்டாவது வகுப்புக்கு வந்து விட்டான். ஆனால்
 பள்ளிக்கூடம் ஒழுங்காகப் போவதற்கு அவனுக்கு முடியவில்லை.
 அங்கு போனாலும் அவனால் படிப்பதற்கு இயலவில்லை.
 ஏனோதானோ என்று அவ்வப்போது போய்வந்து கொண்டிருக்கிறான்.
 குடும்பத்தில் மூத்த ஆண்பிள்ளை அல்லவா அவன்! தாய் படும்
 கஷ்டங்கள் அனுபவிக்கும் வேதனைகள் கண்டு அவன் மனம்
 வருந்திக் கொண்டிருக்கிறது. தாய்க்கு உதவியாகத்தான்
 இருக்கவேண்டுமென்ப பொறுப்புடன் எண்ணுகிறான். அவனுக்கு
 மூத்தவளாக இருக்கும் சகோதரியைத் தன்னுடன் கூலிவேலைக்கு
 அழைத்தப் போவதில் தாய்க்கு விருப்பமில்லை. அவன் சகோதரியும்
 அதைவிருப்பவில்லை. குமர்பிள்ளை கூலிவேலை செய்வதற்கு
 வீட்டில் இருந்து வெளியே செல்வதில் அவனுக்கும் உடன்பாடில்லை.
 தான் கூலிவேலை செய்யத்தகுந்த வயது தனக்கு இன்னும்
 வரவில்லையென அவன் துன்பப்படுகிறான். அவன் தாயுடன்
 கூலிவேலைக்குப் போகப் புறப்பட்டால் தாய் அவனைத் தடுக்கிறான்.
 அவன் தனது “பிஞ்சுப் பாலன்” என்று இப்போதும் சொல்லிக்
 கொண்டிருக்கிறான். தான் மாத்திரம் தினமும் ஒழுங்காகக் கூலி
 வேலைக்குப் போய் வருகிறான். அவள் ஒருநாள் வேலைக்குப்
 போகத் தவறினால், அன்று அந்த வீட்டில் அடுப்பெரியாது. தான்
 பெற்ற பிள்ளைகள், பட்டினியில் கிடந்து வருந்துவதை எந்தத்
 தாயினால் தாங்கிச் சகித்துக்கொள்ள இயலும். சின்னி செய்வதற்கு
 எந்த வேலை என்றில்லை. அவளால் முடிந்த எல்லாக்
 கூலிவேலைகளையும் மறுக்காமல் செய்வான்.

இப்பொழுது தோட்டங்களில் வெங்காய நடுகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காலம். சின்னி வெங்காய நடுகைக்குத் தினமும் சென்று கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு தோட்டத்தில் தனியொரு ஆளாகப் போயிருந்து வெங்காயம் நட்டுமுடிக்க இயலாது. ஒரே நேரத்தில் பலர் கூட்டாகச் செய்கின்ற வேலை. நடுகைக்குப் போகின்றவர்கள் அனைவரும் காலைநேரம் வந்து ஒன்றாகச் சந்தி ஒன்றில் கூடி இருப்பார்கள். தோட்டக்காரர்கள் அங்கு வந்து தமக்குத் தேவையான கூலி ஆட்களை அழைத்துக் கொண்டு செல்வார்கள்.

கண்ணைக்குத்தும் குமரிப் பெண்களுக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைத்து விடும். வேலை அனுபவமுள்ளவர்களாகப் பார்த்து சில தோட்டக்காரர் கூலி ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். சில கூலிக்காரர்கள் வேலை கிடைக்காது, சில நாட்களில் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போவதுண்டு. ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என்று பலரும் வெங்காய நடுகைக்குத் தயராக வந்து குந்தி இருப்பார்கள். சின்னிக்குப் பெரும்பாலும் வேலை கிடைக்காமல் இருப்பதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் அவளும் ஏமாற்றத்தாடன் வீடு திரும்பியதுண்டு.

சின்னி காலையில் எழுந்து வெங்காய நடுகைக்குப் போவதற்குத் தயாராகி விட்டாள். வெறும்தேநீர் குடித்து, வெற்றிலைபோட்டு, மதியவேளையில் போட்டுக் கொள்வதற்குத் தேவையான வெற்றிலை, பாக்கு முதலியவற்றைக் காகிதத்தில் பொதிந்து எடுத்துக் கொண்டு, தலையில் போட்டுக் கொள்ளும் பனையோலையில் இழைத்த குஞ்சுப் பெட்டியைக் கையில் தூக்கிய வண்ணம் வெளியே செல்ல முற்படுகிறாள்.

“அம்மா....!” தருமன் மெல்ல அவளை அணுகுகிறான்.

“என்ன தம்பி....? ஏன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெள்ளிக்கிடயில்லை?”

“அம்மா....?”

“சொல்லு, எனக்கு நேரம்போகுது”

“நானும் வரட்டுமே?”

“உந்தக் கதையை விட்டிட்டு பள்ளிக்குடம்போ”

“இண்டை ஒரு நாளைக்கு.....”

“நீ வெய்யிலிலே புலுண்டிப் போவாய்.... கதையை விட்டிட்டுப் படிக்கப்போ”

“நாளைக்குப் போறனம்மா.....”

“சொல்லுறதைக்கேள்”

“அம்மா.....! அம்மா.....!”

“வெளிக்கிடுற நேரம் கரைச்சல் தராதே!”

“நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போறன்.... இண்டைக்கு ஒரு நாளைக்கு அம்மா.”

“சரி.... சரி... வா பிறகு நாளைக்குக் கேக்கக்கூடாது”

அவனைத் தாய் தன்னுடன் அழைத்துப் போகிறாள். கூலி வேலைக்குப் போகின்றவர்களின் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக தருமன் தாயருகே குந்தி இருக்கிறான்.

தோட்டக்காரன் ஒருவர் வந்து சின்னி உட்படப் பத்துக் கூலி ஆட்களைத் தனது தோட்டத்தில் வெங்காயம் நடுவதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். சின்னி அருகில் உட்கார்ந்திருக்கும் தருமன் அவர் கண்ணில்படுகிறான்.

“இவன் ஆர் வெறும் தவ்வல்” அவர் கேட்கிறார்,

“என்ரை மேன் கமக்காரன்”

“இவனை ஏன் கூட்டி வந்தனீ”

“சொன்னால் கேட்கிறானே!”

“எனக்குப் பத்துப்பேர் போதும்”

“ஆசைப்பட்டு வந்திட்டான் கமரக்காரன்... ஏதோ பார்த்து.....”
சின்னி குரல் தாழ்ந்து மன்றாடுகிறது.

“இவன் நடுவனே?”

“நடுவனையா.....!”

“சரி..... சரி..... அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வா, ஒழுங்கா வெங்காயம் வைக்காவிட்டால் எழுப்பி விட்டிருவன், முழுநேரம் வேலை செய்தாலும் முழுக்கூலி தரமாட்டன்”

அவன் விதித்த நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டு சின்னி தருமனை அழைத்து வருகிறாள்.

தோட்ட நிலத்தைச் செம்மையாகக் கொத்தி மண்ணைப் பதப்படுத்தி, பாத்திகள் கட்டி வாய்க்கால் வரம்புகள் அமைத்து நடுகைக்கு தயார் பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். தேர்ந்தெடுத்த பெரிய பெரிய நடுகை வெங்காயங்கள் பனையோலைக் கடகப் பெட்டிகளில் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

கூலி ஆட்கள் வந்து சேர்ந்த பிறகு இருவர் துலாவில் ஏறி, துலா மிதிக்கிறார்கள், பனையோலையில் இழைத்த நீர் இறைக்கும் பெரிய பட்டையை, பனம் ஈர்க்கில் பீனிய துலாக் கொடியில் கட்டி, அதனைக் கிணற்றுக்குள் ஒருவர் விட்டு தண்ணீர் மொண்டு மொண்டு வெளியே ஊற்றிக் கொண்டு நிற்கிறார். தண்ணீர் வாய்க்காலில் பாய்ந்து வருகிறது. மண்வெட்டியும் கையுமாக நிற்கின்றவர் நீரை மறித்துக் கட்டி பாத்திகளுக்குப் பாய்ச்சி நிலத்தைப் பதமாக நனைத்து விடுகிறார். கூலியாட்கள் ஒவ்வொரு பாத்தியாக ஒழுங்காகவும், விரைவாகவும் வெங்காயத்தை நட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

சின்னி குஞ்சுப் பெட்டியை முதலில் மகன் தலையில் போட்டு விடுகிறாள். பிறகு நடுகை செய்யும் முறையை ஆரம்பத்தில் அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டு தானும் வேகமாக நடுகிறாள்.

சிறிது நேரத்தின்பின் மகனைக் கவனிக்கிறாள் முன்னர் வெங்காயம் நட்டு நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்கும் அவனைப் போல ஒழுங்காகவும் விரைவாகவும் நடுவதற்கு இயலாது. அவ்வளவு செய்நேர்த்தி அவ்வளவு வேகம்.

அவளுக்கு ஆச்சரியமும் பெருமையுமாக இருக்கிறது.

தோட்டகாரன் கூலி ஆட்களைக் கவனிப்பதும், வெங்காயங்களை அள்ளி வந்து கொடுப்பதுமாக ஓடியாடிச் செயற்பட்டுக் கொண்டு நிற்கையிலும் தருமன்மேல் ஒரு கண்ணாகவே இருக்கிறார்.

நேரம் பத்தரை மணி தாண்டி விட்டது. தோட்டக்காரன் மனைவி வாழை நாரினால் தூக்கணம் போட்ட பெரிய ஒரு செம்பில் தேநீரும் பனையோலைப் பெட்டியில் தோசைகளுமாக அங்கு வந்து சேருகிறாள்.

“வாருங்கோடி..... வாருங்கோ..... சுணங்காமல் சாப்பிட்டு முடிச்சப் போட்டு.. சட்டுப்பிட்டெண்டு வேலையைத் துடங்குங்கோ..... பாத்தி நனைச்சப் போட்டான். இண்டைக்கு முழுக்க வைச்ச முடிக்க வேணும், நாளைக்கு இறைப்பு முறை எனக்கில்லை” தோட்டக்காரன் அவரசப்படுத்துகிறார்.

சூலி ஆட்கள் வெங்காயப்பாத்திகளை விட்டு எழுந்து வந்து, ஓடிக் கொண்டிருக்கும் தண்ணீரில் கைகளையும் முகத்தையும் கழுவிக்கொண்டு, கிணற்று ஆடுகால் மர நிழலுக்கு வந்து சேருகிறார்கள். ஆடுகால் பூவரச மரங்களில் அகன்ற இலைகளாகப் பார்த்துப் பிடுங்கி தூசு துடைத்து, விரித்த கைகளின் மேல் வைத்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். தோட்டக்காரி தோசைகளை எண்ணி எடுத்து இலைகளின் மேல் வைக்கிறாள். தொட்டுக் கொள்ள மிளகாய்ச்சம்பல் கொஞ்சம் கொஞ்சம் போடுகிறாள்.

சின்னி குஞ்சுப்பெட்டிக்குள் இலையை வைத்து தோசையை தருமனுக்கு வாங்குகிறாள்.

தருமன் விரைவாகத் தோசைகளைத் தின்று முடிக்கிறான். சின்னி தனது தோசையில் இருந்து அவனுக்கு ஒருதோசை எடுத்து வைப்பதற்கு முற்படுகிறாள்.

“வேண்டாம் அம்மா.... வேண்டாம்” அவன் தடுக்கிறான்.

“சின்னி அக்காள் மேனை ஊட்டி ஊட்டி வளக்கப்பாக்கிறா” பெண்கள் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்கள்.

தாய் சின்னி மொளையாகத் தோசையைத் தின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

தோசை உண்டு முடித்து விட்டு தருமன் மெல்ல எழுகிறான்.

“இருமேனை தேத்தண்ணியைக் குடி!” தாய்தடுக்கிறாள்

தருமன் திரும்பவும் உட்காருகிறான்.

தோட்டக்காரி தேங்காய்ச் சிரட்டைகள் இரண்டு கையோடு கொண்டு வந்திருக்கிறாள். அந்தச் சிரட்டைகளில் ஒன்றை எடுத்து செம்பிலுள்ள தேநீரில் சிறிதளவு ஊற்றி அவனிடம் நீட்டுகிறாள்.

அவன் சிரட்டையைக் கையில் வாங்கி, வாயில் அதை வைத்து தேநீரைக் குடிக்கிறான்.

பின்னர் கூலிக்காரர் எல்லோருக்கும், தோட்டக்காரன் மனைவி சிரட்டையில் தேநீர் ஊற்றி ஊற்றிக் கொடுக்கிறாள். அவர்கள் அனைவரும் தோசை தின்று, தேநீர் குடித்து முடிகிறார்கள். பிறகு தாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெற்றிலைச் சரைகளை எடுத்து விரிக்கிறார்கள்.

“எடியே, தண்ணி வீணாப்பாஞ்சு கொண்டிருக்கு, நீங்கள் வெத்தில போட்டுக் கடத்தாதையுங்கோ! வாருங்கோ....! வாருங்கோ....! கெதியாக வாருங்கோ!” தோட்டக்காரன் சத்தம்போடுகிறார்.

கூலி ஆட்கள் அவசர அவசரமாக எழுந்து வெங்காயத் தோட்டத்துக்குள் கால் வைக்கிறார்கள்.

வெங்காய நடுகை வேகவேகமாக நடக்கிறது, வெயில் வேறு சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

நேரம் நடுப்பகல் தாண்டி ஒருமணி கடந்து விட்டது, அந்தத் தோட்டத்து நடுகை நடந்து முடிந்து விட்டது. தோட்டக்காரன் ஒவ்வொரு கூலிக்காரரையும் அழைத்து ஆளுக்கு ஐந்து ரூபா அன்றைய கூலிக்காசாகக் கொடுக்கிறார்.

மகன் தருமனுக்குக் கிடைக்கும் கூலியைச் சின்னி ஆவலுடன் அவதானிக்கிறாள். தோட்டக்காரன் ஐந்து ரூபாவை எடுத்து அவன் கையிலும் வைக்கிறார்.

சின்னிக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. மகன் திறமைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாக நினைத்து மனம் மகிழ்கிறாள்.

அவன் கையில் கிடைத்த கூலிக்காசை இப்போது, என்ன செய்யப் போகிறான்? என ஆவல் அடங்காமல் எதிர்பார்க்கிறாள்.

தருமன் தனது கையில் கிடைத்த காசை, அப்படியே தாய் சின்னி கையில் வைக்கிறான்.

சின்னி அந்தக் காசைத் தனது கண்களில் ஒற்றிவிட்டு, தனது கூலிக்காசுடன் சேர்த்து சேலையைத் தலைப்பில் வைத்து முடிந்து இடுப்பில் சொருகுகிறாள்.

வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூலிக்காரப் பெண்கள் தருமன் பற்றியே பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

“சின்னியக்காவுக்கு இனியொரு குறையுமில்லை. மேன் உழைக்கத் துவங்கி விட்டான்”

“ஆள் சின்னப் பிள்ளை மாதிரியில்லை பெரிய விண்ணன்”

“சின்னப்பிள்ளை எண்ணூறாய்..... முகத்திலே பூனை மயிர் முளைக்கத்துவங்கி விட்டுது”

“இவன் வலு சுறுக்கனாக் கிடக்கு”

சின்னி எல்லாவற்றையும் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறாள். அவள் வாய் திறந்து ஒருவார்த்தை சொல்லவில்லை. மகன் உழைப்பில் வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள வயிரவருக்குக் கர்ப்பூரம் வாங்கிக் கொளுத்தவேண்டுமென நினைத்துக் கொள்ளுகிறாள். அவனுக்கு நாஷுறு கண்ணூறுக்குப் பார்க்க வேண்டுமெனவும் தீர்மானிக்கிறாள்.

அன்று மாலையில் வயிரவர் கோவிலுக்குப் போய் கர்ப்பூரம் கொளுத்தி வணங்கிவிட்டு வந்த பிறகு, தருமனைக் கூப்பிட்டு முற்றத்தில் நிற்க வைத்து, வாய்பேசாமல் சென்று வேப்பிலைக் கொப்பொன்றைப் பிடுங்கி வருகிறாள். மூன்று செத்தல் மிளகாய் களுடன் சிறிது உப்புக் கல்லும் கையில் எடுக்கிறாள். அவன் தலையில் இருந்து கால்வரை மூன்று தடவைகள் அவற்றால் மெல்ல மெல்லத் தடவுகிறாள். பின்னர் பனம்பன்னாடை ஒன்றில் நெருப்பைக் கொளுத்திக் கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே வந்து, ஒரு சந்தியில் போட்டு அந்த நெருப்பில் அவற்றை எரிக்கிறாள். உப்பு, செத்தல் மிளகாய் பட்டபட்டென்ற சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றன. தருமனைப் பிடித்த கண்ணூறு நாஷுறு, எல்லாம் வெடித்துச் சிதறுவதாக அவள் மனதில் நினைத்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டு வீடு திரும்புகிறாள்.

மூன்று தினங்கள் தருமன் பாடசாலைப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கவில்லை. இன்று வெள்ளிக்கிழமை, வாரத்தில் கடைசிநாள், இனிவரும் இரண்டு நாட்களும் விமுறை, இன்று பாடசாலைச் செல்வதற்கு அவன் தீர்மானிக்கிறான்.

தருமனின் தந்தை செல்லனுக்கு அவன் கூலிவேலைக்குப் போய் வந்த சங்கதி தெரியவராது. அவர் அறிந்தால் தன்னைத் தண்டிக்கப்போவதில்லை என்பது அவன் அறிவான். தன்னை நிரந்தரமாகவே பள்ளிக்குப்போக வேண்டாமெனத் தடுத்து நிறுத்தி விடக்கூடும் என்று அஞ்சுகிறான். தனது உழைப்பு தாய் கையில் தங்காது, அவர் பறித்துக் கொண்டு போய்க் குடித்துத் தீர்ப்பாரென்பதும் அறிவான். அவன் பலவற்றையும் யோசித்து பள்ளிக்கூடம் புறப்படுகின்றான்.

அவன் பள்ளிக்கூடம் புறப்பட்டு வந்தவேளை அவன்தாய் என்றுமில்லாத புதினமாக அவன் கையில் ஐந்து சதம் கொடுத்தனுப்புகின்றாள். அவன் தும்புக்கட்டை கடையில் தனக்குப் பிரியமான றப்பர் மிட்டாய் வாங்கி, கோபாலனுக்கும் நண்பர்களுக்கும் கொடுத்துத் தின்கிறான்.

கோபாலனுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறது. தருமன் முன்னரிலும் சற்று மெலிந்து, கருத்துப் போய் இருக்கிறான். முகம் காய்ந்து வரண்டு கிடக்கிறது. காய்ச்சல் நோயினால் மூன்று நாட்களும் தான் பாடசாலைக்கு வரமுடியவில்லை என்கிறான். ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் அவன் பேச்சை நம்புகிறார்கள். அவன் தோற்றம் அவர்களை நம்ப வைக்கிறது. கடும் காய்ச்சலில் கிடந்தவன் போலத்தானே அவன் இருக்கிறான். ஆனால் கோபாலனுக்கு அவன் சொல்வதில் அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை. உண்மையை அறிந்து விடக் கோபாலன் துடிக்கிறான். அவனை மீண்டும் மீண்டும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கோபாலனுக்கு உண்மையைக் கூறாது மறைப்பதற்கு அவனால் முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப நண்பனுக்கு எப்படிப் பொய் கூறிக் கொண்டிருக்க இயலும்? இறுதியில் கோபாலனிடம் இரகசியமாக உண்மையை மெல்ல அவன் கூறுகிறான்.

“கோபால், நான் வெங்காயம் வைக்கப் போனான்”

“உண்மையாகவோ?”

“உனக்கு நான் பொய் சொல்லமாட்டேன்”

“படிக்கிறதுக்கு வராமல்.....?”

“நான் எப்பிடிப்படிக்கிறது?”

“கூலி எவ்வளவு தந்தவர்கள்?”

“அஞ்ச ரூபா”

“அஞ்ச ரூபா.....?” கோபாலன் விழிகள் வியப்பால் அகல விரிகின்றன.

“நாளைக்கு லீவுதானே! அம்மாவோடை போகப்போறன்”

“.....”

“என்ன கோபால் யோசிக்கிறாய்”

“ஒண்டுமில்லை”

“சொல்லு..... சொல்லு.....”

“நீ உழைக்கத் துவங்கிவிட்டாய்”

“நீயும் வாவன், நாளைக்கு லீவுதானே”

“வீட்டிலே விடாயினம்..... ஐயா விடார்.....”

“சும்மாயே.... காசுதானே! அம்மாவைப் பிடியடா!”

“ஓம் தருமு, அம்மாவைப் பிடிச்சால் எல்லாம் நடக்கும்”

“இப்ப என்ன சொல்லறாய்?”

“நாளைக்கு நானும் வாறன்”

“உண்மையா.....?”

“உண்மையாகத்தான்”

“நாளைக்கு காலமை உன்னைக் காத்துக்கொண்டு நிப்பன்”

“நீ வெளிக்கிடமுன்னம் நான் வந்திடுவன்”

தருமன் கையில் காசு கிடைப்பது அறிந்து கோபாலனுக்கும் ஆசை பிறந்து விட்டது. கோபாலன் தந்தை சங்கரன் காசில் வெகுகவனம். வீண் செலவுகள் செய்வதை அவர் விரும்பமாட்டார். உழைத்துப் பணம் சம்பாதிப்பதில் எப்பொழுதும் அவர் அக்கறையாக இருப்பார். கோபாலன், அவன் தங்கை இருவருமே அவர் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் அவர்கள் இருவருக்கும் தன்னால் இயன்றவரை சொத்துச் சுகங்கள் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்பது அவர் அந்தரங்க எண்ணம். விடுமுறை நாட்களில் தான் வேலை செய்து பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவதை அவர் விரும்புவார் என்றே கோபாலன் நம்புகிறான்.

அன்றிரவு படுக்கைக்குப் போவதற்கு முன்னம் கோபாலன் தாயிடம் கூறுகிறான்.

“அம்மா காலமை அஞ்சு மணிக்கு என்னை எழுப்பி விடுங்கோ!”

“எழும்பி இருந்து படிக்கப் போறியா?”

“வெங்காயம் வைக்கப்போறன்”

“ஆரோடை போறாய்?”

“தருமனோடை”

தந்தை வீட்டில் இருக்கும் நேரம் பார்த்துத்தான் கோபாலன் தாயுடன் பேசுகிறான். தந்தையை அறிய வைப்பது அவன் அந்தரங்க நோக்கம். அவர் மறுத்தொரு சொல் சொல்லவில்லை. தந்தை சம்மதித்து விட்டால் தாய் மறுக்கவே போகிறாள்? இனியென்ன! தனக்கொரு தடையுமில்லை என்ற நினைப்புடன் படுக்கைக்குப் போகிறான்.

படுக்கையில் அவனுக்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. கண்களை மூடினால் ஐந்து ரூபா கனவில் வந்து போனது. தான் கண்டது கனவா! அல்லது மனதில் இருக்கும் நினைவா! எதுவென்று உணரமுடியாமல் அவன் தடுமாறிக் கொண்டு கிடக்கிறான். தன்னை மறந்து கண்களை மூடி அயர்ந்து போனால் எழுந்திருக்க இயலாது. புறப்பட்டு போவதற்கு பிந்தினால் தருமனைப் பிடிக்க இயலாது.

அவன் தயாராகித் தயாயுடன் புறப்பட்டுப் போய்விடுவான். தான் ஏமாந்து வீடு திரும்ப வேண்டிய வரும் என்ற எண்ணம் அவன் மனதைப் போட்டுக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவன் தந்தை பொழுது நன்றாக விடிவதற்கு முன்னரே, வழமைப்போல் படுக்கை விட்டு எழுந்து தனது தொழிலுக்குச் செல்வதற்குத் தயார் செய்யத் தொடங்கிவிடுவார். அவர் எழுந்து விட்டாரென்பதைக் கண்டு கோபாலன் படுக்கையில் இருந்து தானும் எழுகிறான். அவன் தாய் வந்து அவனை எழும்பி விடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவில்லை. தகப்பனைப்போல அவனும் புறப்பட்டு வெளியே செல்வதற்குத் தயாராகிவிட்டான். அவன்தாய் தேநீர் தயாரித்து வந்து இருவருக்கும் கொடுக்கிறாள்.

தாய் அவனுக்குத் தேநீர் கொடுக்கும் போது, அவனைக் குறிப்பாகப் பார்த்து உதட்டுக்குள் நமட்டுச் சிரிப்பு மெல்லச் சிரிக்கிறாள். அவள் ஏன் சிரிக்கிறாள்? என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்குகிறான். அவள் எதனையாவது சொல்லக்கூடுமென எதிர்பார்க்கிறான். சிரித்த வாய் அவள் திறக்கவில்லை. அவள் மகிழ்ச்சியில் சிரிக்கிறாள் என்று மனதில் அவன் எண்ணுகிறான்.

அவன் தேநீர் பருகுவதை கவனித்துக் கொண்டு அவன் தந்தை தேநீர் குடிக்கிறார். அவன் தேநீர் குடித்து முடிந்து கிளாசைக் கீழே வைக்கிறான்.

அவன் தந்தை அவனைப் பார்த்துக்கேக்கிறார்

”எங்கே வெளிக்கிடுகிறாய்?”

”வெங்காயம் வைக்க.....”

“நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறது, நீ போய் அவன் கடை தோட்டங்களிலே கூலிவேலை செய்யிறதுக்கும்... சிரட்டையிலே தேத்தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கிறதுக்குந்தானே! நீ போய் உன்னை வேலையைப்பார். கவனமாகப்படி” என்கிறார் கண்டிப்பாக,

கோபாலன் தலையில் இடிவிழுந்ததுபோல திகைத்து அசைவற்று நிற்கின்றான்.

அவன் தாய் வாய் திறந்து பலமாக இப்போது சிரிக்கிறான்.

இதனை நேற்றே தனக்குச் சொல்லி இருக்கலாமே! என்று கேட்க வேண்டும் போல அவனுக்கு மனதில் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவன் அதை வெளியில் சொல்லவில்லை. தகப்பனை எதிர்த்துப்பேசி அவனுக்குப் பழக்கமில்லை.

“என்ன யோசிக்கிறாய்! இதை முதலில் சொல்லி இருக்கலாமெண்டு நினைக்கிறாயா? உன்னை விபரீத புத்திக்கு இதொரு பாடமாக இருக்க வேணாமெண்டு தான் விட்டுப் பிடிச்சனான். நேரத்துக்கு எழும்பிவிட்டாய் போயிருந்து படி” தகப்பன் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டு வெளியே நடக்கிறார்.

கோபாலன் திகைப்பூச்சியில் மிதித்தவன்போல, கதிரையில் போய்த் தொப்பென்று அமருகிறான்.

ஏதனம்

கோபாலன் தந்தை சங்கரன் கள்ளிக்கும் தொழிலாளர் சங்கத்தில் அங்கத்தவராக இருக்கிறார். சங்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப் பெற்று செயற்பட்டுக் கொண்டு வருகிறார். சங்கக் காரியாலயம் தலைவரின் வீட்டில் இயங்குகிறது. தலைவர் வீடு யாழ்ப்பாண நகரத்தில் இருந்ததால், கோபாலன் தந்தை இடையிடையே யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குப் போய்வர வேண்டி நேருகிறது. சங்கத் தொடர்பு காரணமாக யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களைச் சந்திக்க, பேச, பழக அவருக்கு வாய்ப்பிருந்தது. சங்கத் தலைவரும் அவரும் வலு நெருக்கமான உறவுடன் பழக்கினார்கள்.

கள்ளிற்கும் தொழிலாளர் சங்கத்தலைவர் ஒடுக்கப்பட்ட சகல மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்கும் 'மக்கள் சபை'த்தலைவராக விளங்கினார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைப் பிடித்துள்ள அடிமை விலங்குகள் அறுக்கப்பட வேண்டுமென்பது அவர் இலட்சியம் அதற்காகச் சதா சிந்தித்தார். மக்கள் சபையைக் கூட்டி தீவிரமாக ஆலோசித்தார். தமது மக்களின் உரிமைக்கான வேண்டுகோள்களை மக்கள் சபைக் கூடாகச் சிலகாலம் தொடர்ந்து வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். செயற்பாடில்லாத வெறும் வேண்டுகோளுக்கு அதிகார சக்திகள் என்றுமே செவிசாய்ப்பதில்லை. தலைவருக்கு ஆதரவான ஒரு பின்னணி இருந்தது. இடதுசாரிச் சிந்தனையுள்ள முற்போக்குச் சக்திகள் அவருக்கு ஆதரவாக இருந்தன. அவருக்கும் அவர் சார்ந்த சபைக்கும், முற்போக்குச் சக்திகளின் ஆதரவு உறுதியான பெரிய பலம் அளித்தது..

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்கான வேண்டுகோளை ஒரு துண்டுப்பிரசாரம் மூலம் வெளியிட்டு குடாநாடெங்கும் விநியோகித்துப் பிரசாரம் செய்தார்கள். வெறும் வேண்டுகோள் விழலுக்கிறைத்த

நீராகவே போனது. இறுதியில் காலக்கெடு ஒன்று வைத்து குறித்த ஒருதினத்தில் தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம் செய்யப் போவதாக அறிவித்தார்கள். காலக்கெடுவைக் கண்டு அசைந்து கொடுக்கக் கூடியதல்ல வெறிபிடித்த சாதி அகம்பாவம். மக்கள்-சபை உரிமைப் போராட்டத்தை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. யாழ்ப்பாண நகரத்துத் தேநீர்க் கடைகளுள் தாங்கள் பிரவேசித்து தமது சமத்துவத்தை நிலை நாட்டுவதற்குரிய ஒரு திகதி குறித்து அறிவித்தல் விடுத்தார்கள். அதன் பின்னரும் எந்தவொரு தேர்நீர்க்கடை உரிமையாளரும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குரிய உரிமையைத் தாமாக முன்வந்து வழங்குவதற்குத் தயராகவில்லை. குறித்த திகதியில் மக்கள் சபைத் தலைவர் தலைமையில் சபையைச் சேர்ந்தவர்கள், கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் சங்கத்தவர்கள், முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள், யாவரும் இணைந்து ஆரியகுளம் சந்தியிலுள்ள மலையாளத்தான் தேநீர்க்கடைக்கு முதலில் சென்றார்கள். கடைமுதலாளி எல்லோரையும் வரவேற்று சமத்துவமாகத் தேநீர் வழங்கி உபசரித்தார். பின்னர் ஆஸ்பத்திரி வீதியில் இருக்கும் மலையாளத்தாரும் தனது தேநீர்க்கடையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் சமத்துவம் வழங்கினார். அந்தப் போராட்டங்களில் எல்லாம் கோபாலன் தந்தை சங்கரன் பங்கு பற்றத் தவறவில்லை.

அந்தச் சங்கரன் இந்தச்சாதிய சமூகத்தினால் தான் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை வாழ்நாளில் மறக்கமுடியவில்லை. அப்போது கர்ப்பிணித் தாய்மார் குழந்தைகளைப் பெரும்பாலும் வீடுகளில்தான் பிரசவித்தார்கள். பிரசவம் பார்ப்பதற்குப் போதுமான வசதியுடன் வைத்தியசாலைகள் கிராமப் புறங்களில் இருக்க வில்லை. அதனால் கோபாலன் பிறப்பு வீட்டிலேயே நடைபெற்றது. அவனுக்குக் கோபால கிருஷ்ணன் என்றே பெயர் சூட்டுவதற்குத் தந்தை சங்கரன் விரும்பினார். பிறப்புப் பதிவுகாரன் வீடு சென்று தான் விரும்பிய அந்தப் பெயரைத் தனது குழந்தைக்குப் பதிவு செய்து விட்டு வீடு திரும்பினார். பின்னர் பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரம் கைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அதைப்பார்த்து அதிர்ந்துபோனார். கோபாலகிருஷ்ணன் கோபாலன் ஆகியிருந்தான். அவருக்கு அதிர்ச்சி

தந்த அந்த அனுபவத்தின் பிறகு இப்பொழுது வெகு விழிப்பாகக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்.

அவர் பிள்ளைகள் இருவரின் படிப்பில் எப்பொழுதும் மிகுந்த அக்கறையுடன் இருக்கிறார். மகன் கோபாலனை யாழ்ப்பாண நகரத்துக் கல்லூரி ஒன்றில் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டும் என்பது அவர் விரும்பம். அதற்காகச் சங்கத் தலைவரை நாடினார். தலைவரின் அனுசரணையுடன், யாழ்ப்பாண நகரத்துக் கல்லூரி ஒன்றில் விடுதி மாணவனாகத் தங்கி இருந்து படிப்பதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்து முடித்தார்.

கோபாலன் நகரத்துக் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் தருமனைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு தினம் வந்தான். தருமன் குடும்ப நிலைமைகள் கோபாலன் அறியாதவனல்ல. ஆனாலும் அவன் படிக்க வேண்டும் என்பது கோபாலன் மனவிருப்பம்.

“தருமு நீ என்ன செய்யப்போறாய்”

“வேறையென்ன... கூலிவேலைதான்”

“நீ படிக்கக் கூடியவனரா!”

“அதுக்கு வசதி வேணுமே.....! எங்கடை பள்ளிக்கூடத்தில் இதுக்கு மேலே வகுப்பில்லை. வேறே பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போறதுக்கு எனக்கு வசதியில்லை. நான் உழைச்சு... தம்பி தங்கச்சியனைப் படிக்க வைக்கப்போறன்”

கோபாலன் இதற்குமேல் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் மௌனமாக இருந்து விட்டான்.

“கோபால் என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்? என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! நீ போய்க் கவனமாகப் படிச்சு நல்ல நிலைக்கு வரவேணும். நான் பாத்துப் பெருமை படவேணும்”

தருமன் கோபாலனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினான். தருமன் இப்போது தினமும் கூலிவேலைக்குப் போய்வருகிறான். அவன்முதல் நாள் வாங்கிய கூலிக்காசைத் தாயின் கையில் கொடுத்தானல்லவா! இன்றும் அந்த நடைமுறையை அவன் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

கூலிக்காசு அவன் கையில் கிடைத்ததும் முதல் வேலையாக அதைத் தாயின் கையில் கொடுத்து விடுகிறான். அவன் தேவை அறிந்து அவன் தாய்தான் அவனுக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். அவனுடைய முழுக்கவனமும் தனது உடன் பிறப்புகள் மேல்தான். அவர்களுடைய படிப்பு, உடுப்பு, உணவு என்பவற்றில் மிக அக்கறையாகக் குறைவில்லாது பார்த்துக் கொள்ளுகிறான். அவன் தனது விஷயங்களில் பெரிதாகக் கவனம் எடுப்பதில்லை. அவன் வயதை ஒத்தவர்கள் போல அவன் நடந்து கொள்வதில்லை. அவனிடம் இருந்த குறும்புத்தனங்கள் யாவும் இருந்த இடம் தெரியாது பறந்து போயின. அவன் ஒரு விடலைப் பருவச் சிறுவனாக இல்லை, வளர்ந்த பெரிய மனிதனுக்குரிய பொறுப்புணர்வுடன் நடந்து கொள்ளுகிறான்.

ஆனால் தாய் சின்னி மாத்திரம் “என்றை பாலன்..... என்றை பாலன்.....” என பெருமையுடன் கண்கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவன் எந்த நேரமும் வேலை வேலை என்று ஓய்வில்லாது அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். தாய் சின்னிக்கு இயலாத நாட்களில் அவன் தனித்துக் கூலிவேலைக்குச் செல்வதற்கு ஆரம்பித்து விட்டான். அவனைச் சிறுவன் என்று எவரும் ஒதுக்குவதில்லை. அவன்வேலை செய்யும் வேகம் செயற்திறன் கண்டு அவனை விரும்பி வேலைக்கு அமர்த்துகிறார்கள்.

அவன் தன்னைப் பற்றிக் கவலை இல்லாமல் திரிகிறான் என்பது தாய் சின்னி மனதிலுள்ள ஒருகவலை,

அவன் தலைமுடி நன்றாக வளர்ந்துவிட்டது. அவன் அழகுத் தோற்றத்தை அது கேவலப்படுத்துவதாகத் தாய் கருதுகிறாள். “தம்பி தலைமயிரை வெட்டன் மேனை!” என பல தடவைகள் சொல்லி விட்டாள். அவள் சொல்லும் போதெல்லாம் “வெட்டுவமம்மா.... வெட்டுவமம்மா....” என்று கடத்திக் கொண்டு திரிகிறான். தாய் அவனை விட்டுவிடுவதாக இல்லை. தொடர்ந்து அவனுக்கு நெருக்கடி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவன் வேலை முடிந்து வீடு வந்து, வழமையாக அவனுக்கு முடி வெட்டி விடுகிறவர்களைத் தேடி போவான். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் ஓய்வாக வீட்டில்

இருப்பதில்லை. அவர்களைச் சந்திப்பதற்கு இயலாமல் காலம் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

தருமன் போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக்காரர்களுக்கு முடிவெட்டி சவரம் செய்துவிடுவதற்கு நாவிதர்கள் இல்லை. ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக்குள் சிலர் முடிவெட்டப் பழகி, ஓய்வாக இருக்கும் நேரங்களில் உறவினர்கள் நண்பர்களுக்கு ஒரு உதவியாக அதைச் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கும் அந்த உதவியைச் செய்வதற்கு நேரகாலம் இருக்க வேண்டுமல்லவா?

“இப்ப சிலர் சலூனாக்குப் போகினம், நீயும் போவிட்டு வாமேனை” என்கிறாள் ஒரு தினம் தாய்.

“அண்டைக்கு வேலைக்குப் போகேலாது”

“ஒரு நாள்தானே! உனக்கு ஆறுதலும் வேணும், போவிட்டு வா”

“சரியம்மா”

“எப்பிடிப்போகப் போறாய்?”

“நடந்துதான்.....”

“நீ நடக்க வேண்டாம், வாடைச் சயிக்கள் ஒண்டு எடுத்துக் கொண்டுபோ”

“வீண் சிலவு”

“சிலவில்லாமல் என்ன காரியம் நடக்கும்?”

தாயின் சொற்கேட்டு வாடகைச் சைக்கிள் ஒன்று வாங்கிக் கொண்டு அண்மையில் இருக்கும் பட்டினத்துக்குத் தருமன் புறப்பட்டான்.

அந்தச் சிறிய பட்டினத்தில் அவன் முதலில் இரண்டு சலூனர்கள் தென்படுகின்றன. அந்தச் சலூனர்கள் ஒவ்வொன்றின் வாசலிலும் முழுக்கதவு திறந்து விடப்பட்டிருக்கிறது. தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைவதற்கு வசதியாக வாசலில் இன்னொரு அரைக்கதவு. அந்தக் கதவில் வெகு சுத்தமாகத் துடைத்து விடப்பட்டிருக்கும் பச்சை வண்ணக் கண்ணாடி பளபளக்கிறது. கமகமக்கும் சாம்பிராணிப்புகை

உள்ளே இருந்து பரவுகிறது. கிடுகிடு கத்திரிக்கோல் சத்தம் காதில் வந்து விழுகிறது.

அந்தச் சலூன்களுக்குள் தான் நுழைய முடியாதென்பது தருமனுக்குத் தெரியும். இருந்தும், அந்தச் சலூன் ஒன்றுகள் சென்று முடி வெட்டிக் கொண்டு சென்றால் என்னவென ஒருகணம் யோசித்தான். கூலித்தொழில் செய்யும் அவனைப் பலர் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் கண்ணில்பட்டால் போதும்; செம்மையாக அடிபோட்டு, கால், கையை முறித்து அனுப்புவார்கள் அந்த விபரீதம் வேண்டாம். “துட்டரைக் கண்டால் தூரவிலகிப்போ” என்றெல்லவா சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணியவாறு, அவன் சந்திக்கு வருகிறான். அங்கிருந்து சுமார் நூறு மீற்றர் தூரத்தில் ஒரு சலூன் அவன் கண்களில் படுகிறது. அந்தச் சலூனைப் பார்த்ததும் அதுதான் தங்களுக்குரிய சலூன் என்பதை அவன் விளங்கிக் கொள்ளுகிறான்.

தென்னோலைக் கிடுகினால் கூரை வேய்ந்த ஒரு கொட்டில், அந்தக் கொட்டிலுக்குச் சுவர் என்று ஒன்றுமில்லை. சுற்றிவரசின்னஞ்சிறிய மண்பிட்டி, அந்தப் பிட்டியின் மேல் சுவர்போலச் சாக்குத் தட்டிகள், அதே தட்டியில் சாக்குக்கதவு, அது திறந்தபடியே கிடக்கிறது.

அவன் தயங்கித்தயங்கி உள்ளே வருகிறான். கதவுக்கு நேரே நடுக்கப்புடன் சேர்த்து ஒருமேசை. அதன் மேல் ஒரு முழு நீளக் கண்ணடி, அதற்கு முன்னுள்ள கதிரையில் ஒருவர் தலை குனிந்து இருக்கிறார். அவர் தலை முடியைக் கத்திரிக்கோல் சீப்பு, கைகளில் பிடித்து ஒருவர் வெட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்.

முடி வெட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றவர் கண்ணாடியில் தருமனைக் கவனித்து விடுகிறார். “வாருங்கோ தம்பி..... வாங்கிலே இருங்கோ!” எனச் சொல்லிக் கொண்டு தனது வேலையில் கவனமாக இருக்கிறார். பக்கங்களுக்கு ஒன்றாக இரண்டு வாங்குகள் உள்ளே போடப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் நிரம்பி, இருப்பதற்கு இடமில்லாமல் சிலர் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தலை மயிர் வெட்டுகிறவர் நல்ல கறுவல், நெடுவல், சின்ன வண்டி, பீடி தொடர்ந்து புகைத்துப் புகைத்து உதட்டில் ஒரு வெள்ளை. ஓயாது பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் உதட்டிலுள்ள பீடி நர்த்தனமாடுகிறது. அவர் இந்தியாவில் பரமக்குடியில் பிறந்தவர் என்பது பின்னர் அறிந்து கொண்டான். இலங்கைக்கு வந்த பின்பே இந்தத் தொழில் பழகியதாகக் சொல்லுவார். சில சமயம் இந்தியாவில் பெரிய சாதிக்காரர்களுக்கே தான் முடி வெட்டுகிற ஆள் எனப் பெருமையாகக் கூறுவார்.

அங்கே இருக்கின்றவர்கள் வந்து சேர்ந்து ஒழுங்கின்படி தான் முடிவெட்டு விடுவேன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார். ஆனால் சிறுபிள்ளைகளை ஏமாற்றி ஏமாற்றி நீண்டநேரம் காத்திருக்க வைத்துவிடுவார். அவருந்தான் என்ன செய்வார்! இந்த மக்களுக்கு இந்தப் பகுதியிலுள்ள ஒரேயொரு சலூன்.

தருமனை நீண்டநேரம் அங்கு தரித்திருக்கச் செய்து விட்டார். அவன் முடிவெட்டி முடிந்து, சலூனை விட்டு வெளியே வருகிறான். நேரம் மதியந்தாண்டி மேலும் காலங்கடந்து விட்டது. அவன் வயிற்றைப் பசிகிள்ள ஆரம்பித்து விட்டது. விரைவாக வீடு போய்ச் சேர்ந்தால் அம்மா ஆக்கி வைத்திருக்கும் உணவு கிடைக்கும். ஆனால் அவன் பசிக் கொடுமைக்கு உடனடியாக அந்த உணவு உண்ணக் கிடைக்காது. முடிவெட்டி விட்டு வீட்டுக்கு வந்தால், கிணற்றுக்குச் சென்று தோய்ந்து குளித்த பிறகே உணவு கிடைக்கும். தாய் சொல்லை மீறித் தட்டிக்கழிக்க இயலாது. இப்போதுள்ள நிலையில் காத்திருக்க வயிறு தாங்காது. பசியைக் கொஞ்சம் தாடாத்த வேண்டுமானால் சிறிய ஒரு உணவாவது உண்ண வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கிறான்.

சயிக்கிள் வண்டியில் ஏறி சந்தியிலுள்ள தேநீர்க் கடைமுன் வந்து தரித்து நிற்கிறான். கடை வாசலில் ஒரு ஓரமாகச் சயிக்கிளை நிறுத்திவிட்டு கடைவாசலுக்கு நேரே வருகிறான்.

தயங்கிக் கொண்டு சிறிது நேரம் அங்கே நிற்கிறான். அந்தத் தேநீர்க் கடையின் முதலாளி, பரிசாரகர் எல்லாம் ஒருவர்தான், கடைவாசலுக்கு நெருக்கமாக, உள்ளே தனது மேசையில்

அமர்ந்திருக்கும் முதலாளி கடைக்கு வெளியே வருகிறார். வாசலில் தயங்கிக் கொண்டு நிற்கும் அவனத் தலைமுதல் கால்வரை ஏற இறங்க ஒரு தடவை பார்த்து ஆளை அளக்கிறார். அந்த ஒரு பார்வையிலேயே அவனை இனங்கண்டு, “நீ உள்ளாளோ? வெளியாளோ?” என அதிகாரத்துடன் வினவுகிறார். அந்தக் கேள்வி உடனடியாக அவனுக்குப் புரியவில்லை. இப்படியொரு கேள்வி இன்றுதான் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கப்படுகிறது. சட்டென்று என்ன பதில் சொல்வதென்று அவனுக்குப் புலனாகவில்லை. அவன் வாயில் வார்த்தைகள் எதுவும் வரவில்லை. அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதறியாது பேந்தப் பேந்த முழித்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.

“நீ வெளியாள்தானே!” அலட்சியமாகத் திரும்பவும் முதலாளி வினவுகிறார்.

அவர் கேட்கும் தொனியில் அவர் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமென அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவர் கேட்டுக் கொண்டு நிற்பது என்ன என்பதும் அவனுக்குச் சற்றுப் புரிகிறது. “ஓம்” என மெல்லத் தலை அசைக்கிறான்.

“வாய்க்குள்ளை என்ன கொளுக்கூட்டையா கிடக்கு!..... சரி, என்ன வேணுமெண்டு கெதியாச் சொல்லு” சினத்துடன் அவசரப்படுகிறார்,

“இரண்டு வடை, ஒரு ரீ” என்கிறான் மெல்ல,

“உழுந்து வடையா? பருப்பு வடையா?”

“உழுந்து வடை”

“ரீயா....? பிளேன் ரீயா....?”

“பிளேன் ரீ.....”

“அதுதான் கேட்டனான்.....! உங்களுக்கெல்லாம் பால்விட்டுத் தேத்தண்ணி குடிச்சு எங்கே பழக்கம்!” நக்கலாகச் சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே போகிறார்.

இங்கே தான் வந்திருக்கக்கூடாதென்று இப்போது அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

கடைமுதலாளி இரண்டு வடைகளை எடுத்து ஒரு காகிதத்தில் பொதிந்து வந்து அவனிடம் கொடுத்து விட்டு, தேநீர் தயாரிப்பதற்கு உள்ளே திரும்புகிறார்.

இந்த வடைகளைத் தின்பதிலும் பார்க்க, பசிவயிற்றுடன் வீட்டுக்குப் போயிருக்காலமென மனதில் நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். இங்கு வந்து மாட்டிக் கொண்டு விட்டேனே.... என மனம் வருந்திய வண்ணம் அவசரமாக வடைகளைத் தின்ன ஆரம்பிக்கிறான்.

கடைக்குள்ளே சென்ற முதலாளி தேநீர் தயாரித்து, அதனைச் சோடாப்போத்தல் ஒன்றுக்குள் விட்டு சுடச்சுடச் கொண்டு வந்து அவனிடம் நீட்டுகிறார்.

அவன் வடை தேநீருக்குரிய காசை எடுத்து முதலில் அவர் கையில் கொடுத்து விட்டு, பிறகு தேநீர்ப் போத்தலை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான்.

முதலாளி கடைக்கு உள்ளே போகிறார்

இருவர் தேநீர் பருகுவதற்கு அங்கே வருகிறார்கள். அவனைக் கடந்து உள்ளே போகும்போது, ஏளனமாகப் பார்த்து உதட்டுக்குள் நகைக்கிறார்கள்.

அவன் இதுவரை பட்ட அவமானத்தால் உள்ளம் சாம்பிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

கையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு நிற்கும் தேநீர்ப் போத்தல் அவன் நெஞ்சைச் சுடுகிறது.

கைமண்டை, பிறகு சிரட்டை அனுபவங்கள் அவன் நினைவுக்கு வருகின்றன.

இன்று போத்தல்.

இந்தத் தேநீரைக் குடிப்பதா? விடுவதா?

சிலகணம் மனதுக்குள் போராடுகிறான்.

தேநீர்க்கடைக்குள் இருக்கின்றவர்களைக் கவனிப்பதில் முதலாளி அக்கறையாக இருக்கிறார்.

தான் தொடர்ந்து அங்கே நின்று கொண்டிருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. போராடிக் கொண்டிருக்கும் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான்.

தேநீர் போத்தலை வீசிக்கீழே ஏறிகிறான். பாய்ந்தோடிச் சென்று சயிக்கிளை எடுத்து குதித்தேறிக் கொண்டு வேகமாக ஓடி வருகிறான்.

முதலாளிக்கு ஏதோ நடந்திருக்கிறதென்ற ஒரு அசுகை தெரிகிறது. அவர் வெளியே வந்து பார்க்கிறார். அவன் சயிக்கிளில் தூரப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான்.

அவனுக்குத் கொடுத்த தேநீர் போத்தல் நிலத்தில் சரிந்து கிடக்கிறது. அதனுள் ஊற்றிக் கொடுத்த தேநீர் வழிந்து நிலத்தில் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஏதனம்

உலகில் எல்லாமே மாறும் இயல்புடையவை என்பது மாறாத ஒரு பொது விதி என்பார்கள். ஆனால் தருமனின் தந்தை செல்லனைப் பொறுத்தவரை இது பொய்த்துப் போன விதி. அவரில் பெரிதாக மாற்றம் ஒன்றும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து கொண்டிருந்த மகன் தருமன் முற்றாக அதைக் கைவிட்டு விட்டான் என்பது அவருக்குத் தெரியவந்தது. மகனை அழைத்து விசாரித்து ஒரு வார்த்தை அவர் கண்டிக்கவில்லை. கடிந்து ஒருவார்த்தை கூறவில்லை. மாறாக மனதுக்குள் அவர் மிகவும் மகிழ்ந்தார்.

“இவன் படிச்சென்ன ஏசண்டுத்துரையாக வரப்போறானே! கூலிக்காரன் பிள்ளை கூலி வேலைக்குப் போக வேண்டியதுதான். நான் உழைச்சுப் போட சும்மா திண்டு திண்டு போட்டுத் திரியாமல் இரண்டு காசு உழைக்கட்டும்” எனச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். என்றைக்காவது இருந்து விட்டொருநாள் தனது உழைப்பில் ஒன்றைப் பாதியை மனைவி கையில் தானம்போலக் கொடுத்து வந்தவர் இனி அதுவும் கொடுக்க வேண்டியதில்லையென மனதில் முடிவு செய்தார். “மேன் தலை நீட்டி விட்டான்” என்று பலருக்கும் சொல்லித் திரிந்தார். அப்படிக்கூறி மகன் குடும்பத்தைக் கவனிக்கிறான் என்று சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கோபாலன் விடுமுறையில் வீடு வரும் சந்தர்ப்பங்களில் தருமனைத் தேடிச் சென்று சந்திப்பதற்குத் தவறுவதில்லை. அவன் குடும்ப நிலைமைகளை அக்கறையுடன் விசாரிப்பான். தருமனின் இளைய உடன்பிறப்புகளின் கல்வி பற்றிச் சிரத்தையுடன் கேட்டறிவான். அவர்கள் படிப்பதற்கு வேண்டிய ஆலோனைகளைச் சொல்லுவான். அவர்களுக்குத் தன்னால் முடிந்த உதவியைத் தயங்காது செய்வான்.

தருமன் மிகச் சின்னவயதில் தனது குடும்பத்துக்காகக் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துக் கொண்டிருப்பதை நினைத்து மனம் கலங்குவான். சிறுவயதில் குறும்புகள் செய்வதில் தருமன் பெயர் எடுத்தவன். அவன் செய்யும் குறும்புகளில் அவனிடமிருந்த திறமை வெளிப்படும். இப்போது அந்தத் திறமைகளை அவனிடம் இருக்கும் குடும்பப் பொறுப்புக் கூடாகக் கோபாலன் அவதானிக்கிறான். தருமன் பள்ளிப்படிப்பைத்தான் தொடர முடியாமல் போனது. ஆனால் நல்ல நூல்களை வாசிக்க வைக்க வேண்டுமென்பது கோபாலன் விரும்பம். அவன் நூல்கள் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்து அவைகளைப் படிக்குமாறு தருமனை ஊக்குவித்தான். பின்னர் தான் கொடுத்த நூல்கள் பற்றி அவனுடன் உரையாடினான்.

அவர்கள் இருவரும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம் சந்தித்துத் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். இருவரும் சேர்ந்து சினிமாப் பார்ப்பதற்கு ஒன்றாகக் கூடித் தியேட்டருக்குச் சென்றார்கள். சிலதினங்களில் யாழ்ப்பாண நகரத்துக்கு இருவரும் கூடிப்போனார்கள். சினிமாப் பார்ப்பதற்காகவே போவதாக வீடுகளில் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

தருமன் தாய் சின்னி, படித்த பிள்ளை கோபாலனுடன் மகன் சினேகிதமாகக் கூடித் திரிவது கண்டு தனக்குள்ளே பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறான்.

கோபாலன் தந்தை சங்கரன், மகன் தவறான வழியில் போக மாட்டெனத் திடமாக நம்புகிறார்.

கோபாலன் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் கல்லூரியில் இடதுசாரிச் சிந்தனையுள்ள ஆசிரியர் ஒருவர் அவனுக்குக் குருவாக வந்து வாய்த்தார். அவருடைய கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட மாணவர்களுள் கோபாலனும் ஒருவன். கோபாலன் தருமனை அழைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாண நகரம் செல்வது சினிமாப் பார்ப்பதற்கல்ல. அங்கு சென்று இடதுசாரித் தலைவர்கள் சிலரைச் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் நடத்தும் வகுப்புகளில் கலந்து கொண்டார்கள்.

தருமனைக் குடும்பப்பாரம் அழுத்தத் தொடங்கியது. தாய் சின்னியால் முன்னர்போலக் கூலிவேலைக்குப் போய் வருவதற்கு

முடியவில்லை. அவள் நோயாளியாகி உடல் தளர்ந்து போனாள். பிள்ளைகள் இப்போது வளர்ந்து விட்டார்கள். அதனால் குடும்பச் செலவுகள் அதிகரித்து விட்டன. தருமன் எப்படிக் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும் ஒரு ஆள் கூலி தான் வாங்க முடிகிறது. அவன் கடும் உழைப்பாளி என்று கண்டு அவனுக்குக் கூலியை யார் கூட்டிக் கொடுப்பார்கள். தனது உழைப்பு சுரண்டப்படுகிறது என்பதை இப்போது அவன் விளங்கிக் கொள்ளுகிறான். ஆனால் அந்தக் கூலியும் கிடைக்காது போனால் குடும்பச் செலவுக்கு என்ன செய்வது? குடும்பத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய இயலாது அவன் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருக்கிறான். அதிக வருமானம் கிடைக்கும் வேறொரு தொழிலைச் செய்யலாமென்றால், என்ன தொழில் செய்யலாம்? அவன் ஒரு முடிவு எடுக்க இயலாது மனம் குழம்பிக் கொண்டு திரிகிறான்.

தருமனின் குடும்பநிலைமைகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்தவர்கள் கோபாலன் தவிர வேறு எவருமில்லை. அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகப் பறப்பட்டு வெளியில் செல்லும் தருணங்களில் தருமன் செலவு செய்வதற்குக் கோபாலன் அனுமதிப்பதில்லை. தருமன் முந்திக் கொண்டு செலவு செய்வதற்கு முற்பட்டால் கோபாலன் அதற்கு இடமளிப்பதில்லை. தங்களுக்குள் எந்தப் பேதமும் வேண்டியதில்லை யெனத் தடுத்தி விடுவான். தருமனின் பொருளாதார நிலையை எவ்வாறு உயர்த்துவது என்று கோபாலன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கோபாலன் தந்தை ஒருநாள் ஆள் அனுப்பி தருமனை வீட்டு அழைக்கிறார்.

தருமன் தயங்கிக் கொண்டு அங்கு வந்து சேருகிறான். கோபாலன் தந்தை பொதுவாக அவன் குடும்பநிலைமைகள் பற்றி முதலில் விசாரிக்கிறார். பின்னர் அவனிடத்தில் நேரடியாகவே கேட்கிறார்.

“சீவல் தொழில் செய்கிறது உனக்கு விருப்பமா?”

அவன் அப்படி ஒரு கேள்வியை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அதனால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பலமாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்! மரமேற வெட்கப்படுகிறியா?” அவன் மௌனம் கண்டு அவர் கேட்கிறார்.

“இல்லை..... இல்லை.... அப்பிடயில்லை” அவன் உடனடியாக மறுக்கிறான்.

“தம்பி கள்ளு எங்களுக்கு ஒரு இயற்கைப்பானம். அதை அளவாகக் குடித்தால் மருந்தாக இருக்கும். அளவுக்கு மிஞ்சினால் எல்லாம் நஞ்சுதான். அளவுக்கு மீறினால் அமுதமும் நஞ்சு”

“நான் தினமும் வேலைக்குப் போய் வாங்கிவாற கூலியிலேதான்....”

“எனக்கு விளங்குது... ஒரு வருஷம் என்னோடை நிண்டு வேலை பழகு, பழகும் வரை நான் உனக்குச் சம்பளந்தாறன். பிறகு நீ தனியாகத் தொழில் செய். அதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் நான் செய்து தாறன்” அவர் சொல்லி முடிக்கிறார்.

“சரி.... நான் வந்து தொழில் பழகிறன்” தருமன் சம்மதிக்கிறான். கோபாலன் தாய் முகமலர்ச்சியுடன் கொடுத்த தேநீரை வாங்கிப் பருகிவிட்டு, அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படுகிறான்.

இதெல்லாம் கோபாலன் வேலையென நன்றியுடன் அவன் நட்பை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறான்.

கோபாலன் சர்வகலாசாலை மாணவனாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்று பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்வதற்காகப் பேராதனைக்குச் சென்று விட்டான்.

தருமன் இப்போது கூலித்தொழில் செய்வதை முற்றாகக் கைவிட்டு, கள் இறக்கி விற்பனை செய்யும் தொழிலில் ஈடுபாட்டுடன் செய்து குடும்பத்தைக் குறைவில்லாது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவனைக் கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் சங்கத்தில் ஒரு அங்கத்தவராகக் கோபாலன் தந்தை சங்கரன் இணைத்து வைத்திருக்கிறார்.

தருமன் சங்கத்தலைவருடனும் இடதுசாரித் தலைவர்களுடனும் நெருக்கமான உறவை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இடதுசாரித் தலைவர்கள் நடத்தும் அரசியல் வகுப்புகள், கருத்தரங்குகள் எங்கு நடந்தாலும், தனது கிராமத்தில் வாழும் இளைஞர்கள் சிலரை அவன் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று சமூகம் கொடுக்கிறான்.

அந்தச் சந்திப்புகள் மூலம் பலரது தோழமையைச் சம்பாதித்திருக்கிறான். சாதி, மதம், கடந்து அனைவரும் தோழமையுடன் உறவாடும் ஒரு புதிய உலகத்தில் அவனும் ஒருவனாக வாழ்கிறான்.

கோபாலன் பேராதனையில் இருந்து இடையிடையே கடிதங்கள் எழுதி, இங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சமூக மாற்றங்கள் பற்றி அக்கறையுடன் விசாரிப்பான்.

அவனுக்குத் தகவல்கள் தெரிவிக்கும் போது அவன் படிப்புக் குழம்பிப் போய்விடக் கூடாதென்ற அக்கறையுடன் தருமன் பதில்களை எழுதுவான்.

கோபாலன் ஊருக்கு வரும் சந்தர்ப்பங்களில், தருமனுடனும் ஏனைய தோழர்களுடனும் இணைந்து முன்னர் போல அரசியல் வகுப்புகளுக்குச் சென்று வருகிறான்.

அவன் தனது பட்டப்படிப்பை முடித்து ஊருக்கு வந்து சிலகாலம் வீட்டில் தங்கி இருந்தான். அஞ்சிஅஞ்சி அடங்கிக் கிடக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூக இளைஞர் மத்தியில் விழிப்புணர்வினை ஊட்டுவதில் அவனும் தருமனும் சேர்ந்து அக்கறையுடன் செயற்படுகிறார்கள்.

வடபிரதேசத்தில் இதுவரை இல்லாத புதிய ஒரு சூழ்நிலை கருக்கட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் தங்கள் உரிமைகளை வென்றெடுக்கும் எழுச்சி உக்கிரம் பெறுகிறது. ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டாடப்பட்ட ஆதிக்க சக்திகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் புத்தெழுச்சி கண்டு சும்மா கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா?

அந்த எழுச்சியை ஒடுக்கி விடுவதற்கு தங்கள் சமூக அரசியல் அதிகாரங்களைத் தந்திரமாகக் கையாளத் தொடங்கினர்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், முற்போக்குச்சக்திகள், இடதுசாரிகள் அனைவரும் ஒன்றாக அணிதிரண்டு சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகத் தீவிரமாகச் செயற்படுவதற்குத் தீர்மானிக்கின்றார்கள்.

யாழ்ப்பாண நகரத்துத் தேநீர்க்கடைகள் சகல மக்களுக்கும் சமத்துவமாகத் திறந்து விடப்பட்டு பத்தாண்டுகாலம் கழிந்து போனது. அதன் பிறகு ஏனைய எந்தவொரு பகுதியிலும் தேநீர்க்கடைகளில் சமத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. அவர்களாக முன் வந்து சமத்துவமாக திறந்து விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இயலாது.

உரிமை குறைந்த மக்கள் எவரோ, அவர்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பெறுவதற்காகப் போராட வேண்டும். தமக்கு ஆதரவான சக்திகளை தம்முடன் இணைத்துப் பலத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். போராடாமல் உரிமையைப் பெற்றுக் கொண்ட வரலாறு எங்குமே இல்லை.

தேநீர்க்கடைப்பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம் இரண்டையும் தீவிரமாக முன்னெடுப்பதற்கு உறுதியான முடிவை எடுக்கிறார்கள்.

இந்தப் போராட்டங்களை வெளியார் மாத்திரம் செய்து முடித்து விட்டுப் போவதில் பயனில்லை. அந்தந்தப் பிரதேசத்து மக்கள் துணிச்சலுடன் போராட்டங்களில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். தங்கள் பகுதியில் தமக்குரிய உரிமைகளை அவர்கள் பின்னரும் தொடர்ந்து தக்க வைக்க வேண்டும்.

இடதுசாரிகள், முற்போக்குச்சக்திகள், நல்லெண்ணம் கொண்டவர் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஒரே அணியில் திரண்டு வலிகாமம், தென்மராட்சிப் பகுதிகளில் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தார்கள். அந்தப் பகுதிகளிலுள்ள தேநீர்க் கடைகளில் போராட்டங்களை நடத்தியே உரிமைகளைப் பெறவேண்டி நேர்ந்தது.

தருமன், கோபாலன், அவர்கள் கிராமத்து இளைஞர்கள் சிலர் எல்லா வெகுசனப் போராட்டங்களிலும் இணைந்து நின்றார்கள்.

வடமராட்சிப் பகுதியில் நடைபெற்ற தேநீர்க்கடைப் போராட்டத்தில் தருமனும், கோபாலனும் இளைஞர்களும் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தில் தேநீர்க்கடைப்பிரவேசம் நடைபெற்று முடிந்து, பதினொரு ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகும் வடமராட்சியிலுள்ள தேநீர்க்கடைகள் அனைவருக்கும் சமத்துவமாகத் திறந்து விடப்படவில்லை.

தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம் செய்கின்றவர்கள் ஒரு குழுவாக அந்தப் பட்டினத்துக்கு வந்தார்கள்.

தருமன் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் தேநீர்ப் போத்தலைக் கீழே வீசி எறிந்து விட்டு ஓடிப்போனானல்லவா? அந்தத் தேநீர்க்கடையை நோக்கி அவன் வருகின்றான். அவனுக்குப் பின்னே கோபாலன். அவனைத் தொடர்ந்து இன்னும் நான்குபேர் தேநீர்க்கடைக்குள்ளே நுழைகிறார்கள். கடை வாசலில் பலர் வந்து கூடி நிற்கிறார்கள். வேடிக்கை பார்க்கின்றவர்கள் பட்டினத்து வீதிகளில் அங்கங்கே கூடுகிறார்கள்.

தருமன் அந்தத் தேநீர்க்கடையின் உட்பகுதியை நோட்டமிடுகிறான். அந்தக் கடையில் பெரிதாக ஒரு மாற்றமும் நடைபெறவில்லை. அவன் அப்போது சந்தித்த கடை முதலாளி இப்போதில்லை. அவருக்குப் பதிலாக அவர் மகன் இன்று கடை உரிமையாளராக இருக்கிறார். அன்று சிப்பந்திகள் இல்லாத தேநீர்க்கடையில் இன்று இருவர் நிற்கிறார்கள்.

அவர்கள் கடைக்குள்ளே நுழைந்ததும் முதலாளி முகம் மாறுகிறது. அவர்களை ஒரு தடவை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு மௌனமாகத் தனது மேசை முன் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும், அந்தத் தேநீர்க் கடை இயங்காது ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டது போன்ற பிரமையை ஊட்டுகிறது.

சிப்பந்தி ஒருவர் நீர்கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் “பொயிலர்” அருகே நிற்கிறான். இன்னொருவர் சாப்பாட்டு மேசை ஒன்றுக்கருகே நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

தருமன் எல்லாரையும் முந்திக் கொண்டு “ஆறு ரீ” எனத் தேநீருக்கு ஓடர் கொடுக்கிறான்.

“பொயிலர்” அருகே நின்று கொண்டிருக்கும் சிப்பந்தி உரிமையாளரான முதலாளியைப் பார்க்கிறான்.

முதலாளி சம்மதம் தெரிவித்து மெல்லத் தலையை அசைக்கிறார்.

சிப்பந்தி விரைவாகத் தேநீர் தயாரித்து, கறள் படிந்த மூக்குப் பேணிகளில் விட்டு, தூக்கி வந்து அவர்கள் முன் வைக்கிறான்.

தங்கள் வருகை பற்றி அறிந்து, முன்கூட்டித் திட்டமிட்டுத் தயாராக இருந்த கறள் பேணிகள் அவை என்பது அவர்களுக்குப் புகிறது.

“கிளாஸிலே கொண்டு வா” என்கிறார்கள் எல்லோரும் ஒரே குரலில்,

சிப்பந்திக்குச் செய்வதென்ன என்று விளங்கவில்லை. அவன் மீண்டும் முதலாளி முகத்தை பார்க்கிறான்.

முதலாளிக்கு முகம் சிவந்து விட்டது. அவர் செய்வதறியாது முடுமுடுக்கிறார். பின்னர் மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு கடைச்சிப்பந்தியைப் பார்த்து உடன் பாடாகத் தலையசைக்கிறார்.

சிப்பந்தி அவர்களிருக்கும் மேசைக்கு வந்து கறள் மூக்குப் பேணிகளுடன் தேநீரைத் தூக்கிச் செல்கிறான். சற்று நேரத்தின் பின்னர் கிளாஸுகளில் தேநீர் கொண்டு வந்து பழையபடி அவர்கள் முன் வைக்கிறான்.

அவர்கள் தேநீரை மெல்லப் பருகுகிறார்கள். பின்னர் எழுந்து வந்து முதலாளியின் மேசை மீது தேநீருக்குரிய பணத்தை வைத்துவிட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.

அதன்பின்னர் அடுத்த தேநீர்க் கடை நோக்கி எல்லாரும் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கோபாலனுக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்து சில ஆண்டுகள் சொந்த ஊரோடு பணிபுரியக் கிடைத்தது. பின்னர் மலையத்துக்கு மாற்றலாகி அங்கு வந்தார். மலையகத்தில் சிறிய ஒரு பட்டினத்துக்கு மிக அண்மையில் இருந்தது, மாற்றலாகி வந்திருக்கும் கோபாலன் கற்பிக்கும் வித்தியாலயம். அந்த வித்தியாலயத்தைச் சுற்றிவர, பச்சை வண்ணச் சமுத்திரமாக விரிந்து பரந்து கிடக்கும் பசுமையான தேயிலைத் தோட்டங்கள். தேயிலைத் தோட்டங்களில் உழைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டு குச்சு லயன்களில் குடியிருக்கும் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் அந்த வித்தியாலத்து மாணவர்கள். தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் பிள்ளைகள் ஒரு சிலரும் அங்கு படிக்கிறார்கள்.

கோபாலனுக்குத் தோட்டத்தொழிலாளர்களுடன், அவர்கள் பிள்ளைகளான மாணவர்களுடன் பழகவும் அவர்களை விளங்கிக் கொள்ளவும் கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பு இந்த மலையக வாழ்வு, அவருக்கு இதுவரை கிட்டாத பல அனுபவங்களை அங்கு பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, பகுதிகளில் இருந்து வந்திருப்பவர்களும், சில முஸ்லீம்களும் அங்கு ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிகிறார்கள். பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த தனியார் ஒருவர் கொண்டு நடத்தும் ஒரு விடுதியில் வாடகை கொடுத்து அறை ஒன்றில் கோபாலன் தங்கி இருக்கிறார். ஏனைய ஆசிரியர்களும் அங்குதான் தங்கி இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் ஓய்வு நேரங்களில் பொழுதுபோக்குவதற்குரிய வசதிகள் அந்தச் சிறிய பட்டினத்தில் இல்லை. அங்கிருந்து பஸ் வண்டியில் ஏறி, பல கிலோ மீற்றர் தூரம் பயணம் செய்து பெரிய நகரமொன்றுக்குப் போய் வரவேண்டும். அப்படி அடிக்கடி போய்வருவது அவர்களுக்கு வசதிப்படுவதில்லை. தாங்கள் தங்கி

இருக்கும் விடுதிக்குள்ளே அடைந்து கிடப்பதற்கும் அவர்களுக்கு முடியவில்லை. அதனால் மாலைவேளைகளில் தேயிலைத் தோட்டங்களை ஊடறுத்துச் செல்லும் வீதிகளில், விழிகளுக்கு விருந்தாகும் ரம்மியமான காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த வண்ணம் சிறிது தூரம் நடந்து சென்று, பின்னர் திரும்பிவருவார்கள்.

அந்தச் சமயங்களில் அவர்களிடம் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருக்கும் மாணவர்களில் சிலர் கண்டு கொண்டால் போதும். ஆசிரியர்கள் உடனே விடுதிக்குத் திரும்பிச் செல்ல விடமாட்டார்கள். ஆசிரியர்களை மதிக்க, கௌரவிக்க, அவர்களிடந்தான் மற்றையவர்கள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் ஆசிரியர்களை அன்பாகத் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைப்பார்கள். தோட்டத்தில் கணக்குப்பிள்ளை, கிளாக்காக உத்தியோகம் பார்க்கின்றவர்களின் பிள்ளைகள் மாத்திரம் ஆசிரியர்களைத் தங்கள் இல்லங்களுக்கு அழைக்கமுடிகிறது. சாதாரண வசதிகள் எதுவுமில்லாது ஏழ்மையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஏழைத்தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள், ஆசிரியர்களைத் தங்கள் லயன்களுக்கு வருமாறு விரும்பி அழைப்பார்களா? மாணவர்கள் சிலர் சில சமயம் வித்தியாலயத்தில் வைத்து ஆசிரியர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்து விட்டுப் போவார்கள். பெற்றோர்கள் சிலர் விடுதிக்கு வந்து கௌரவமாக நேரில் அழைப்பதுண்டு. ஆசிரியர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு வந்து விருந்துண்பதும், தங்களோடு பழகுவதும் தங்களுக்கொரு பெருமையாக அவர்கள் கருதினார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி நிலை பற்றி பெற்றோர்கள் சிலர் ஆசிரியர்களுடன் உரையாடுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சிலர் இங்கே கிளாக்கர்களாக, தோட்ட வைத்திய அதிகாரியாகக் கூடமை புரிகிறார்கள். அவர்களைத் தேடிக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் போவதில்லை. அவர்கள் ஆசிரியர்களை விரும்பி தங்கள் வதியுமிடங்களுக்கு அழைப்பதில்லை. அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு நகரத்துக் கல்லூரிகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்தத் தோட்டத்தில் பணிபுரியும் பெரிய கணக்குப்பிள்ளைக்கும், பெரிய கிளாக்குமிடையே பனிப்போர் எப்போதும் தொடர்ந்து நடந்து

கொண்டிருக்கிறது. பெரிய கிளாக்கர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர். பெரிய கணக்குப்பிள்ளை மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அதுதான் அவர்களுக்குள் உள்ள ஒரே பிரச்சனை. பெரிய கிளாக்கருக்குத் தன்னைப்பற்றி, தான் பிறந்த மண்ணைப் பற்றி, ஒருவிதப் பெருமை. தனது குலம் கோத்திரம் மிகத் தொன்மைச் சிறப்பும், மிக உயர்வானதும் என்ற நினைப்பு. மலையகத்தில் பிறந்த கணக்குப்பிள்ளை தனக்கு ஈடாகமுடியுமா? என்ற விதமான கர்வம்.

ஆசிரியர்களை நேருக்கு நேர் அவர் சந்திக்கும் சமயங்களில் அவர்களுடன் இணக்கமான ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டார். சுமுகமாக ஒரு புன்னகை சிந்தமாட்டார். அவர்களை அறிந்தவராகக் காட்டிக் கொள்ளாது பெரிய மனிதன் போல விலகிப் போய்விடுவார்.

பெரிய கணக்குப் பிள்ளையின் பிள்ளைகள் மூவர் வித்தியாலயத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆசிரியர்களை தங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி அழைப்பது ஒரு வழக்கம். பிள்ளைகளின் தூண்டுதலால் பெரிய கணக்குப் பிள்ளை நேரில் வந்து ஆசிரியர்களை விருந்துக்கு வருமாறு சில தருணங்களில் அழைப்பு விடுத்துப் போயிருக்கிறார்.

இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் பெரிய கிளாக்கர் எப்படியோ அறிந்து வைத்திருக்கிறார். ஆசிரியர்கள் தன்னையும் தேடிக் கொண்டு தன் வீட்டுக்கு வரவேண்டும், தன்னைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவர் உள்ளததில் இல்லாமல் போய்விடவில்லை. ஆனால் ஆசிரியர்கள் அவர் எண்ணம்போல் அப்படி வருகிறார்களில்லையே!

பெரிய கிளாக்கர் பல வருடங்களுக்கு முன்பு சாதாரண ஒரு கிளாக்காகத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்த ஒருவர். நீண்ட காலம் அங்கு கடமையாற்றி ஆண்டனுபவித்து இன்று பெரிய கிளாக்கருக்குரிய கதிரையில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் மனைவி அசல் தோட்டக்காரி. பெரிய கிளாக்கர் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள நிலத்தைக் கொத்திப் பண்படுத்திக் காய்கறித் தோட்டம் வைத்திருக்கிறார். தோட்டத்தில் காய்க்கும் காய்கறிகளைப் பிடுங்கி சந்தைக்கனுப்பி காசாக்கி விடுகிறார்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களை வைத்து, தனது மரக்கறித் தோட்டத்தில் வேலை வாங்கி விடுவார். அவர்களுக்கு எந்தவொரு வேதனமும் வழக்கப்படுவதில்லை. பெரிய கிளாக்கர் ஐயாவின் ஆதரவு அனுசரணை ஒன்றே தங்களுக்குப் போதுமானதென்ற மனத்திருப்தியுடன் அவர்கள் செல்வர்கள். சொத்துச் சேர்ப்பதில் ஐயாவிடமிருக்கும் நாட்டம் குறைவானதல்ல. ஐயாவை விட அம்மாவிடமுள்ள அக்கறை மலைபோன்றது. தங்கள் எதிர்காலத்துக்குத் தேவையான சொத்துச் சுகங்களைச் சம்பாதித்து வைக்க வேண்டுமென இடையிடையே சொல்லிக் கொள்வார்.

அவர்கள் ஒறுப்பாக வாழ்ந்து பெரும் செல்வம் சம்பாதித்து வைத்தும் என்ன பயன்? அவர்கள் தேடிக்குவித்து வைத்திருக்கும் செல்வத்தை அனுபவிப்பதற்கு ஒரு குழந்தை இல்லை; ஒரு வாரிசு இல்லை. பெரியகிளாக்கர் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் தனது வேலையில் இருந்து ஓய்வு பெறுவதற்கு இருக்கிறார். அதன்பிறகு தோட்ட நிர்வாகத்துக்குச் சொந்தமான அந்த வீட்டை விட்டு ஐயா வெளியேற வேண்டி வரும். தனக்கென்று வாரிசுகள் பிறந்திருந்தால் வரக்கூடிய இந்த நெருக்கடியில் இருந்து சுலபமாக மீண்டிருப்பார். மகனுக்குத் தோட்ட நிர்வாகத்தின் கீழ் கிளாக் உத்தியோகம் ஒன்று பெற்றுக் கொடுத்து, அந்த மகனைத் தங்களுடன் வைத்திருந்தால் வீடுவிட்டு அவர் குடும்பம் வெளியேற வேண்டி நேராது. அதற்கென்ன செய்யலாம்? அதுதான் நிறைவேறாத கனவாக முடிந்து போயிற்றே!

பெரிய கிளாக்கர் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வாழா இருந்து விடவில்லை. அவர் தீர்க்கமாகச் சிந்தித்துத் தனது இலக்கை அடைவதற்கு ஒரு மார்க்கம் கண்டு பிடித்தார்.

தனது சகோதரி மகனை ஊரிலிருந்து அழைத்து வந்து, தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தித் தோட்டத்தில் ஒரு கிளாக் வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார், சின்னக் கிளாக்கர் தங்குவதற்குத் தோட்ட நிர்வாகம் ஒரு குவாட்டஸ் அவருக்கு வழங்குவதற்கு முன்வந்தது. அதனை வேண்டாமென்று நிராகரித்து விட்டு, மருமகன் தங்களுடன் தங்கி இருக்க பெரிய கிளாக்கர் இடங்கொடுத்தார். மருமகன் மீதுள்ள பாசத்தினால்தான் பெரியகிளாக்கர் இப்படிச் செய்திருக்கிறார் என்று

எல்லோரும் நம்பினார்கள். ஆனால் அவருக்கல்லவா தெரியும் தனது எதிர்காலத்திட்டம்?

பெரிய கிளாக்கரின் மருமகன் சின்னக்கிளாக்கர் பெரிய கிளாக்கர் ஐயா போல நடந்து கொள்வதில்லை. ஆசிரியர்களைத் தேடித் தேடிச் சென்று அவர்களுடன் பேசுவார். எப்பொழுதும் வெகு நெருக்கமாக அவர்களுடன் நடந்து கொள்வார். நெருக்கமான நல்லுறவைப் பேணி வந்தார்.

சின்னக்கிளாக்கருக்கும் ஆசிரியர்கள் மீது ஒருமனக்குறை, கிளாக்கர் வீடுதேடி ஆசிரியர்கள் வருவதில்லை என்ற எண்ணம் அவர் ஆசிரியர்களைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் தங்கள் வீட்டுக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டிருந்தார். பல தடவைகள் அவர் அழைத்த பின்னர் ஒரு தடவை சென்று திருப்புவதற்கு ஆசிரியர்கள் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர் விடுதியில் தங்கி இருக்கும் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆசிரியர்கள் ஐவர் ஒரு ஞாயிறு மாலையில் ஒன்றாகக் கூடி பெரிய கிளாக்கர் வீட்டுக்குச் செல்லக் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்துச் சென்றதுபோல சின்னக்கிளாக்கர் அப்போது வீட்டில் இருந்தார். சின்னக்கிளாக்கருடன் பெரியகிளாக்கர், அவர் மனைவி எல்லோரும் மனம் மகிழ்ந்து ஆசிரியர்களை வரவேற்கிறார்கள். கிளாக்கர் மனைவிக்கு ஆசிரியர்கள் வருகை அளவு கடந்த ஆனந்தம், ஆசிரியர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து தங்களைக் கௌரவிக்கிறார்கள் என்ற மனப்பூரிப்பு.

ஒரு ரீப்போவை நடுவில் வைத்து வட்டமாகப் போடப்பட்டிருக்கும் கதிரைகளில் ஆசிரியர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். பெரிய கிளாக்கர், சின்னக் கிளாக்கர் இருவரும் அவர்களுடன் கதிரைகளில் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உரையாடலுக்கு இடையில் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பெரிய கிளாக்கருக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்க முற்படுகிறார் சின்னக் கிளாக்கர்.

அவரைத் தடுத்து விட்டு எல்லாரையும் எனக்கு நல்லாத் தெரியுமென ஒருவகை அழுத்தத்துடன் கூறுகிறார் பெரிய கிளாக்கர்.

“எங்களை எப்பிடித் தெரியும்?” மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் ஒருவர் பெரிய கிளாக்கரை நோக்கிக் கேட்கிறார்.

“நீங்கள் களுவாஞ்சிக்குடி போடியாற்றை பேரன், விதானை யாற்றை மகன்” அவர் சொல்வது கேட்டு அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்த ஆசிரியர் ஆச்சிரியப்படுகிறார்.

அடுத்திருந்த ஆசிரியரைப் பார்த்து “நீங்கள் நீர்வேலி, நீர்வேலி கந்தசாமி கோவில் ஆதீன கர்த்தாவின் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்” என்கிறார்.

பின்னும் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்.

“மாஸ்ரர், நீங்கள் சில்லாலை வைத்தியபரம்பரையில் வந்தனீங்கள், இப்ப வாத்தியாராக வந்திருக்கிறியள்”

“நீங்கள் தம்பிலுவில், உங்கடைதாய் வழிப்பேரன் உடையார்”

கோபாலனைப் பார்த்து, “வடமராட்சி.....” என்று மாத்திரம் சொல்லிக் கொண்டு நிறுத்திவிடுகிறார்.

ஆசிரியர் விபரங்களைக் கூறிமுடித்து விட்டு, “நான் பழமும் திண்டு கொட்டையும் போட்டவன்” எனப் பெருமையுடன் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்.

கோபாலனுக்குச் சட்டென்று புரிந்து விடுகிறது, தான் யார்? சாதி என்ன? என்பதெல்லாம் அவர் அறிந்து வைத்திருக்கிறார் என்ற உண்மை.

கோபாலன் சாதியை மறைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற வரில்லை ஆனால் அவசியமில்லாது வலிந்து அது பற்றிப் பேசக்கூடாதென எண்ணுகிறவர்.

பெரியகிளாக்கர் மனைவி ஒரு நேயில் பிஸ்கட்டுக்களைப் போட்டு எடுத்து அவர்கள் மத்தியிலுள்ள ரீப்போவின் மேல் வைக்கிறார். பின்னர் ஆனை வாழைப்பழங்கள் சிலவற்றை இன்னொரு நேயில்

கொண்டு வந்து அதையும் ரீப்போ மீது வைத்து விட்டு அவசரமாக உள்ளே திரும்பிப் போகிறார்.

ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தானே நேயுடன் பிஸ்கட்டுக் களை முறையாகக் கொடுத்து உபசரிக்கும் காரியத்தை கிளாக்கர் மனைவி செய்யவில்லை. தேநீர் தயாரிப்பதற்காகவே அவர் அவசரமாகப் போகிறார் என்றே ஆசிரியர்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

“சாப்பிடுங்கோ.....!” என்கிறார் பெரிய கிளாக்கர்.

ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொரு பிஸ்கட் கையில் எடுத்து மெல்லக் கடிக்கிறார்கள்.

பெரிய கிளாக்கரைத் தொடர்ந்து சின்னக்கிளாக்கர்.

“சாப்பிடுங்கோ....! சாப்பிடுங்கோ....!” என்கிறார் தன் பங்குக்கு,

“வாழைப்பழத்தையும் எடுங்கோ” என்கிறார் பெரிய கிளாக்கர்.

“குளிர் ஆரம்பித்து விட்டது” எனத் தயங்குகிறார்கள் ஆசிரியர்கள்.

“எங்கடை தோட்டத்து வாழை போட்ட குலை.... ஒண்டைத் திண்டு பாருங்கோ!” பெரிய கிளாக்கர் வற்புறுத்துகிறார்.

ஆசிரியர் இருவர் மட்டும் ஒவ்வொரு பழம் கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அவர்கள் வரும்போது இல்லாத குளிர் திடீரென்று ஆரம்பித்து விட்டது. வெளியே பனி மெல்லக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

குளிர்க்கேற்ற சூடான ஒரு தேநீர் அவர்களுக்கு இப்போது தேவைப்படுகிறது. பெரிய கிளாக்கர் வீட்டுத் தேநீர் வெகு சுவையாக இருக்குமென எதிர்பார்க்கிறார்கள். உயர்ந்த ரகத்தேயிலைச் சாயத்தில் தானே பெரிய கிளாக்கர் வீட்டில் தேநீர் தயாரிப்பார்கள்! பெரிய கிளாக்கர் மனைவி அந்தத் தேநீரை மாபிள் கப்களில் விட்டு நேயில் வைத்துத் தூக்கிவரப் போகிறாரெனக் காத்திருக்கிறார்கள். பெரிய கிளாக்கர் மனைவி அவசரமாக உள்ளே சென்றது அதற்காகவே இருக்கவேண்டுமென நினைக்கிறார்கள்.

நேரம் நீண்டு நீண்டு கழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உள்ளே போன பெரிய கிளாக்கர் மனைவி வெளியே வருவதாக இல்லை. பெரிய கிளாக்கர், சின்னக் கிளாக்கர் இருவரும் சுற்றி வளைத்து ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருள் வேகமாகச் சூழ்ந்து நிறையத் தொடங்கிவிட்டது.

தேநீர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

தேநீர் வரப்போவதில்லை என்பதைக் கோபாலன் உணருகிறார்.

ஆசிரியர்கள் பொறுமை இழக்கிறார்கள். அவர்கள் இருக்கையில் இருந்து மெல்ல எழுகிறார்கள்.

“நாங்கள் போவிட்டு வாறம்” எனச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படுகிறார்கள்.

“நாங்கள் இருக்கிறம் எண்டதை மறந்து போகாதையுங்கோ!” பெரிய கிளாக்கர் விடை கொடுத்து அனுப்புகிறார்.

கோபாலன் யாவையும் விளங்கிக் கொள்ளுகிறார். விளங்கித்தான் என்ன செய்யலாம்? இங்கும் ஒரு போராட்டத்தை அவர் முன்னெடுக்கலாமா?

ஏதனம்

கோபாலன் ஆசிரியராக மலையம் வந்து சேர்ந்து, ஆறு ஆண்டு காலம் வேகமாக கழிந்து போனது. வெளிமாவட்ட சேவைக்குரிய காலம் நிறைவு பெற்று சொந்த இடத்துக்கு அவர் மாற்றலானார். மலையகம், மலையக மாணவர்களைப் பிரிந்து மாற்றலாகி வருவதென்பது மனதுக்கு வேதனை அளிக்கிறது. ஆறு வருடங்கள் வாழ்ந்த மண், பழகிய மக்கள் என்பது ஒருபுறம். வாழ்க்கை வசதிகள், கல்விவாய்ப்புகள் கிட்டாத, ஏழைத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் தான் பெற்ற பெரும்பேறாகக் கருதுகிறார். அங்கு ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் தன்னால் இயன்றவரை அந்த ஏழை மாணவர்களுக்குக் கல்விச்சேவை செய்த மனத்திருப்தியுடன் சொந்த ஊர் திரும்புகிறார்.

கோபாலனுக்குக் குடும்பப் பொறுப்புகள் இப்போது அதிகரித்து விட்டன. தங்கை விஞ்ஞான ஆசிரியை, கணவனும் ஓர் ஆசிரியர். இருவரும் மலையத்தில் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கேயே குடும்பமாகத் தங்கி இருக்கிறார்கள்.

தனது குடும்பத்துக்காக அயராது உழைத்த தந்தை சங்கரன் காலமாகிவிட்டார். தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் தாயாரையும் கவனிக்கவேண்டிய பொறுப்பு கோபாலனுக்குரியது.

சமூகப் பொறுப்புடன், குடும்பப் பொறுப்பையும் சுமக்க வேண்டிய நிலையில் கோபாலன் ஊருக்குத் திரும்புகிறார். கோபாலன் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார் தருமன். இப்போது அவர் ஊருக்கு மாற்றலாகி வருவது அறிந்து தருமன் மனம் மகிழ்ச்சியில் துளிர்க்கிறது.

தருமன் தனது மூத்த சகோதரிக்கும், தங்கைக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டார். அவர் தம்பி பட்டதாரியாகி கொழும்பில்

ஒரு திணைக்களத்தில் பதவியில் இருக்கிறான். கடைசித்தங்கை பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலைகளுக்காக விண்ணப்பித்துக் கொண்டு வீட்டோடு இருக்கிறான். தாய் “ஏலாவாளி”யாகி குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். தந்தை செல்லன் இப்போது முன்னர் போல இல்லை. பெட்டிப்பாம்பாக வீட்டில் சுருண்டு கிடக்கிறார். தருமனுக்கும் திருமணமாகி அவர் குழந்தைகளுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்.

கோபாலன் ஊருக்கு மாற்றலாகி வருகையில் ஒன்றைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டுதான் வந்தார். தான் பட்டாதாரியாக இருந்தாலும் தனக்குப் பெரிய கல்லூரிகளில் அதிகாரிகள் இடம்போட்டுத் தர மாட்டார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகப்பிள்ளைகள் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பாடசாலையைத் தேர்ந்தெடுத்து நிச்சயம் அங்குதான் அனுப்பி வைப்பார்கள். அதிகாரிகள் என்ன நோக்கத்துடன் கோபாலனை அனுப்பிவைத்தாலும், தனது சமூக மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கக் கிடைப்பதில் அவருக்கு ஒரு திருப்தி.

கோபாலன் எதிர்பார்த்ததுபோல, சமூகப்பாடசாலை ஒன்றுக்கு அவருக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. தனக்குக் கிடைத்த மாற்றத்தை அவர் நிராகரிக்கவில்லை. முழுமனதுடன் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். அவருடைய கிராமத்தில் இருந்து சற்றுத் தூரத்திலுள்ள கிராமத்துப் பாடசாலை. ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மாணவர்கள் கல்விகற்கும் பாடசாலை. கோபாலன் சயிக்கிள் வண்டியில் தினமும் பாடசாலை சென்று வருவதற்கு வசதியான பாடசாலை.

வடபிரதேசத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மாணவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்காக தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் அதுவும் ஒன்று. அதுபோன்ற பதினைந்து பாடசாலைகளை வடபிரதேசமெங்கும் தாபித்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான அந்தப் பாடசாலைகளில் அதிபர்களாக இருக்கின்றவர்கள் ஆதிக்க சாதிக்காரர்கள் தான். உயர்பதவிகள் எப்போதும் தங்களுக்குரியவைகளாகவே ஆதிக்க சாதி தக்க வைத்துக் கொள்ளுகிறது. விதிவிலக்காக அந்த வட்டாரத்தில் இரண்டே இரண்டு பாடசாலைகள் மாத்திரம் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் பிறந்தவர்கள் அதிபர்களாக இருந்து வருகிறார்கள்.

அந்தப் பாடசாலையில் ஒன்றுக்குத்தான் கோபாலனுக்கு மாற்றம் கிடைத்திருக்கிறது.

அதிபர் முன்னரே கோபாலனுக்கு அறிமுகமான ஒருவர். சமூகநலனுக்கான காரியங்களில் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்படுகின்றவர். சமூகப் பேராட்டங்களில் அவ்வப்போது பங்கெடுத்துக் கொண்டவர். இளமைத் துடிப்புடன் இருந்த காலத்தில் ஊர்வலங்கள் சிலவற்றுக்குத் தலைமை தாங்கி முன்னனி வகித்தவர். அணுவளவும் அழுக்குபடியாத வெள்ளை வெளீரென்ற வேட்டி, சால்வை, நஸனல் அணிந்து அப்போதும் பளீரென்று தோன்றுவார், நல்ல துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையுமுள்ள ஒருவர்.

கோபாலன் தனது பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்திருப்பது அதிபருக்கு உள்ளூர் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. கோபாலனைத் தனக்கு நெருக்கமாக அவர் வைத்துக் கொண்டார். பாடசாலைச் செயற்பாடுகளில் வேண்டிய சமயங்களில் கோபாலன் ஆலோசனைகளை அவர் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்.

மாணவர் நலன்கருதி கோபாலன் முகஞ் சுழிக்காது அதிபர் கேட்கும் உதவிகள் யாவையும் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கோபாலன் உபஅதிபராக இருந்தால் தனது பணிகளுக்கு மேலும் உதவியாக இருக்குமென அதிபர் கருதுகிறார். அவர் மனக்கருத்தைக் கோபாலன் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு மறுத்து விடுகிறார். தன்னிலும் பார்க்கச் சேவையில் மூத்த ஆசிரியர்கள் இருக்கும்போது தனக்கு அந்தப் பதவி வேண்டியதில்லையென நிகராகரிக்கிறார். உபஅதிபர் என்பது வெறும் கௌரவப்பதவி. அந்தப் பதவிக்கு எந்தவொரு வேதனமும் வழங்கப்படுவதில்லை. அது ஒரு பொறுப்பு. அந்தப் பொறுப்பைச் சமப்பதற்குத் தங்களால் இயலாதென மூத்த ஆசிரியர்கள் மறுக்கிறார்கள். கோபாலன் அதற்குப் பொருத்தமானவர் என்கிறார்கள். அதிபர் முன் எழுந்த பிரச்சினை சுலபமாகத்தீருகிறது. கோபாலன் அந்தப் பொறுப்பைச் சமக்க வேண்டி நேருகிறது.

கோபாலன் உபஅதிபரான பிறகு அதிபர் எதிர் நோக்கி இருந்த சிக்கல்கள் பல தீர்ந்து போயின. கோபாலன் கையில் பாடசாலையை ஒப்படைத்துவிட்டு மனச்சங்கட மில்லாது தான் வெளியே போய்வரவோ, விடுமுறை எடுத்து வீட்டில் நிற்பதற்கோ முடிகிறது. அதிபர் பாடசாலையில் இல்லாத வேளைகளிலும் பாடசாலை வெகு ஒழுங்காக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த வட்டாரத்து அதிபர்கள் சங்கக்கூட்டத்துக்குரிய அறிவித்தல் முதல்நாளே வந்து சேர்ந்துவிட்டது. பாடசாலை முடிந்த பின்னர் அதிபர் அந்தக் கூட்டத்துக்குச் சென்று கலந்து கொள்ள வேண்டும். அதிபரின் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் அரசினர் வைத்திசாலையில் தங்கி இருக்கிறார். பாடசாலை முடிந்த பிறகு அதிபர் வைத்தியசாலை செல்ல வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. அந்த நெருக்கடியில் தனக்குக் கைகொடுத்து உதவத்தகுந்தவர் கோபாலன் ஆசிரியர் என்பதை அதிபர் அறிவார். வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியின் கடிதத்தைக் கோபாலன் கையில் கொடுத்து, அந்தக் கூட்டத்துக்குச் சென்று கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

அதிபர் கூட்டம் அந்த வட்டாரத்திலுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றில் நடைபெறுவது வழக்கம். அந்தப் பாடசாலையில் இருக்கும் சிறிய ஒரு மண்டபம் அதிபர்கள் கூட்டத்துக்குப் போதுமானது. அது நீள் சதுரவடிவில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு மண்டபம். அதன் நீளம் சற்றுக் குறைந்திருந்தால் அது சற்று சதுர மண்டபமாக இருந்திருக்கும். மண்டபத்தின் வடக்குப்புறத்தில் அரைச்சுவர் வைத்து, உள்ளே போய் வருவதற்கான வாசல் விடப்பட்டுள்ளது. அந்த வாசலில் சுவரளவு உயரத்தில் அரைக்கதவு ஒன்று போடப்பட்டிருக்கிறது. ஏனைய மூன்று பக்கங்களிலும் வளையை முட்டும் சுவர்கள் எழுந்து நிற்கின்றன.

அந்த மண்டபத்துக்குள்ளே மேற்குப்புறச் சுவருடன் வட்டாரக்கல்வி அதிகாரிக்குரிய மேசை. அதற்கருகே இன்னொரு மேசை அவருடைய உதவியாளுக்குரியது. ஆசிரியர் ஒருவரை அவருக்குரிய கற்பித்தல் பணியில் இருந்து விடுவித்து, தனக்கு

உதவியாக வட்டாரக்கல்வி அதிகாரி வைத்திருக்கிறார். எழுதுவினைஞர் ஒருவர் செய்யவேண்டிய பணிகளை அவர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

வட்டாரக்கல்வி அதிகாரி தனது மோட்டார்ச்சயிக்கிளில் வந்து மண்டபத்துக்கு வெளியே அதை நிறுத்துகிறார். அந்தக் சயிக்கிளின் பின்புறம் கட்டியிருக்கும் “பாய்க்கை” அவிழ்த்தெடுத்துக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வந்து மண்டபத்துக்குள்ளே நுழைகின்றார். அந்த “பாய்க்” வயிறு பொருமி வெடித்து விடுமாப்போல வீங்கிக் கிடக்கிறது. கல்வி அதிகாரி “பாய்க்கைத்” திறந்து சில பயில்களை வெளியே எடுத்து மேசை மீது வைத்துவிட்டு, கையைத் திருப்பி கடிசாரத்தில் நேரத்தைப் பார்க்கிறார். குறித்த நேரத்துக்குத் தன்னால் வந்து சேரமுடியவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவது போல, கூட்டத்தை உடனே ஆரம்பிக்கிறார். கல்வித் திணைக் களத்தினால் அனுப்பி வைக்கப்பெற்றுள்ள புதிய சுற்று நிருபங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கையில் எடுத்து படித்துத் தெளிவுபடுத்திக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார். அதிபர்கள் தங்கள் குறிப்புக் கொப்பிகளை விரித்து வைத்துக் கொண்டு கல்வி அதிகாரி கூறுகின்றவைகளை அதில் குறித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல் கழிந்து போயிற்று, கல்விஅதிகாரி இன்னும் நேரமெடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய பல விடயங்கள் இருக்கின்றன. இந்தவேளை அவர் தனது உதவியாளரைப் பார்த்து மெல்ல ஏதோ கூறுகிறார். உதவியாளர் தனக்கு அண்மையில் அமர்ந்திருக்கும் அதிபர் பக்கம் திரும்பி கண்காட்டுகிறார். அந்த அதிபர் இன்னொரு அதிபரைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறுகிறார்.

அதிபர்கள் இருவரும் சென்று தேநீர் தயாரிப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறார்கள். தேநீர் விரைவாகத் தயாரித்து முடித்து எவர்சில்வர் “கப்”களில் அதனை ஊற்றி ஒரு நேயில் வரிசையாக வைத்து அதிபர் ஒருவர் தூக்கிக்கொண்டு மண்டபத்துக்குள்ளே வருகிறார். அவர் முதலில் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிக்கும், அவர் உதவியாளர் களுக்கும் தேநீர் வழங்குகிறார். அதன்பின்னர் வரிசையாக

அமர்ந்திருக்கும் அதிபருக்குத் தேநீர் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார். சிலருக்குக் கொடுத்து முடிந்த பின்னர் அவர் தூக்கி வந்திருக்கும் நேரே காலியாகிறது. அடுத்துத் தேநீர் வழங்கப்பட வேண்டிய அதிபர் கோபாலன் ஆரம்பக் கல்வி கற்ற பாடசாலையில் தற்போது அதிபராக இருப்பவர். கோபாலனின் சமூகத்தில் பிறந்தவர். கோபாலனுக்கு எதிர்த்திசையில் சுவரோர வரிசையில் அவர் அமர்ந்திருக்கிறார்.

கையில் நேயைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றவர், சென்ற வேகத்தில் திரும்பி வருகிறார். அவர் கொண்டு சென்ற ரேயில் இப்போது பித்தளை மூக்குப்பேணி ஒன்று வீற்றிருக்கின்றது. அந்த மூக்குப் பேணி வைக்கப்பட்டிருக்கும் நேயை அடுத்துத் தேநீர் வழங்கப்படவேண்டிய அதிபரை நோக்கி நீட்டுகிறார். அந்த அதிபர் மூக்குப்பேணியை மெல்ல எடுத்து, தேநீர் பருக ஆரம்பிக்கிறார். பின்னர் தேநீர் பருகி முடிந்த “கப்”களை எடுத்து ரேயில் வைத்துக் கொண்டு மீண்டும் தேநீர் எடுத்து வருவதற்காகத் திரும்பிச் செல்கிறார். முன்னர் போலத் தேநீர் எடுத்து வந்து விநியோகித்துக் கொண்டு வருகிறார். கோபாலனுக்கு அருகில் இருக்கும் அதிபருடன் அவர் கொண்டு வந்த “கப்”கள் முடிவடைகின்றன. அவர் அந்தப் பித்தளை மூக்குப் பேணியை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிச் செல்லுகிறார்.

அங்கே நடக்கின்றவைகள் யாவையும் கோபாலன் ஆசிரியர் வெகுசுர்மையாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அடுத்து என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதையும் அவர் ஊகித்துக் கொள்ளுகிறார்.

கோபாலன் எதிர்பார்த்ததுபோல அந்தப் பித்தளை மூக்குப் பேணி அந்த நேரே மீது மீண்டும் கொலுவிருந்து வந்து சேருகிறது. கோபாலனை நோக்கி நேரே சென்று அந்த ரேயை நீட்டுகிறார்.

கோபாலன் சினத்துடன் நிமிர்ந்து அவர் முகம் நோக்குகிறான். பின்னர் “என்ன?” என்று கேட்கிறான்.

“தெரியேல்லையா.... ரீ?” என்கிறார் அவர்,

“நல்லாத் தெரியுது..... கப்பிலே கொண்டுவா”

“என்ன ஒரு மாதிரி....?”

“என்ன மாதிரி?”

கோபாலனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருக்கும் அதிபர்கள், இருவரையும் மாறி மாறிப்பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் முகங்களும் திடீரென மாறுகின்றன.

தேநீர் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவர் நின்ற இடம் விட்டு நகரவில்லை. தொடர்ந்து நீட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்.

“சொல்லுகிறது விளங்கவில்லையா?” கோபாலன் முறைக்கிறார்.

தேநீர் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கும் அதிபர் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டு திரும்பிப் போகிறார்.

சற்றுநேரம் பொறுத்து அவருக்குத் துணையாச் சென்ற அதிபர் “நே”யில் சில “கப்”களை வைத்து தூக்கி வந்து முதலில் கோபாலன் ஆசிரியருக்குத் தேநீர் வழங்குகிறார்.

ஏதனம்

சீாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் நாட்டுச் சூழ்நிலை காரணமாகச் சற்றுப் பின்னடைவுக்குள்ளாயின. சமூக சமத்துவ நிலைமைகளை உருவாக்குவதில் ஒரு தொய்வுநிலை தோன்றிவிட்டது. சமூக யதார்த்தைப் புரியாதவர்கள் போல செயற்திட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியவில்லை.

ஆயினும் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் இதுவரை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் சமத்துவமாகத் திறந்து விடப்படாதிருக்கும் ஆலயங்களைத் திறப்பதற்கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்குத் தீர்மானித் தார்கள். அதற்கான ஆரம்பநடவடிக்கையிலும் இறங்கினார்கள். அந்தச் செய்தி அந்தப்பகுதி எங்கும் காட்டுத்தீபோல விரைவாகப் பரவியது.

அந்தச் சமயம், ஆலயப்பிரவேச நடவடிக்களை முனைப்புடன் முன்னெடுப்பதில் முன்னணியில் நின்றவர்கள் செவிகளுக்கு ஒரு தகவல் கசிய விடப்பட்டது.

“சாதிப்பிரச்சினைகளைக் கிளறிவிடுவதில் முன்னுக்குநிற்கும் இரண்டுபேருக்கு மண்டையில் போட்டால் எல்லாம் அடங்கிவிடும்”

இரண்டு பேர் என்பதில் குறிப்பாகத் தருமனும் கோபாலனும் அடங்குவார்கள்.

ஆயுதங்களைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் எதனையும் சொல்லாம். எதனையும் செய்யலாம். அவர்களை எவரும் தட்டிக் கேட்பதற்கு இயலாதென்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டுவந்தது.

ஆயுதக் குழுக்கள் பெருகிவிட்டன. ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பல குழுக்கள் பல்கிப் பெருகிவிட்டன.

ஆயுதங்களைக் கையில் தூக்கி சமூக அதிகாரங்களைத் தமதாக்கி கொண்டார்கள்.

இனவிடுதலைக்காகப் பேராடப்போவதாகக் கூறிக்கொண்டு புறப்பட்டவர்கள், தமக்குள் ஒருபகுதி மக்களைச் சாதியின் பெயரால் அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருப்பது பற்றிக் கவலைப்படுவதாக இல்லை.

அந்த மக்களைப் பிணித்துள்ள சாதியத்தளைகளை அறுத்தெறிவதற்கு, அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்களுள் எத்தனைபேர் சாதி வெறியர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

நிலைமைகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டு கோபாலனும் தருமனும் தோழர்களும் மிகநிதானமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வடபிரதேசத்தில் இதுவரை நடைமுறையில் இருந்து வந்த கள்ளிறக்கும் தொழிலில் புதிய ஒரு மாற்றத்தை அரசு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. மரவரிமுறை நீக்கப்பெற்று தவறணைமுறை மீண்டும் அமுலானது. மரவரிமுறைக்கு முன்னர் தவறணை முறையே செயற்பட்டு வந்தது. அப்போது தனிப்பட்ட முதலாளிகள் பெருந்தொகைப் பணத்துக்குத் தவறணைகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்தார்கள். கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர்களின் உழைப்பை அந்த முதலாளிகள் சுரண்டிக் கொழுத்தார்கள். இப்போது கூட்டுறவு முறையில் நிருவகிக்கும் தவறணை முறை நடைமுறைக்குக் வந்து சேர்ந்தது.

புதியவை எவையென்றாலும் கண்களை மூடிக் கொண்டு அவற்றை வரவேற்பது சிலருடைய இயல்பு. அதேபோன்று புதியவையென்றால் அவைபற்றி ஆராய்ந்து பார்க்காது நிராகரித்து விடுவது வேறு சிலரது குணம். தருமன் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்து கூட்டுறவு முறைத் தவறணையை வரவேற்றார். காலை, மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் பனை, தென்னை மரங்களில் ஏறி இறங்கும் தொழிலாளர்கள் கள்ளைத் தாங்களே விற்பனை செய்ய வேண்டி நிர்ப்பந்தம் இல்லாதொழிகிறது. கூட்டுறவினால்

தொழிலாளர்கள் அனைவரும் இணைய முடிகிறது, தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமான ஓய்வுநேரம் கிடைக்கிறது. குடும்பவேலைகள், சமூகவேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு. ஆனால் தங்கள் செயற்பாடுகளுக்கு முட்டுக்கட்டையாக ஆயுதக்குழுக்கள் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை அவர் உணர்கிறார். ஆயுதங்களில் அவர்களுக்கொரு கவர்ச்சி, அந்த ஆயுதங்கள் மாத்திரமே அவர்களுக்குரிய பலம். ஆயுதங்களால் யாவையும் சாதித்து விடலாமென்று நம்புகிறார்கள்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் தாங்கள் விழிப்புடன், நிதானமாகச் செயற்பட வேண்டுமெனத் தருமன் உறுதியாக எண்ணுகிறார்.

தவறணைமுறை நடைமுறைக்கு வந்திருப்பது தருமனுக்கு உள்ளூர் இன்னொரு மகிழ்ச்சி. சாதிமுறையைப் பாதுகாக்கும் கள்ளுப் பிளாக்கள் இப்போது இல்லாது ஒழிக்கப்பட்டு விட்டன. பொதுவான பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்களில் எல்லாச்சாதிக்காரர்களும் தவறணையில் கள் அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தருமனுக்குப் போதுமான ஓய்வு நேரம் கிடைத்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், கோபாலன் ஓய்வில்லாது அலைய ஆரம்பித்தார். ஆயுதக்குழுக்கள் போல தனியார் கல்வி நிலைகளும் விரைவாகப் பெருகத் தொடங்கி விட்டன. தனியார் கல்வி நிலையங்கள் ஒரு வகைச் சுரண்டல் அமைப்பு. போட்டிகள் நிறைந்த இன்றைய கல்விச் சமூகத்தில் அவைகளின் தேவை இருக்கவே செய்கிறது.

பாடசாலைகளில் கற்பித்தலில் நல்ல பெயரெடுத்த ஆசிரியர்களைத் தனியார் கல்விநிலைய நிருவாகிகள் தேடித்தேடி வலை விரித்துப் பிடிக்கிறார்கள். கோபாலனைப் பல தடவைகள் தேடிவந்து சந்தித்துப்பேசி ஏமாந்துபோனார்கள். கோபாலன் குடும்பம் இப்போது பெருத்து விட்டது. பிள்ளைகள் வளர்ந்து விட்டார்கள். தாய், மனைவியென குடும்பப்பாரம் பெரும்சமையாக அவரை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் வாங்கும் சம்பளம் குடும்பத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. அதனை ஈடுசெய்வதற்கு அவர் போன்ற ஓர் ஆசிரியனுக்கு வேறு மார்க்கந்தான்

என்ன? இறுதியில் தனியார் கல்வி நிலையம் ஒன்றில் கல்வி கற்பிப்பதற்கு அவர் உடன்பட்டார். பாடசாலைக் கடமைகள் முடிந்து வீடு வந்து சேர்ந்த பிறகு மாலைவேளை தனியார் கல்வி நிலையம் செல்வதற்கு ஆரம்பித்தார்.

அவர் இல்லத்தில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தது அந்தத் தனியார் கல்வி நிலையம். பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு அவர் வீடு விட்டுப்பறப்பட்டுச் சென்றால், வகுப்புகள் முடிந்து வீடுவந்து சேருவதற்கு இரவு எட்டுமணியாவிடும். அவர் வாரத்தில் நான்கு நாட்கள் அங்கு போய்வர வேண்டி இருந்தது. அந்தச் சமயங்களில் வீட்டில் இருக்கும் தனது பிள்ளைகளின் படிப்பைக் கண்காணிப்பதற்கு முடியவில்லையே என்ற உறுத்தல் உள்ளத்தில் இருக்கும். ஒன்றை இழந்துதான் இன்னொன்றைப் பெற வேண்டும் என்பது சொல்வதற்குச் சுலபமாக இருக்கும். இழக்கும் வேளையில்தான் அந்த இழப்பின் துயரமும் வேதனையும் தெரியவரும். அதனை ஈடுசெய்யும் நோக்கத்துடன் தான் வீட்டில் நிற்குந்தருணங்களில் பிள்ளைகளின் கல்வியில் அதிக கவனம் செலுத்தினார்.

அந்தத்தனியார் கல்வி நிலையத்துக்குச் சென்ற பிறகே ஒரு விடயம் அவர் கவனத்துக்கு வந்தது. அங்கு கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் கணித ஆசிரியர் முன்னரே அவருக்கு அறிமுக மானவர். அவர் முற்போக்கான கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்ற ஒருவர். பலமுற்போக்கான நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றியவர். அந்தத் தனியார் கல்வி நிலைய நிருவாகி பலதடவைகள் தன்னைத் தேடி வந்ததும், நெருக்குவாரந்தந்து, பின்னர் இங்கு வரச் செய்தமைக்கும் அந்த ஆசிரியர் தூண்டுதலாக இருந்திருக்க வேண்டுமென உணர்ந்து கொண்டார்.

பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக இவ்வளவு காலமும் கடமை ஆற்றிவந்த கோபாலனுக்கு தனியார் கல்வி நிலையம் வித்தியாசமான ஒரு அனுபவமாக இருக்கிறது. பள்ளிக்கூட வகுப்பறைகள் போல ஆசிரியர் கள் அமர்ந்திருப்பதற்குக் கதிரை மேசைகள் போடப்படுவதில்லை. ஆசிரியர் வகுப்புக்குள் புகுந்து விட்டால் பாடம் முடியும் வரை அவர் நின்றுகொண்டே செயற்படவேண்டும். மாணவர்களின் அப்பியாசக் கொப்பிகளைப் பார்வையிட்டுத்

திருத்துவதாக இருந்தாலும் நின்றநிலை மாறாது. அங்கு சென்று விட்டால் இடையில் ஓய்வில்லாது தொடர்ந்து வகுப்புக்களுக்குக் கற்பிக்கும் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மூன்று பாடவேளைகள் நிறைவடைந்த பிறகு, ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள் ஓய்வு கிடைக்கும். அது ஆசிரியர்கள் தேநீர்பருகுவதற்குரிய நேரம். கம்பிவலை போட்ட ஒரு கூடுபோலக் காட்சி அளிக்கிறது நிருவாகியின் சிறிய காரியாலயம். நிருவாகி தனது காரியாலயத்துக்குள்ளே தேநீர் தயாரித்து வைத்திருப்பார். அந்த நேரத்தில் ஆசிரியர்களுக்குத் தேநீர் ஒன்று தேவையானதாகவே இருக்கும். ஆசிரியர்கள் காரியாலயத்துக்குள்ளே வந்து நிருவாகி தயாரித்து வைக்கும் தேநீரை எடுத்துப் பருகுவார்கள்.

அந்தத் தனியார் கல்வி நிலையத்துக்குக் கோபாலன் சென்ற முதல் நாள் ஆங்கில பாட ஆசிரியர் அங்கு வரவில்லை. அன்று அவருக்கு வகுப்புகள் இல்லை. மறுதினம் அவர் அங்குவந்து சேர்ந்தார். அந்தப் பகுதியிலுள்ள பெரிய கல்லூரி ஒன்றில் ஆசிரியராக அவர் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார். ஒரு இராணுவவீரன் போல முதற் பார்வையில் அவர் தோன்றுவார். கறுத்துயர்ந்த உருவமும், அகன்றமார்பும், படியச்சீவிய கேசமும் அவரை அப்படி நினைக்க வைக்கும். நெற்றியில் அழுத்திப்பூசி இருக்கும் திருநீறு அந்த நினைப்பை அழிபச் செய்யும். பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெறும் மைதானங்களில் அவர் பிரதான நடுவராகக் கடமை ஆற்றுவதைப் பல தடவைகளில் கோபாலன் கண்டிருக்கிறார்.

கோபாலனைக் கல்வி நிலையத்தில் முதலில் சந்தித்தபோது மிக அன்னியோன்னியமாக அவர் வரவேற்று உரையாடினார். கோபாலனுடைய கற்பித்தல் திறமைகள் பற்றித் தான் கேள்விப்பட்டிருப்பதாகக் கூறிப் பாராட்டினார். இறுதியில் தனது மகன் அங்கு படித்துக் கொண்டிருப்பதைச் சொல்லி, மகனைக் கவனித்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

மூன்று பாடவேளைகள் முடிவடைந்து ஆசிரியர்கள் தேநீர் பருகுவதற்காகக் காரியாலயத்துக்குள்ளே வருகிறார்கள்.

கோபாலனும் உள்ளே நுழைந்து ஒரு தேநீர்க்கப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

ஆங்கில ஆசிரியர் வழமைபோல உள்ளே வந்து, அங்கு போடப்பட்டிருக்கும் சிறிய வாங்கு ஒன்றின் மேல் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

ஆசிரியர்கள் அனைவரும் தேநீர் குடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

ஆங்கில ஆசிரியர் மாதிரி சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

தேநீர்க் 'கப்' ஒன்று யாராலும் தீண்டப்படாமல் மிஞ்சிக்கிடக்கிறது.

நிருவாகி அதனைக் கவனிக்கின்றார்.

“ரீ யார் எடுக்கவில்லை?” நிருவாகி வினவுகிறார்.

“எனக்குத் தேவையில்லை” என்கிறார் ஆங்கில ஆசான்.

“ஏன்.....?”

சுகமில்லை”

“முந்தநாளும் குடிச்சனீங்கள்?”

“நேற்று டொக்ரர் சொல்லிப்போட்டார். சீனி கூடாதெண்டு”

“அப்படியா?” கேட்டுக் கொண்டு நிருவாகி தனக்கு நெருக்கமான அந்தக் கணித ஆசிரிய நண்பரை நோக்குகிறார். இருவரும் வெறுப்புடன் உதட்டைக் கடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பின்னர் நிருவாகி தொடர்ந்து கூறுகிறார். “இனி உங்களுக்கு ரீ தேவையில்லை”

“ஓமோம்.....”

கோபாலன் அங்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் குட்டி நாடகத்தை அவதானித்துக் கொண்டு மௌனமாக இருக்கிறார்.

ஆசிரியர்களை அளந்து பார்ப்பதற்குரிய அளவுகோல் மாணவர்கள். தனியார் கல்வி நிலைய நிருவாகி உள்ளத்தில் ஒருமாத காலத்துக்குள் கோபாலன் மீது உயர்ந்த தனி மதிப்பு உருவாகி விட்டது.

ஆங்கில ஆசிரியர் கோபாலனுடன் நெருக்கங்காட்டிச் சிரித்துப் பேசுகிறார். அவருடன் பேசும் சந்தப்பங்களை உருவாக்கி அடிக்கடி பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் கோபாலனுடன் உரையாடும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் தனது மகன் பற்றியே விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் உள்நோக்கம் என்ன என்பதைக் கோபாலன் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறவில்லை. ஒரு தந்தைக்குரிய அக்கறை அதுவெனக் கோபாலன் தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்.

நிருவாகி அங்கு படித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களுடன் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் வேளைகளில் சந்தித்து உரையாடுவது அவர் வழக்கம். தான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றவை பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதைத் தவிர்த்து, சுற்றி வளைத்துத் தந்திரமாகக் கதைத்து அறிந்து கொள்வார்.

ஒரு தினம் ஆங்கில ஆசிரியரின் மகனோடு மெல்லப் பேச்செடுத்தார்.. கதையோடு கதையாக அவனிடம் விசாரிக்கிறார்.

“அப்பாவுக்கு இப்பளப்பிடி?”

“என்ன கேக்கிறியள்” அவன் விளங்காது வினவுகிறான்.

“சுகமாக இருக்கிறாரா?”

“சுகமாகத்தானே இருக்கிறார்?”

“நீரிழிவு.....”

“அப்பாவுக்கோ.....? அப்பிடி இல்லையே!”

“இனிப்பு எடுக்கிறதில்லையா?”

“எப்பவும் நல்ல இனிப்பாத்தான் சீனி போட்டுக் குடுக்கவேணும்”

“ஆள் கொஞ்சம் மெலிஞ்சிருக்கிறார். சலரோகம் வந்தால்தான் மெலியிறவை. அதுதான் கேட்டனான்”

“அவர் நல்ல சுகமாக இருக்கிறார். ஒருவருத்தமு

மில்லை” நிருவாகி கேட்டறிய வேண்டிய உண்மையை மகனிடம் அறிந்து விட்டார். அவருடைய ஊகம் மிகச் சரியானது.

அதன்பிறகு தேநீர் ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கும் சமயம் மீண்டும் ஒருநாள் கேட்கிறார்.

“ஸேர்....., உங்களுக்கு ரீ....”

“ஐயையோ..... என்றை வருத்தம் உங்களுக்குத் தெரியுமெல்லே!”

“அதுபொல்லாத வருத்தந்தான்..... அது மாறக்கூடிய நோயல்ல”
நிருவாகி சிரிக்கிறார். கணித ஆசிரியர், கோபாலன் இருவரும்
அவரோடு சேர்ந்து சிரிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் சிரிப்பு, ஆங்கில ஆசிரியர் உள்ளத்தில் மெல்லிய
ஒரு நெருடலைக் கொடுக்கிறது.

நிருவாகியைப் பார்த்து, “என்ன சொல்லுறியள்?” எனச் சற்று
இறுக்கமான தொனியில் வினவுகிறார்.

நிருவாகி அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தவண்ணம், “சலரோகம்
வந்தால் மாறக்கூடிய நோயல்ல, அதுதான் சொன்னான்” என்கிறார்
சிரிப்பு மாறாமல்.

ஆங்கில ஆசிரியர் மேலும் கதையை நீட்ட விரும்பாது
மௌனமாகிறார்.

ஒருவர காலத்துக்குப் பின்னர், அன்று ஆசிரியர்களுக்கு
வேதனம் வழங்குகின்ற தினம். கடித உறைகளின் மேல்
ஆசிரியர்களின் பெயர்களைத் தனித்தனியாக எழுதி, குறிப்பிட்ட
ஆசிரியருக்குரிய அந்தமாத வேதனத்தை உள்ளே வைத்துத் தயார்
பண்ணி இருந்தார் நிருவாகி. வகுப்புகள் யாவும் நிறைவடைந்த
பிறகு ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவருக்குரிய வேதனத்தைத்
தூக்கிக் கொடுக்கிறார்.

கோபாலன் ஆசிரியர் அந்தத் தனியார் கல்வி நிலையத்தில்
தனது முதல்மாத வேதனத்தை நிருவாகியிடம் இருந்து பெற்றுக்
கொள்ளுகிறார்.

இறுதியாக ஆங்கில ஆசிரியருக்கு அவருக்குரிய வேதனத்தை
நிருவாகி வழங்கிக் கொண்டு கூறுகிறார், “ஸேர் உங்களுக்கு
இதுதான் நான் தாற கடைசிச் சம்பளம், நீங்கள் நோயோடை
வந்து படிப்பிக்க ஏலாது. நீங்கள் போய் முதல் நோயைச்
சுகப்படுத்துங்கோ!”

ஆங்கில ஆசிரியர் முகம் வாடி, வாய் திறந்து ஒருவார்த்தை
கூற இயலாது தனக்குரிய வேதனத்தைக் கை நீட்டி வாங்கிக்
கொள்ளுகிறார்.

ஏதனம்

கால் நூற்றாண்டு காலம் கடந்து விட்டது, யாழ்ப்பாண நகரத்தில் தேநீர் க்கடைகள், உணவுச் சாலைகள் அனைவருக்கும் சமத்துவமாகத் திறந்து விடப்பட்டு, கிராமப்புறங்களில் மாற்றமெதுவு மின்றிப் பழைய நிலையே தொடருகிறது. மாற்றங்கள் பெரியதாக எதுவும் நிகழவில்லை. பழையபாத்திரங்கள் அழித்தொழிக்கப் படவில்லை. எரித்து நீராக்கப்படவில்லை. அடக்கி ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆதிக்க சக்திகள், தாமே முன்வந்து அதனைச் செய்யுமென்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? இடதுசாரிகள், முற்போக்குச் சக்திகள் இணைந்து அதற்காக போராட்டத்தை நிதானமாக ஆரம்பித்தன.

ஒடுக்கப்பட்ட கூலி விவசாயிகளை ஒன்று சேர்த்து, ஒடுக்குதலுக்கு "எதிரான போராட்டமாக, தங்கள் கோரிக்கைகளை முன் வைத்து செயற்படுமாறு வழிநடத்தினார்கள்.

“சிரட்டையில் தேநீர் குடிக்கமாட்டோம்”

“தட்டுவத்தில் சோறு தின்னமாட்டோம்”

“நியாயமான சம்பளம் உயர்த்திக்கொடு”

முன்வைக்கப் பெற்ற இந்தக் கோரிக்கைகளுக்குத் தோட்ட உரிமையாளர்களாக இருக்கும் ஆதிக்கசக்திகள் இலகுவில் இணங்கி வருவார்களென்று எதிர்பார்க்க இயலாது. அவர்கள் சுலபமாக உடன்பட்டு வரமாட்டார்கள் என்பது முன்கூட்டியே உணர்ந்து. அதற்கான செயற்திட்டங்களைத் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டே போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆறுமாதகாலம் தொடர்ந்து போராட்டம் நடைபெற்றது. அந்தக் காலத்தில் எந்தவொரு கூலி விவசாயத் தொழிலாளியும் தோட்ட மண்ணில் கால் வைக்க வில்லை. இறுதியில் கூலிவிவசாயிகள் போராட்டம் வெற்றி பெற்றது.

ஆனால், இன்னும் இந்த அநாகரிகம் முற்றாக ஒழிந்தபாடில்லை? சமூகக் கொடுமைகள் தீர்ந்து போனபாடில்லை? சாதி வெறிபிடித்தவர்கள் தங்கள் மேலாண்மையை நிறுவுவதற்கான ஒரு ஆயுதமா இந்தச் சிரட்டைகள்? ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக்கு மாத்திரமா சிரட்டைகளில் கொடுத்து தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதற்கு முற்படுகிறார்கள்? சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது இந்த அநாகரிகம் மற்றவர்கள் மேலும் தலைதாக்கித் தாண்டவும் ஆடுகிறது.

கடற்கரை ஓரங்களிலும் அதனை அண்டி பகுதிகளிலும் கடற்கொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள். அந்தப் பகுதிகளைத் தாண்டி சற்றுத்தூரம் உள்ளே வந்தால் ஒடுக்கப்பட்ட சாதி மக்கள் வாழ்ந்து வரும் இடங்கள். அந்த இடங்களையும் கடந்துதான் சமூக ஆதிக்கமுள்ளவர்கள் குடியிருக்கும் பகுதிக்கு வந்து சேரவேண்டும்.

ஆயுதக்குழுக்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்களை அரசபடைகள் இடையிடையே செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தாக்குதல்களால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் சாதாரண பொது மக்கள், பலாலியில் இருந்த இராணுவமும், கடல்மேல் நின்று கடற்படையும் ஷெல்களை இடையிடையே நாட்டுக்குள் ஏவிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒன்று, இரண்டு ஷெல்களை ஏவுவதுடன் சில தினங்களில் தாக்குதல் நின்றுபோய்விடும். அத்தகைய தினங்களில் பொதுமக்கள் முதலிற் பதற்றப்பட்டு, பின்னர் மனம் தேறி அமைதி அடைந்து இருந்துவிடுவார்கள். கடற்படையினர் கடல்மீது இருந்து ஏவிடும் ஷெல்கள் பெரும்பாலும் கடற்கரையை அண்டிய பகுதிக்குள் கூவிக் கொண்டு வந்து விழும். சில தினங்களில் வெறிபிடித்ததுபோல ஓயாது தொடந்து ஷெல்கள் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கும். அத்தகைய சமயங்களில் பொதுமக்கள் செய்வதறியாது கலங்கி அங்கிருந்து விரைவாக வெளியேறுவார்கள். தங்கள் கையில் கிடைத்தவற்றைத் தாக்கிக் கொண்டு மூட்டை முடிச்சகளுடன் இடம்பெயர்ந்து கிராமத்துக்குள் வந்து தஞ்சமடைவார்கள்.

ஒருநாள் மாலை நேரம் கடற்படையினர் ஓயாமல் ஷெல்களை ஏவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் ஷெல்கள் சீறிப் பாய்ந்து கொண்டு வந்து கடற்கொழிலாளர் குடியிருப்புகளுக்குள் விழுந்து

வெடித்துச் சிதறுகின்றன. வீடுகள் சில ஷெல்கள் வந்து விழுந்து உடைந்து நொருங்குகின்றன. மக்கள் சிலர் காயங்கள் பட்டுக் குருதி வழிந்து துடிக்கிறார்கள். அப்பகுதியில் தொடந்து இருப்பதற்கு இயலாத நிலையில், கைகளில் கிடைத்தவற்றை எடுத்துக்கொண்டு குழந்தை குட்டிகளுடன் குடும்பம் குடும்பமாக அங்கிருந்து வெளியேறி கிராமத்துக்குள் வருகிறார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழும் பகுதியையும் தாண்டி மேலும் உள்ளே செல்லுகிறார்கள்.

ஆதிக்கசாதியார் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் அவர்களால் நிம்மதியாக மூச்சுவிட முடிந்தது. அங்குள்ள ஆலயம் ஒன்றுக்குள்ளே தஞ்சமடைந்து பாதுகாப்பாக அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள். அந்த ஆலயத்தின் சுற்றுச் சூழலில் வாழ்ந்து வரும் கோயிற்காரர்கள் அங்கு வந்து அகதிகளாக வந்திருக்கும் அந்த மக்கள் தங்கி இருப்பதற்கு வேண்டிய உதவிகளை முன்னின்று செய்கிறார்கள். அகதிகள் வெகுவாகக் களைத்துச் சோர்ந்து போன நிலையில் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவதானித்த கோயிற்காரர் முதலில் அவர்களுக்கு ஒரு தேநீர் கொடுப்பதற்குத் தீர்மானிக்கிறார்கள். ஆலயத்துக்கு அருகிலுள்ள ஒரு வீட்டில் துரிதமாகத் தேநீர் தயாரிக்கும் வேலை நடைபெறுகிறது. தேநீர் தயாரித்து முடிந்ததும் அதனைப் அண்டாவில் ஊற்றி ஆலயத்துக்குத் தூக்கி வந்து விநியோகிக்க ஆரம்பிக்கின்றார்கள். அந்த வீட்டில் இருந்து கையோடு கொண்டு வந்திருக்கும் சிரட்டைகளை எடுத்து, அவற்றில் தேநீர் ஊற்றி ஊற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

சிரட்டையில் தேநீர் வழங்கப்படுவது கண்டு அகதிகள் சிலர் முகம் சுழிக்கிறார்கள். ஆனால் தாங்கள் அங்கு வந்திருக்கும் தற்போதுள்ள அவலநிலை, அந்த இடத்தின் சூழல், யாவையும் கவனத்தில் கொண்டு மனஅதிருப்தியுடன் தேநீரை வாங்கிக் குடிக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே அண்ணாசாமி என்ற முதியவர் மனைவியுடன் இடம்பெயர்ந்து அங்கு வந்திருக்கிறார். அந்தத் தம்பதிகளுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. கோயிலும் வழிபாடும், பக்தியுமென வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் ஆசாரமான ஒரு குடும்பம். அவர்கள் ஓரளவு வசதியாகவும் வாழுகிறார்கள்.

அந்தப்பகுதி மக்கள் மத்தியில் அவருக்கொரு தனிமதிப்பு. அவர் சொல்லுக்கொரு பெறுமதி. அவரை ஒருபோதும் அவர்கள் நிராகரிப்பதில்லை. அவர் சொல்லை யாரும் தட்டி நடப்பதில்லை.

அங்கு சிரட்டைகளில் தேநீர் விநியோகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவர் அவதானிக்கிறார். அந்தத் தேநீரை வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்களைத் தடுப்பதற்கு அவருக்கு முடியவில்லை. தனக்கும் மனைவிக்கும் சிரட்டைகளில் தேநீர் கொண்டு வந்து நீட்டப்போகிறார்கள் என்பதை அவர் எதிர்பார்க்கிறார். அதற்குள் அங்கிருந்து அவர் திடீரென எழுகிறார். அவரைத் தொடந்து அவர் மனைவி கையில் கொண்டு வந்திருக்கும் மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து விடுகிறார்.

அங்கே நின்று காரியங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆலய பரிபாலனசபை உறுப்பினர் ஒருவர் அவர்கள் இருவரையும் அவதானித்து விட்டு விரைந்து வருகிறார்.

“எங்கே போறியள்?”

“உதிலே கிட்டத்தான்”

“உங்கடை இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பாண் தரப்போறம். அதுக்காகக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறம், நீங்கள் சாப்பாட்டுக்கு வருவியள்தானே”

“இல்லை..... வரமாட்டம்”

“வயசான நீங்கள்... இரண்டு பேரும் நல்லாக்களைச்சுப் போய் இருக்கிறியள். தேத்தண்ணியாவது குடிச்சிட்டுப் போங்கோ”

அவர் எதுவும் பேசாது மெல்ல நகருகிறார்.

மனைவி அவர் பின்னால் வருகிறார். அந்தக் கோயிலை விட்டு வெளியே வந்து விட்டார்கள். இப்போதுதான் தெரிகிறது எங்கும் ஒரே இருள்; கும்மென்ற இருட்டு.

ஷெல் வீச்சு முற்றாக நின்றுவிட்டது. இருளோடு இருளாக வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்விடலாம். ஆனால் அந்த இருளில் அது பாதுகாப்பானதல்ல. இந்த ஒரு இரவைக் கழித்தால் போதும். காலை விடிந்ததும் எழுந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று விடலாம்.

அவர் மனைவியுடன் அவர்கள் வந்த பாதையில் திரும்பி நடந்து வருகிறார். அவர் தன்னை வீட்டுக்கே அழைத்துக் கொண்டு செல்கிறாரென மனைவி முதலில் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். பின்னர் அப்படி இருக்காதென தீர்மானித்துக்கொண்டு அவர் பின்னே வருகிறார்.

தெருவில் இறங்கி இருவரும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தெரு ஓரத்து வீடுகளில் பெரிதாக விளக்கு வெளிச்சம் எதுவும் தெரியவில்லை. விளக்கேற்றி எரிப்பதற்கும் மண்ணெய்க்குத் தட்டுப்பாடானா காலம். சிக்கன விளக்குகள் அறிமுகமாகி வீடுகளில் பயன்பாட்டில் இருக்கின்றன.

அவர் எதனையும் பொருட்படுத்தாது ஒரு உத்வேகத்தில் அசைந்தசைந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார். சிறிது தூரம் வந்த பிறகு மனைவி பொறுமை இழந்து, “எங்கே போறியள்?” எனக் கேட்டு விடுகிறார். “போகக்கூடிய இடத்துக்குப் போறம்” எனச் சொல்லிக் கொண்டு, மேலும் சற்றுத்தூரம் வந்து ஒரு வீட்டுக்கேற்றில் நின்று, “தம்பி தருமு..... தருமு.....” எனக் குரல் கொடுக்கிறார்.

அவர் குரல் கேட்டு உடனே எழுந்து கையில் ஹரிக்கன் விளக்குடன் தருமன் வெளியே வந்து கேற்றைத் திறக்கிறார்.

அவரும் மனைவியும் சிறிய ஒரு மூட்டையுடன் அங்கு நின்று கொண்டிருப்பது கண்டு, “வாருங்கோ.....! வாருங்கோ.....!” என வரவேற்று அவர்களை உள்ளே அழைத்து வருகிறார்.

அவர்கள் இருவரும் வீட்டு விறாந்தையில் ஏறி அங்கே போடப்பட்டுள்ள கதிரைகளில் மெல்ல அமர்ந்து பலமாக மூச்சிழுந்து விட்டுத் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள்.

தருமன் மனைவி, அவர் பிள்ளைகள் வெளியே வந்து அவர்களை முகமன் கூறி உபசரிக்கிறார்கள்.

விறாந்தையில் ஹரிக்கன் லாம்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. மின்னி மின்னிச் சினுங்கும் சிக்கன விளக்குகளைத் தங்கள் தேவைகளுக்கு அங்குமிங்கும் கையில் தூக்கித்திரிகிறார்கள். அடுக்களைக்குள்ளேயும் ஒரு சிக்கன விளக்கு, அரைக் குருடாக எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

தருமன் கடற்கரை வீதியில் கள்ளுக் கொட்டில் வைத்து வியாபாரம் செய்தவரல்லவா? அப்போது அந்தப்பகுதியில் எப்போதும் ஊடாடித் திரிந்தவர். அவர்கள் வீட்டு வளவுக்குள் வளர்ந்து நிற்கும் தென்னை மரங்களில் கள்ளிறக்கு வதற்காகக் காலை, மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் அங்கு சென்று வந்தவர். அதனால் அவர்களை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கும் அவருக்கு, அந்தக் குடும்பத்துடன் செளசன்னியமான உறவு பலகாலமாக இருந்து வருகிறது.

அண்ணாசாமி சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு, பின்னர் தருமனைப் பார்த்து விநயமாக ஒரு வேண்டு கோள்விடுக்கிறார்.

“தம்பி, நீங்கள் எங்களை மன்னிக்க வேணும்!”

“அப்பிடிச் சொல்ல வேண்டாம்”

“பிழை செய்தது நாங்கள். மன்னிப்புக் கேக்கத்தானே வேணும்”

அவர் மனதின் எண்ண ஒட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு “என்னைவிட மூத்தவர்.... பெரியவர் நீங்கள்” என்கிறார் தருமன்.

“நான் என்ன பெரியவன்! உங்கடை நெஞ்சிலே மிதிச்சதுபோலே இந்த வீட்டைக் கடந்துதானே போனாங்கள்”

“சனத்தோடை சனமாகப் சேர்ந்து போனியள். அதை விடுங்கோ”

“போன இடத்திலேபட்ட அவமானம் போதுந்தம்பி” அதைப் பிறகு சொல்லுறன். நாங்கள் நல்லாக்களைச்சுப் போனம், எங்களுக்குச் சூடாக ஒரு தேத்தண்ணி முதல் தாருங்கோ”

தருமன் மனைவி அவசர அவசரமாக அடுக்களைக்குள் போய் விரைவாகத் தேநீர் தயாரித்து இரண்டு கப்பளில் ஊற்றி, ஒரு நேயில் வைத்துத் தூக்கி வந்து அவர்களுக்கு வழங்குகிறாள்.

தேநீரை இருவரும் ஆவலுடன் பருகுகிறார்கள். பிறகு, “பிள்ளை தாகம் அடங்கயில்லை. இன்னொரு கப் கொண்டா அம்மா” எனக்கேட்டு வாங்கி, அதனையும் குடிக்கிறார்கள்.

சிறிது நேரம் தருமன், அவர் மனைவி பிள்ளைகள் ஒன்றாகக் கூடி இருந்து வந்திருக்கின்றவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னர், “இரவு என்ன சாப்பிடுவியள்” எனக் கேட்டுக் கொண்டு தருமன் மனைவி எழுகிறாள்.

“நீங்கள் சாப்பிடுறதைத் தாருங்கோ! அதுபோதும். விசேஷமாக ஒண்டும் வேண்டாம்” என்கிறார் முதியவர் அண்ணாசாமி மனைவி.

இரவு உணவாக தருமன் மனைவி அவித்த இடியப்பம் சொதியுடன் சுவைத்து உண்டுவிட்டு, சுண்டக் காய்ச்சிய பசம்பால் ஒவ்வொரு கப்பகுத்து முடிக்கிறார்கள்.

அதன்பிறகு அந்த வீட்டு அறை ஒன்றுக்குள் இருவரும் சௌகரியமாகப் படுத்து உறங்கினார்கள்.

அடுத்த நாள் காலைப் பொழுது புலர்கிறது.

இடம்பெயர்ந்து சென்ற கடற்கரைப்பகுதி மக்கள் தங்கள் வீடுகளை நோக்கித் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

முதியவர் அண்ணாசாமியும் அவர் மனைவியும் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து, தருமன் மனைவி கொடுத்த காலைத் தேநீரைப் பருகுகிறார்கள். பிறகு அவர்கள் எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏதனம்

வடபிரதேசம் எங்கும் போர் மேகம் குவிந்து குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது. எந்த நேரத்திலும் எதவும் நடக்கலாம் என்ற பீதியில் மக்கள் உறைந்து போயிருக்கிறார்கள். வீடுவிட்டு வெளியே சென்றவர் திரும்பி வீடு வந்து சேருவார் என்பதற்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லாதநிலை. சொந்த வீடுகளிலும் இருப்பதற்குப் பாதுகாப்பில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தனியார் கல்வி நிலையம் சென்று வருவதைக் கோபாலன் கைவிட்டுவிட்டார்.

அரசாங்கப் பாடசாலைகளும் ஒழுங்காக நடைபெறுவதாக இல்லை.

கோபாலன் பிள்ளைகள் இப்போது குழந்தைகளாக இல்லை. அவர்கள் வளர்ந்து விட்டார்கள். அவர் வளர்ந்த பிள்ளைகளின் தந்தையாகிவிட்டார்.

குடும்பம் பெருத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது. குடும்பப் பொறுப்பு அதிகரித்து விட்டது. எல்லாவகையான அழுத்தங்களும் போட்டு அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

பலாலி இராணுவ முகாமில் இருந்து ஷெல் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடலில் இருந்து ஷெல்லை ஏவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த நேரத்தில் ஷெல் வந்து தலையில் விழுமென்றில்லை. எந்த நேரத்தில் வெடித்துச் சிதற நேருமென்பது அறியாத நிலை.

கடற்கரையை அண்மித்த கிராமங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் பாதுகாப்பான இடங்கள் தேடி அடிக்கடி இடம்பெயர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நண்பர்கள், உறவினர்கள் இல்லங்களுக்குச் சென்று, இரவு நேரங்களில் தங்கி, காலை விடிந்ததும் வீடுகளுக்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். சொந்த

வீடுகளில் உணவு சமைத்து உண்டுவிட்டு, இரவு வேளைக்கு வேண்டிய உணவை பொதியாகக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஓடிப்போகிறார்கள்.

கோபாலன், தருமன் இருவரும் தங்கள் தங்கள் குடும்பங்களுடன் ஓடியோடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இராணுவம் அறிவித்தல் விடுகிறது, எல்லாரும் ஆலயங்களில் சென்று தங்கி இருக்குமாறு. பலாலி இராணுவம் முகாமை விட்டுவெளியேறி தடைகளை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் உண்ண உணவின்றி பசிபட்டினியுடன் ஏனைய வசதிகளுமின்றி ஒருவாரகாலத்தைக் கண்ணீருடன் கோவில்களில் கழிக்கிறார்கள்.

பின்னர் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். நீண்ட நாட்கள் தங்கள் வீடுகளில் வாழ்வதற்கு முடியவில்லை. வலிகாகம் தென்மராட்சிப் பிரதேசங்களுக்கு அகதிகளாக அனைவரும் மீண்டும் ஓடிப் போகிறார்கள்.

கோபாலன், தருமன் ஆகியோரின் குடும்பங்களும் வடமராட்சி மண்ணை விட்டு வெளியேறுகின்றன.

கோபாலன் குடும்பத்துடன் தாவடிக்குச் சென்று ஒரு தோழரின் இல்லத்தில் தங்கி இருக்கிறார்.

சமாதானப் படையினராக இந்தியராணுவம் வடபிரதேசத்துக்கு வந்து இறங்கிய அன்று கோபாலன் மீண்டும் குடும்பத்துடன் தனது வீடுவந்து சேருகிறார்.

சமாதானப் படையின் அட்டுழியங்கள் அதிகரித்த பிறகு மனைவி பிள்ளைகளுடன் கோபாலன் திரும்பவும் வீட்டில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து தென்மராட்சி மீசாலைக்கு இன்னொரு தோழர் இல்லம் போய்ச் சேருகின்றார்.

அங்கும் ஒருமாத காலம் கழிந்து போகிறது. சமாதானப்படை நாட்டை விட்டு வெளியேறுகிறது. அவர்கள் தங்கி இருந்த முகாங்களைப் போராளிகள் கைப்பற்றித் தமதாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். இலங்கை இராணுவம் பலாலி முகாமுக்குள்ளே முடங்கிப் போனது.

வடபிரதேசம் தொடர்ந்து போரை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டது.

அரசு நிருவாகம் பெருமளவு சீர்குலைந்து போனது. நீதிமன்றங்கள் செயற்பட இயலாது தம்பித்துப்போயின.

பொலீஸ் நிருவாகம் முற்றாக இல்லாது ஒழிந்து போனது. வடபகுதியை நிர்வகிக்கும் பொறுப்புக்கள் யாவையும் போராளிகள் தங்கள் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

மக்கள் மத்தியில் தோன்றும் பிரச்சினைகள், சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைப்பது, சட்டம் ஒழுங்கு என்பவைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது ஆகியவற்றைப் போராளிகளே செயற்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள். வெகுசனங்கள் மத்தியில் எழுகின்ற பிரச்சினைகளை விசாரித்து அவற்றைச் சுமுகமாகத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென அவர்கள் விரும்பினார்கள். அதனைச் செயற்படுத்துவதற்குரிய சபைகளை, ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் “சமாதான சபை” என்ற பெயரில் நிறுவினார்கள்.

அந்ததந்தப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மூத்தவர்கள், சமூகப் பெரியார்கள், உயர்பதவி வகித்தவர்கள் படித்தவர்கள் எனப் பலரைப் பொது மக்களின் வழக்குகளை விசாரணை செய்வதற்குச் சமாதான சபைப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்தார்கள். அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது எல்லாச் சாதிக்கார்களும் அந்த விசாரணைச் சபையில் அங்கம் வகிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் செயற்பட்டார்கள். ஆனால் அந்தச் “சமாதானசபை”த் தலைவராக எப்பொழுதும் தம்மவரை வைத்துக் கொள்வதற்கு அவர்கள் தவறவில்லை.

போராளி ஒருவர் ‘சமாதான சபை’க்குப் பொறுப்பாளியாக இருந்து அதனைச் செயற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

வாரத்தில் சனி, ஞாயிறு இரண்டு தினங்கள் ஒரு பாடசாலை மண்டபத்தில் அந்தச் சமாதான சபை கூடி விசாரணைகள் நடத்தும்.

அரசு நிருவாகத்தில் நீதிமன்றங்கள் வகித்து வந்த இடத்தை, போராளிகளின் நிருவாகத்தில் இந்தச் ‘சமாதான சபைகள்’ பிடித்துக் கொண்டன.

தருமன், கோபாலன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கிராமத்தில் அவர்கள் சாதியில் பிறந்தவர்கள் யாரும் அந்தச் 'சமாதான சபையில்' இடம்பெற்றிருக்கவில்லை.

கோபாலன் அவர்களுடன் பெரிதாக ஒட்டிக்கொள்ளாது குளிர் காய்வது போல வெகு நிதானமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஒருநாள் மாலையில் அந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் போராளி மோட்டார் சயிக்கிளில் வந்திறங்கி கோபாலன் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

“ஐயா... உங்களைச் சமாதான சபைக்கு நியமித்திருக்கிறம், சனி, ஞாயிறுகள் சபை நடக்கும், நீங்கள் சபைத் தலைவரை ஒருக்கால் சந்தியுங்கோ!” வந்த வேகத்தில் கூறிவிட்டு அவர் திரும்பிச் சென்று விடுகிறார்.

கோபாலன் பதிலை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னால் மறுபேச்சுக்கு இடமில்லை. அதன்படி நடக்க வேண்டியதான்.

தருமனைச் சந்தித்து நடந்தவைகளைக் கோபாலன் எடுத்துச் சொன்னார்.

‘நல்லது. நீதவானாகப்பதவி உயர்வு கிடைச்சிருக்கு, இனி வாத்திவேலையை விட வேண்டியதுதான்’ என நகைச்சுவையாகக் கூறித் தருமன் சிரிக்கிறார். பிறகு “மற்ற வைக்கு உதாரணமாக நீ செயற்படுவாய் தானே..... கோபால்! அதைப் போய்ச் செய்!” என்கிறார்.

சமாதானசபைத் தலைவரை கோபால் முன்பே அறிந்து வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அவரோடு எந்தவிதப் பழக்கமும் இதுவரை கோபாலுக்கு இருந்ததில்லை. கோபால் நன்கு அறிந்த, அவர் சாதிக்கார ஆசிரியர் ஒருவர் அந்தச் சபையில் இருக்கிறார் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அந்த நீதி நிர்வாகக் கட்டமைப்புப்பற்றி கோபாலன் பெரியதாக அறிந்திருக்கவில்லை. ‘எதற்கும் அந்த ஆசிரியரைச் சந்திப்பது நல்லதென’ எண்ணிக் கொண்டு கோபாலன், அடுத்த கிராமத்திலுள்ள அவர் இல்லந்தேடிச் செல்லுகிறார்.

“வாருங்கோ..... வாருங்கோ.... நீங்கள் வருவியளெண்டு எதிர்பார்த்தனான்” என உற்சாகமாக வரவேற்கிறார்.

அவர் வரவேற்பும் உற்சாகமும் கோபாலனுக்கு ஆச்சரியமாக இல்லை. அவர் முன்கூட்டியே தகவல் அறிந்திருக்கிறார் என்பதை கோபாலன் உணர்ந்து கொள்கிறார். அவர் போராளிகளின் ஆள் என்று பெயரெடுத்தவர். அப்படிப் பெயரோடு இருப்பது தனக்கொரு பெருமை என்று கருதுகின்றவர். தனது பெயரை அவர்களுக்கு பிரஸ்தாபித்தவர் அவராக இருக்கலாம். தன் போன்றவர்களை எப்படியும் நனைத்து விடவேண்டுமென்னும் மனப்போக்குள்ளவர். ஒருவன் குளத்துக்குள் விழுந்து மூழ்கும் போது அருகில் நிற்கின்றவனைக் கையில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு விழவேண்டும் எனப் பகிடியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர். அப்பழுக்கற்ற நல்ல பிள்ளை போல வெளியிற் காட்டிக் கொள்வதில் மகாசமத்தர்.

அவர் கோபாலனை அமரச் செய்து சுகநலம் விசாரித்து சிறிது நேரம் உரையாடுகிறார். பின்னர் அவரே நேரடியாக விடயத்துக்கு வருகிறார்.

“நீங்கள் தலைவரைச் சந்திக்க வேணும்”

“உங்களைச் சந்திச்சபிறகு..... அவரை சந்திக்கலாம்மெண்டு....” என்கிறார் கோபாலன்.

“நல்ல யோசினை..... நானே அவரிட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறன்.... எப்ப போவம்.... இப்ப போவமா?” என அவசரப்படுகிறார்.

“வேண்டாம்.... நாளைக்குப் போகலாம். நான் இஞ்சை வாறன்.”

அவர் மனைவி கொண்டு வந்து கொடுத்த தேநீரைப் பருகிவிட்டு, அவரிடம் இருந்து விடை பெற்றுப்புறப்படுகிறார் கோபாலன்.

அடுத்தநாள் காலை படுக்கையில் இருந்து எழும்புவதற்கே கோபாலனுக்கு அலுப்பாக இருக்கிறது. அலுப்புப்பட்டு என்ன செய்யலாம்? கோபாலன் அந்த ஆசிரியரைத் தேடிக்கொண்டு அவர் வீடு செல்லப் புறப்படுகிறார். அப்போது “மாஸ்தர்” என அழைத்துக் கொண்டு அவரே அங்கு வந்து நிற்கிறார்.

இருவரும் தலைவரைச் சந்திப்பதற்கு அங்கிருந்து புறப்பட்டு வருகிறார்கள். தலைவர் இல்லம் கடற்கரைக்கு அண்மித்த பகுதியில் இருக்கிறது. அவர்கள் தலைவர் வீட்டுக்கு அண்மையிலுள்ள வீதிக்கு

வந்து விட்டார்கள். அவர் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில், வீடுநோக்கி நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்.

அவர்கள் இருவரும் அவரைக் கண்டு சயிக்கிள் விட்டுக் கீழே இறங்குகிறார்கள். “தேடிப்போன பூண்டு காலில் தட்டுப்பட்டதுபோல உங்களைச் சந்தித்து விட்டம்” என தனது ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் அழைத்துப்போன ஆசிரியர். “இலை தேடிப் போன மலைத்தேன், வதையாகக் கைகளில் வந்து விழுந்தது போல என்பது தான் சரியானது” எனத் திருத்துகிறார் தலைவர்.

கோபாலனைத் தலைவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்கு முற்படுகிறார் அழைத்தச் சென்ற அந்த ஆசிரியர். “எனக்கு தகவல் வந்துவிட்டது” என இடைமறித்துப் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ளுகிறார் தலைவர்.

தலைவரின் தம்பி போராளிகள் இயக்கத்தில் முக்கியமான ஒருவர். அவர்கள் அண்ணாசாமியின் உறவினர்கள். தலைவர் ஓய்வுபெற்ற அதிபர். சமாதான சபைத் தலைவர் இத்தனையுமுள்ள அவரிடத்தில் தன்னைப்பற்றி மிக உயர்வான எண்ணமும் மிடுக்கும் இல்லாமலா போகும்?

ஆனால் கோபாலனை அழைத்து வந்தவருக்கு வரும்போது இருந்த தலைநிமிர்வு, தலைவரைக் கண்டதும் திடீரெனப் தணிந்து போனது.

தலைவரைப் பார்த்து, “சயிக்களிலே ஏறுங்கோ.....” என பணிவாகக் கேட்கிறார் ஆசிரியர்.

“வேண்டாம் பேசிக்கொண்டு நடந்து போவம்” எனத் தடுத்து விட்டுத் தலைவர் நடக்கிறார். அவர்கள் இருவரும் சயிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு அவர் பின்னால் வருகிறார்கள்.

தலைவர் பேசிக் கொண்டு வருகிறார்.

“நான் சைவாசிரியகலாசாலையிலே படிக்கிற காலத்தில் பண்டிதமணி ஐயாவிடம் தமிழ் படிச்சனான், ஐயாவின்னர ஆசார மென்ன? அறிவென்ன?ஐயா ஒரு தமிழ்க் கடல். ஐயா இலக்கண இலக்கியங்களை எவ்வளவு ஆழமாக, சுவைபடக்கற்பிப்பார்.

ஐயாவைப் போல இன்னொருவர் இல்லை. இனிமேல் பிறக்கப் போவது மில்லை, ஐயாவிடம் கற்றவர்களுக்கு ஐயாவின் ஞானத்தில் கொஞ்சமாவது இல்லாமல் போகாது....!” எனச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவர் இடையில் கோபாலன் பக்கம் திரும்பி “மாஸ்ரர் என்ன பாடம் படிப்பிக்கிறியள்?” என வினாவுகிறார். “கோபாலன் சமூகக்கல்வி” என்கிறார். “அப்ப உங்களுக்குத் தமிழ்தெரியாது” என்கிறார் தலைவர்.

பின்னர் தொடர்ந்து சொல்லுகிறார். “எழுபத்தைஞ்சிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வாறதுக்கு முந்தி, ஆசிரிய கலாசாலைதான் பல்கலைக்கழகம் போல இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் ஆசிரியகலாசாலையின் தரம் மிக உயர்வானது. நான் சைவாசிரியகலாசாலையிலே படிச்சகாலத்தில் உங்கடை ஆக்களும் இரண்டொருதர் அங்கே படிச்சவை, அவையளுக்குப் படுக்கை புறம்பு, சாப்பாடு புறம்பு, கிணத்திலே தண்ணி அள்ள ஏலேது. வண்ணான் துணி வெளுத்துக்குடுக்கமாட்டான். நான் அவையனோடை நல்ல நெருக்கமாகப் பழகினான். என்றைகுணம் அப்பிடி”

தலைவர் தன்னைப் பற்றி விதந்து சொல்லியவண்ணம் வருகிறாரென்பதைக் கோபாலன் விளங்கிக் கொண்டு, மிக எச்சரிக்கையாக அவர் தொடர்ந்து கூறுகின்றவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறான்.

தலைவர் அந்த அளவில் நிறுத்திக்கொண்டு விடவில்லை பிறகும் தொடருகிறார்.

“நான் அடிக்கடி தமிழ்நாட்டுக்குப் போய்வந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் போய்த் தரிசிக்காத ஆலயங்கள் தமிழ்நாட்டில் இல்லையெண்டு சொல்லலாம். அங்கே இருக்கிற தமிழர்கள் இப்பவும் தங்கடை பண்பாடு, கலாசாரங்களைப் பேணி வருகிறார்கள். எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் கொண்டையிலே பூ இருக்கும், நெற்றியிலே பொட்டிருக்கும். உணவு உண்ணும் விஷயத்தில் அவர்கள் வெகுநாகரிகமாக நடப்பார்கள். எவர்சில்வர் கப்பையே எல்லாரும் உபயோகிக்கிறார்கள். பாலென்ன, மோரென்ன, தேநீரென்ன கப்பிலே வாய் வைச்சக் குடிக்கும் பழக்கம் அங்கே இல்லை....”

தலைவர் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிமுடித்து விட்டார் என்பது கோபாலனுக்கு விளங்கிவிடுகிறது.

அவர்கள் இருவரும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டு தலைவர் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தலைவரும் அவர்கள் இருவரும் தலைவர் வீடு வந்து சேருகிறார்கள். தலைவர் தனது வீட்டுக்குள்ளே நுழைகிறார்.

அவர்கள் இருவரும் சயிக்கிள்களை முற்றத்தில் நிறுத்தி விட்டு, அந்த வீட்டுக்குள்ளே சென்று, குறுகலான முன் மண்டபத்தில் தலைவர் எதிரில் அமருகிறார்கள்.

தலைவர் சமாதான சபை செயற்பாடுகள் பற்றிக் கோபாலனுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

கோபாலனை அங்கு அழைத்து வந்திருக்கும் ஆசிரியர் எல்லாவற்றையும் ஆமோதித்துக் கொண்டு பவ்வியமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

தலைவர் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவர் இளையமகள் இரண்டு எவர்சில்வர் கப்பளில் தேநீரை ஒரு ரேயில் வைத்துத் தூக்கி வந்து அவர்கள் முன்னுள்ள ரீப்போ மீது வைத்து விட்டுத் திரும்பி உள்ளே போகிறார்.

“இஞ்சை ஆர்வந்தாலும் தேநீர் குடுக்கிறது எங்கடை வழக்கம்” பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டு மெல்லச் சிரிக்கிறார் தலைவர்.

அவர் கூறுவதைச் சிரித்து அங்கீகரித்துக் கொண்டு கோபாலனை அழைத்து வந்திருக்கும் ஆசிரியர், தேநீர்க் கப்பொன்றைக் கையில் எடுத்து தலையைச் சற்றே பின்னுக்குச் சரித்து அண்ணாந்து வாய்திறந்து ஒரு தடவை வாய்க்குள் தேநீரை ஊற்றுகிறார்.

அவர் தலைவர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்துபோய் அனுபவப் பட்டவர். அவர் தன்னை வழிநடத்தும் முன்னோடி நடவடிக்கையாகவே தேநீரை எடுத்துப் பருகிக் காட்டுகிறாரெனக் கோபாலன் உணர்ந்து உள்ளூர்ச் சிரித்துக் கொள்ளுகிறார்.

தலைவர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். கோபாலன் தேநீர்க் கப்பைக் கையில் தூக்காது அது வைத்தபடியே ரேயில் கிடக்கிறது.

தலைவர் எல்லாவற்றையும் அவதானித்தவாறு பேசிக்
கொண்டிருக்கிறார். அப்போதுதான் கவனித்தவர் போல, “மாஸ்ரர்
ரீ எடுங்கோ!” என்கிறார் இடையில் கோபாலனைப் பார்த்து

“நான் விரதம்....” கோபாலன் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்.

“என்ன விரதம்? இண்டைக்கு ஒரு விரத நாளும் இல்லையே!”
என வியப்புடன் தலைவர் வினவுகிறார்.

“எனக்குரிய விரதம்”

“என்ன மாஸ்ரர், ஆச்சரியமாக இருக்கு! இதுகளிலே நம்பிக்கை
இல்லாத நீங்கள், புதுமையாக விரதமெண்டு சொல்லுறியள்”

“என்றை தகப்பனாரை நினைவு கூருகிற தினம், தகப்பனாற்றை
திவஷம்”

“ஒரு ரீதானே, குடியுங்கோ! பிறகு தலையிலே தண்ணி ஊத்தித்
தோஞ்சிட்டு, படைச்சுச் சாப்பிடலாம்” என ஆலோசனை கூறுகிறார்.

“இல்லை..... இல்லை..... அது பிழை, அப்பிடிச் செய்யக் கூடாது”
கோபாலன் மறுக்கிறார்.

தலைவருக்கு முகமோடிக் கறுத்துவிடுகிறது. “கடும் விரத
மாக்கும்” என்கிறார் அதிருப்தியுடன். அவருக்கு எல்லாம் தெளிவாக
விளங்குகிறது.

அவர்கள் இருவரும் மேலும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து
பேசுகிறார்கள். பிறகு தலைவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு
அங்கிருந்து புறப்படுகிறார்கள்.

ஏதனம்

வன்னியில் போர் நடந்து எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. போர் முடிவுக்கு வந்த சமயம் கோபாலன் ஆசிரிய சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்று பத்தாண்டுகாலம் கடந்து விட்டது. அவன் உடல் நிலையிலும் வயதின் காரணமான தளர்வுகள். தருமனும் முன்போல் இல்லை. அவனால் தொழில் செய்வதற்கு இயலவில்லை. இருவருடைய பிள்ளைகளும் வளர்ந்து பெரியவர்களாகி விட்டார்கள். கல்வி கற்றுத் தேறி வெவ்வேறு பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுத் திருமணங்களும் நடந்து முடிந்து விட்டன. இருவரும் பேரக்குழந்தைகளையும் கண்டுவிட்டார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் சமூக உறவுகளை அறுத்துக் கொள்ளாது இன்றும் சமூகத் தொடர்புகளுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தங்கள் உறவினர்கள், தோழர்கள், நண்பர்கள் குடும்பங்களில் நடைபெறும் வைபவங்களுக்குத் தவறாது சென்று கலந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆனால் முழுமன விருப்பம் இல்லாது எந்தவொரு கொண்டாட்டத்திற்கும் சென்று கலந்து கொள்வதைக் கைவிடவே அவர்கள் தங்களுக்குள் முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள். தருமனால் அந்தத் தீர்மானத்தை முறையாகக் கடைப்பிடிப்பதற்கு முடிகிறது.

கோபாலன் நிலைமை சற்று வித்தியாசமானது. கோபாலன் ஆசிரியராக இருந்தவரல்லவா! அதனால் அவரது சமூக உறவுகள், தொடர்புகள் கொஞ்சம் விரிவானவை. அந்த உறவுகள், தொடர்புகளை முற்றாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு அவரால் இருக்க இயலாது.

ஆல்பழுத்தால் அங்கே, அரசு பழுத்தால் இங்கே என்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றவர்கள் பலர் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு இப்போதுள்ள சூழ்நிலை வெகுவாய்ப்பாக வந்து அமைந்திருக்கிறது. ஆலை விட்டெழுந்து பறந்து, அரசில் வந்து அமர்ந்துவிட்டார்கள். அரசில் பழுக்கும் பழங்களைத் தின்பதற்கு, ஒருவரை ஒருவர் முட்டிமோதி முந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதவிகள் பிடிப்பதில் பட்டங்கள் பெறுவதில் ஒருவர்க்கொருவர் சளைத்தவரல்லர் என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தகுந்த அறிவு, ஆற்றல், திறமை அற்றவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு பட்டத்தைத் தமக்குரியதாகச் சுவீகரித்துக் கொள்ளக்கூடிய தந்திரோபாயங்கள் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதற்காகவேனும் அவர்களுக்கு ஒருபட்டம் வழங்கத் தானே வேண்டும்! அந்தப் பதவிகளில் மிக மலிவாகப் இன்று பெறக்கூடிய ஒன்று சமாதான நீதவான்.

கோபாலுக்கு நன்கு பழக்கமான ஓர் ஆசிரியர், சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற வண்ணம் வளைந்து குழைந்து காரியம் பார்ப்பதில் மகாசமர்த்தர். அவருக்கு எப்பொழுதும் பதவிகளில் ஒருகண். அவர் எங்கே இருந்தாலும் தனக்கென்று ஒரு பதவி பிடித்துப்போடுவார். அவரது சொந்தக்கிராமத்தின் சனசமூகநிலையம், கோயிற்சபை, கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் என்பவைகளில் எல்லாம் பொறுப்புள்ள பதவிகளில் இருக்கின்றார். கிராமத்துக்கப்பால் ஆசிரிய சங்கத்திலும் பதவி, அவர் தன்னை மற்றவர்கள் தெரிவு செய்யத்தகுந்தவாறு தந்திரமாகக் காய்களை நகர்த்திக் காரியம் சாதித்து விடுவார். அவரது நல்ல பிள்ளைத்தனமான நடிப்பு தனது காரியம் பார்ப்பதற்குரிய குணம் என்பது பலர் அறியமாட்டார்கள்.

போராளிகள் இங்கே இருந்தபோது அவர்களுக்குப் பின்னால் திரிந்தார். அவர்கள் வன்னிப்பகுதிக்குள் சென்ற பிறகு அவருக்குத் தடையாக யார் இருக்கிறார்கள்?

அவருக்குச் சுலபமாக சமாதான நீதிவான் (J.P) பதவி ஒன்று வந்து சித்தித்தது. அவர் இந்தச் சமூகத்தில் என்ன சாமானியமான ஒரு ஆளா? பிரித்தானிய இளவரசரின் பதவி ஏற்பு விழாப்போலத் தனது பதவி ஏற்பு வைபவம் நிகழவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தார்.

தான் நீதிமன்றத்தில் சமாதான நீதிவானாகச் சத்தியப் பிரமாணம் எடுக்கப்போகும் சமயம் அங்கு வருகை தருமாறு உறவினர்கள், நண்பர்கள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் அனைவருக்கும் வீடுவீடாகச் சென்று அழைப்பு விடுத்தார். நீதிமன்ற வளாகம் அன்று கோயிற் தீர்த்தக்கரை போலத்தான் அவருக்குச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து வைத்த மாவட்ட நீதிபதி அதிசயித்துப்போனாராம் J.P அவர் கழுத்தில் விழுந்த மலர்மாலைகளில் அவர் மறைந்து போனார். அவர் அனைவரையும் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து தேநீர் சிற்றுண்டிகள் கொடுத்து உபசரித்து அனுப்பி வைத்தார்.

அன்றே சமாதான நீதிவான் என்ற தனது பெயர்ப்பலகையை ஒரு கம்பத்தில் பதித்து, அந்தக் கம்பத்தை வீட்டுக்கு வெளியே வீதியோரத்தில் நட்டுவைத்தார். அவர் சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்கும் படங்கள் கொழும்புப் பத்திரிகைகள், யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் வெளிவந்தன. அவர் தனது பெயர் முகவரி பதவி என்பவற்றுடன், J.P பட்டம் என்பவற்றைக் கடித்தலைப்பில் இட்டு காகிதத்தில் அச்சிட்டு, அவைகளைப் பல புத்தங்களாகக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டார். நப்பர் முத்திரையும் தயார் செய்து வைத்துக் கொண்டார். அதன்பிறகு சொல்லவா வேண்டும்? அவர் தனது பணியைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

சமாதான நீதிவானின் நற் சான்றிதழ் தேவைப்படுகிறவர்கள் தயக்கமில்லாது எவரும் அவரிடம் வரலாம். எந்தச் சமயமும் வரலாம். அவருக்கு அறிமுகமானவர்கள்தான் வரவேண்டுமென்றில்லை. அவருக்குக் கட்டோடு பிடிப்பதில்லை, இன்னொருவரை இடைத்தரகராகக் கூட்டிவருவது. ஒருவர் தனக்கு மிக அவசரமான நெருக்கடியான நேரத்திலும், நம்பிக்கையுடன் அவரிடம் வரலாம். வேறு சமாதான நீதிவான்கள் சான்றிதழ் எழுதிக் கொடுப்பதற்கு மறுத்துக் கைவிட்டவர்களும் அவரை நாடி வருகிறார்கள். தூர இடங்களில் இருந்தும் அவர் பற்றி அறிந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர் அதனை ஒரு சமூகப் பணியாகவே செய்துவருவதாகக் கூறுகிறார். ஆனால் அதனைச் செய்வதற்கு, அதற்கென்றொரு

செலவு உண்டல்லவா? அந்தச் செலவுகளுக்கென ஒரு தொகை பணத்தினை அந்தரங்கமாக அவர் பெற்றுக் கொள்ளத் தவறுவ தில்லை.

ஓரிருதடவைகள் நீதிமன்றில் விசாரணைக்காக அவர் கூண்டில் ஏறவேண்டி நேர்ந்தது. அதனால் அவர் அஞ்சியோ, சலித்தோ அடங்கி இருந்து விடவில்லை. அவரது சமூகப்பணி குறைவின்றித் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கோபாலனைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் கோபாலன் மீது அவர் பெரியதாகக் குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். தான் வீடு தேடி வந்து விடுத்த அழைப்பினை ஏற்று, தன்னை வந்து கௌரவிக்கவில்லை என்பது அவருக்கிருக்கும் மனக்குறை.

“மாஸ்டர் நீங்கள் வந்து பாத்திருக்க வேணும், கோட்டடியில எவ்வளவு சனம்! எத்தினை மலர் மாலைகள்! நீதவானே பார்த்துப் பிரமித்துப் போனரென்றால் பாருங்களேன்! நீங்கள் வாரதது எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்”

“சரி, இனி வரும் சந்தர்ப்பத்திலே பாப்பம்” எனக் கோபாலன் சமாளிப்பார்.

“இனி என்ன வரப்போகுது?”

“இல்லை வரும்” கோபாலன் சொல்லிக் கொண்டு சிரிக்கிறார்.

“உங்கடை வாய் பொன் வாயாக இருக்கட்டும்” அவர் தனக்குரிய ஒரு ஆசீர்வாதம் ஆக கோபாலன் கூறியதை உள்வாங்கிக் கொண்டார்.

இப்போது ஜனாதிபதியின் கையினால் “தேசத்தின்கண்” விருது அவர் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டார். ஜனாதிபதி அவருக்கு விருது வழங்கும் படம் எல்லாப் பத்திரிகையிலும் வெளிவந்திருக்கிறது. அந்தப்படத்தைப் பத்திரிகையில் பார்த்த பிறகுதான் கோபாலன் தகவல் அறிந்து கொண்டார்.

கோபாலனுக்கு இப்பொழுது ஒரு மனச்சங்கடம்.

அவரைத் தேடிப் போய் வாழ்த்துவதா? விடுவதா? என்ற மனப்போராட்டம். அவர் சந்திக்கும் சமயங்களில் திரும்பவும் குறைபட்டுக் கொள்ளப் போகிறார். தான் ஒரு தடவை போய் அவரை வாழ்த்தி விட்டு வந்தால் அந்தத் தொல்லையில் இருந்து தப்பிவிடலாம். அதனால் அவர் மனம் மகிழ்வரென்றால், தான் ஏன் அதைச் செய்யக்கூடாதென்று கோபாலன் சிந்தித்துப் பார்த்தார். தனக்கொரு நட்டமுமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

கோபாலனிடம் ஒரு இயல்பு, ஒன்றைத் தீர்மானித்து விட்டால் பின் போடாமல் அதனை நிறைவேற்றி முடிப்பது. அதனால் அவரை அவசரக்காரன் என்று கூறுவதற்கு இயலாது. ஒன்றை ஆழமாகச் சிந்தித்து, தீர்க்கமாக முடிவெடுத்த பிறகு, எதற்காகப்பிற் போட வேண்டுமெனக் கேட்பார். அவர் எடுத்திருக்கும் முடிவில் இருந்து பின்னர் அதை மாற்றிக் கொள்ள மாட்டார்.

அந்தக் கோபாலன் ஒரு சின்ன விஷயத்தைத் தீர்மானித்த பிறகும், அதனை நிறைவேற்றாது காலங்கடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கடத்துதலில் சில தினங்கள் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து போயின. அதற்கு மேலும் தாமதித்தால் தனது நோக்கத்தின் முக்கியத்துவம் இல்லாது போய்விடுமென எண்ணினார். அவர் எங்காவது சந்திக்க நேர்ந்தால் மீண்டும் குறைகேட்க நேருமென நினைத்தார்.

அவரை வாழ்த்தப் போகும்போது வெறும் கையுடன் போவது முறையில்லை எனக் கருதி, பிஸ்கட் பெட்டி ஒன்றைப் பொதி செய்வித்து வாங்கி, ஒரு பைக்கில் போட்டுக்கொண்டு ஒரு மாலை நேரம் சயிக்கிள் வண்டியில் புறப்பட்டார்.

சயிக்கிள் வண்டியை வெளியே நிறுத்திவிட்டு, அவர் வீட்டுக் கேற்றை மெல்லத் திறந்தவாறு, “மாஸ்டர்” என அழைத்த வண்ணம் உள்ளே வருகிறார்.

முடிக்கிக்கும் வீட்டுக் கதவை திறந்து அவர் மனைவி வெளிபட்டு வந்து, “ஐயா வெளியிலே போவிட்டார் இப்ப வந்திடுவார்” என வரவேற்று, “அதிலே இருங்கோ!” என இருக்க வேண்டி இடமும் காட்டிவிடுகிறாள்.

கோபாலன் அதற்கு முன்னர் அந்த வீட்டுக்கு வந்ததில்லை. வீட்டுமுன் கூரையில் இருந்து சரிவாக ஒரு பத்தி இறக்கி, கூரை வேய்ந்து, சீமெந்தினால் நிலம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பத்திக்குள்ளே ஒருமேசை போட்டு, அதன் பின்னால் ஒரு கதிரை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேசைக்கு முன்னே இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு வாங்குகள்.

கோபாலன் கையில் கொண்டு வந்திருக்கும் பிஸ்கட் பெட்டியை அவள் கையில் கொடுக்கிறார்.

“ஐயா ஜேப்பி ஆனா பிறகு இஞ்சை ஒரே சனம், ஆரெண்டு தெரியாத கண்ட நிண்ட ஆக்களெல்லாம் வருகினம். அதுக்காகத் தான் இந்தப் பத்தி இறக்கி இருக்கிறம். நல்லகாத்தோட்டமாக இருக்கும்” என்கிறாள்.

கோபாலன் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் அந்தப்பத்திக்குள் நுழைந்து ஒரு வாங்கின் மேல் அமர்ந்து கொள்ளுகிறார்.

“ஐயோ மாஸ்ரர்! ஐயாவை வாழ்த்திறதுக்கு ஒரே சனம்சனமாக வருகுதுகள், ஐயா கொழும்பிலிருந்து வந்த நாள் துடக்கம் இஞ்சை ஒரே கலியாண வீடுமாதிரித்தான். ஐயா சனாதிபதியின்ரை கையாலேயெல்லே விருது வாங்கினவர். சனாதிபதியிட்டை வாங்கிறது சும்மா காரியமே! படமெல்லாம் பேப்பரிலே வந்தது. நீங்கள் பாத்திருப்பியள்! ஐயா இப்பவந்திடுவர் இருங்கோ” அவள் மளமளவென்று சொல்லி முடித்து விட்டு உள்ளே போவதற்குத் திரும்புகிறாள். அந்தச் சமயம், “பிள்ளை...!” என்று அழைத்துக் கொண்டு ஒருவர் கேற் திறந்து உள்ளே வருகிறார்.

“வாருங்கோ குஞ்சியையா வாருங்கோ...! அவர் கொழும்பாலே வந்து ஒரு கிழமைக்கு மேல, நீங்கள் இண்டைக்குதான் வாறியள், இஞ்சை ஒரே சனம், நீங்கள் வந்து நிண்டு எல்லாஞ் செய்திருக்க வேண்டிய ஆள் இப்பதான் வாறியள்” அவள் குறைபட்டுக்கொண்டு வரவேற்கிறாள்.

“என்ன செய்யிறது பிள்ளை! தோட்டத்துக்கை நிண்டு முறியிறன்” என்று அவர் சலித்துக் கொள்ளுகிறார்.

“ஏன் குஞ்சியையா நீங்கள் முறியவேணும்! கூலிக்காரரைப் பிடிக்கிறது தானே”

“அஞ்சாறு பள்ளன் பள்ளியனைக் கொண்டுதான் வேலையள் செய்யவிச்சனான். அதுகளை மேய்ச்சுக்கட்டுறது பெரியவேலை, கண்ணுக்கே எண்ணை விட்டுக் கொண்டு நிக்கவேணும்.... அது சரிபிள்ளை.... தம்பி எங்கே?”

“அவரொரு அவசர அலுவலாக வெளியிலே போவிட்டார். இப்ப வந்திருவர். மாஸ்தர் தனிய இருக்கிறார். அதிலே இருந்து கதையுங்கோ வாறன்...” அவள் வீட்டுக்குள்ளே திரும்பிப் போகிறாள்.

அவளுடைய குஞ்சியையா மெல்ல வந்து கோபாலன் எதிரேயுள்ள வாங்கின்மீது உட்காருகின்றார்.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்க இயலாது, பொதுவாகப் பல விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீண்டநேரம் எதையெதையோ எல்லாம் பேசிமுடித்து விட்டார்கள்.

கோபாலனுக்குத் தொடர்ந்து அங்கே இருப்பது சலிப்பாக இருக்கிறது.

வீட்டில் இருந்து வெளியே சென்ற அவர், திரும்பி வருவதாகத் தெரியவில்லை. இனி அங்கிருந்து கிளம்பலாம் என்ற எண்ணம் கோபாலன் உள்ளத்தில் தோன்றுகிறது. அவர் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டு போகலாமெனக் கோபாலன் எண்ணுகிறார். அந்த நேரம் அவர் மனைவி மீண்டும் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து அவர்கள் இருவரைப் பாக்கிறாள்.

அதுதான் தகுந்த தருணம் எனக்கண்டு “போவிட்டுவாறன்” எனக் கோபாலன் மெல்ல எழுகிறார்.

“இவ்வளவு நேரமும் இருந்திட்டு ஐயாவைக் காணாமல் போகப் போறியளே! ஐயா இனி வந்திருவர், இருங்கோ வாறன்” கூறிவிட்டு உள்ளே செல்கிறாள்.

கோபாலனுக்குக் கால்களைக் கட்டிப் போட்டது. போலாயிற்று அங்கிருந்து உடனே எழுந்து செல்வதற்கு முடியவில்லை. பின்னரும் சிறிது நேரம் பொறுமையாக இருக்கிறார்.

ஆசிரியர் மனைவி ஒரு நேயில் வைத்து இரண்டு கப்பளில் தேநீர் எடுத்து வருகிறார்.

“குஞ்சியையா உங்களுக்குச் சீனி குறைவாகப் போட்டிருக்கிறீன். இந்தக் கப்பை நீங்கள் எடுங்கோ!” என கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு நேயை அவரிடம் நீட்டுகிறாள்.

அவர் சட்டென்று புரிந்துகொண்டு, அவள் காட்டிய கப்பைக் கையில் தூக்கிக் கொள்ளுகிறார்.

பின்னர் கோபாலனிடம் வந்து நேயை நீட்டுகிறாள். கோபாலன் தேநீர்க்கப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

“வந்தவைக்கு ஒரு தேத்தண்ணி தன்னும் குடுக்காவிட்டால் வந்து என்னைக் கோவிப்பார்” கோபாலனைப் பார்த்துக் கூறி விட்டு, கொண்டு வந்த நேயைக் கையில் பிடித்து ஆட்டியபடி உள்ளே போகின்றாள்.

இருவரும் தேநீரை மெல்லப்பருகுகின்றனர். தேநீர் பருகி முடிந்ததும் அவள் குஞ்சியையா தான் உட்கார்ந்திருக்கும் வாங்கின் மீது கப் வைக்கிறார்.

கோபாலன் தேநீரைக் குடித்து முடித்துவிட்டு கப் பைக் கீழே வைக்காது. கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு தடவை வெளியே வந்து அவர்கள் இருவரையும் உள்ளே போனவள் எட்டிப்பார்க்கிறாள்.

இருவரும் தேநீர்குடித்து முடிந்து விட்டது கண்டு மீண்டும் உள்ளே திரும்புகிறாள்.

கையில் அந்த நேயைத் தூக்கி வந்து முதலில் குஞ்சியையாவிடம் நீட்டுகிறாள்.

அவர் வாங்கு மீது வைத்த கப்பை எடுத்து அந்த நேயில் வைக்கிறார்.

பின்னர் அவள் கோபாலனிடம் வந்து நேவை நீட்டுகிறாள்.

கோபாலன் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கப்பை அந்த நேயில் வைக்கிறார்.

அவள் அந்த இரண்டு கப்பைகளையும் அவர்களிடம் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே திரும்பும் போது, கோபாலன் தேநீர் பருகிய கப்பைப் படார் என்று நேயில் சரித்து வைத்தவாறு எடுத்துச் செல்கிறாள்.

கோபாலன் அங்கு வந்து சேர்ந்த நேரம் முதல் நடப்பவைகள் யாவையும் அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பெற்ற அனுபவங்கள் இந்தச் சாதிய சமூகம் அப்படிடையில் இன்னும் மாறவில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றன. பலர் வெளியே நல்ல நடிகர்களாக இருக்கிறார்கள். சமூகத்தில் வெறும் போலிகளாக வாழ்கிறார்கள் என்ற உண்மையைத் தெளிவாக விளங்கி வைத்திருக்கிறார். ஆனால் ஒன்றும் அறியாத அப்பாவிடாக அங்கே அவர் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

தேநீரைக் குடித்து முடித்து விட்டு உடனே எழுந்து செல்வது நாகரிகமல்ல என்ற எண்ணத்துடன் சற்றுத்தாமதித்து அவர் இருக்கிறார்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் மீண்டும் அவள் முகம் வாசலில் தென்படுகிறது.

கோபாலன் மெல்ல எழுகின்றார். “வந்ததாகச் சொல்லுங்கோ” எனச் கூறிக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படுகிறார்.

“ஐயாவுக்கு கட்டாயம் சொல்லுவன்” அவள் ஐயாவுக்கு என அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறிக் கொண்டு திரும்புகிறாள்.

“பிள்ளை” என அழைத்த வண்ணம் குஞ்சியையா அவளைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்குள்ளே போகிறார்.

கோபாலன் வெளியே வருகிறார்.

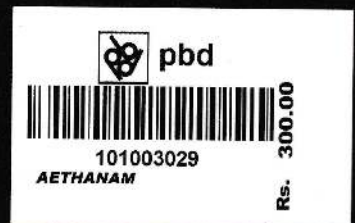
- ❖ இன்னொரு புதிய கோணம் (சிறுகதைகள்)
புமுகள் வெளியீடு. கொற்றாவத்தை (2007)
நாவேந்தன் விருது பெற்றது.
- ❖ ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் (சாதியம் பற்றி 25 சிறுகதைகள்)
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு. கொழும்பு (2010)
கொடகே விருது. தமிழ்நாடு சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை விருதுகளைப்
பெற்றுக் கொண்டது.
- ❖ தவறிப்போனவன் கதை (நாவல்)
கொடகே சகோதரர்கள் வெளியீடு. கொழும்பு (2010)
- ❖ இன்னும் சொல்லாதவை (வாழ்வனுபவங்கள்)
எழுத்து வெளியீடு. மதுரை (2011)
- ❖ நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளின் பேராசிரியர். சிவத்தம்பி
குமரன் புத்தகநிலையம். கொழும்பு (2012)
இரண்டாவது பதிப்பு என்.சி.பி.எச். வெளியீடு. சென்னை (2014)
- ❖ தெனியானின் ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்
ஜீவநதி வெளியீடு. கலைஅகம். அல்வாய் (2012)
இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது.
- ❖ பூச்சியம், பூச்சியமல்ல (இலக்கிய அனுபவங்கள்)
என்.சி.பி.எச். வெளியீடு. சென்னை (2013)
- ❖ குடிமைகள் (நாவல்)
ஜீவநதி வெளியீடு. கலைஅகம். அல்வாய் (2013)
கொடகே. இலங்கை அரசு சாஹித்திய விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டது.
இரண்டாவது பதிப்பு - கறுப்புப்பிரதிகள். சென்னை 2016
- ❖ மனசோடு பழகும் மல்லிகை ஜீவா
ஹப்பி டிஜிட்டல் சென்டர் வெளியீடு. கொழும்பு (2014)
- ❖ பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் (கட்டுரைகள்)
ஜீவநதி வெளியீடு. கலைஅகம். அல்வாய் (2015)
- ❖ ஏதனம் (நாவல்)
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு. கொழும்பு (2016)

தெனியரனின் நரல்கள்

- ✦ விடிவை நோக்கி (நரலவல்)
வீரகேசரி வெளியீடு. கொழும்பு (1973)
- ✦ கழுகுகள் (நரலவல்)
நர்மதா வெளியீடு. சென்னை (1981)
'தகவம்' பரிசு பெற்றது
- ✦ சொத்து (சிறுகதைகள்)
என்.சி.பி.எச் வெளியீடு. சென்னை (1984)
- ✦ பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் (நரலவல்)
முரசோலி வெளியீடு. யாழ்ப்பாணம் (1989)
- ✦ மரக்கொக்கு (நரலவல்)
நான்காவது பரிமாணமும் வெளியீடு. கண்டா (1994)
இலங்கை அரசு. வடக்கு கிழக்கு மாகாண அமைச்சு சாகித்தியப் பரிசுகள்.
இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசுபெற்றது குலஅங்கனாவோ (குலப்
பெண்கள்) சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு (2015)
- ✦ மாத்துவேட்டி (சிறுகதைகள்)
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு. யாழ்ப்பாணம் (1996)
- ✦ காத்திருப்பு (நரலவல்)
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு. கொழும்பு (1999)
வடக்கு கிழக்கு மாகாண அமைச்சு பரிசு பெற்றது.
- ✦ கானலின் மான் (நரலவல்)
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு. கொழும்பு (2002)
இலங்கை அரசு சாஹித்திய விருது. இலங்கை இலக்கியப் பேரவை பரிசுகளைப்
பெற்றது.
- ✦ சிதைவுகள் (குறுநரலவல்கள்)
மீரா பதிப்பக வெளியீடு. கொழும்பு (2003)
தேசியகலை இலக்கியப் பேரவை. சுபமங்கள பரிசு பெற்றது.
- ✦ பனையின் நிழல் (குறுநரலவல்)
மயூரன் நினைவு வெளியீடு. அல்வாய் (2006)

இந்த சமூகத்தில் வாழ்ந்த - வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சராசரியான சாதாரண மனிதர்களின் வரலாறு சுவையும் நாவல். சுமார் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கி இற்றைவரை தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை ஏதனத்தைப் பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு இந்தச் சமூக வரலாற்று நாவல் படைத்திருக்கிறேன். அந்த மாற்றங்களுக்குள்ளே மாறாது கட்டித்துக் கருங்கல்லாக உறைந்து கிடக்கும் சாதியத்தை இந்த நாவல் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது.

அச்சுப்பதிப்பு : கௌரி அச்சகம், கொழும்பு - 13

ISBN : 978-955-9396-80-2